Worcester Massa July 6th 1794.

Dear Sir.

The Volume which I here take the liberty to inclose to you, has been in my possession, as I am ashamed to own, ever since a certain year I specified in a blank page of it. — I have been reproached by it time after time, as often as I have cast my Eye upon it in my Library, — as having in my Keeping what did not belong to me. I am sorry also to observe that the undistinguishing Mice of the university have not spared it. — It may perhaps by this time have lost some part of its original Estimation in yr opinion; — but as matter of property I am at last desirous of an opportunity

of conveying it, for I hope, safely to You.
— I will not add my name, as it is
to my advantage that you should not
remember from whom you received it;
— You will however permit me to say, it
has remained with one, who was formerly
very sensible of yr friendship, and who still
remembers you with great esteem and
kindness.

— I might add that so long has been
the Interval, since it was left with me,
that I have now a Son at
Eton, almost ready to come into the wife
of stock a Book as this.

I am, Sir, with much Regard
yr very faithful & obliged &c.

W. D.

8 L

Aristophanes
K

17,573

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΠΛΟΥΤΟΣ,

ΜΕΤΑ

ΣΧΟΛΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ.

ARISTOPHANIS

PLUTUS,

CUM

SCHOLIIS GRÆCIS Selectis;

In Uſum Studiosæ Juventutis.

ΕΤΟΝÆ:

EXCUDEBAT J. POTE;

Prostant etiam Apud J. Fletcher, Oxon. T. Merrill, Cantab. J. Burdon, Winton. et G Ginger, Westmonast.

MDCC LXVIII.

B I.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΠΡεσβύτης τὶς Χρεμύλος πένης ὢν καὶ ἔχων υἱὸν, καταvοήσας ὡς οἱ φαῦλοι τοτηνικαῦτα εὖ πράττουσιν, οἱ δὲ χρηστοὶ ἀτυχοῦσιν ἀφικνεῖται εἰς θεὸν χρησόμενος, πότερον τὸν παῖδα σωφρόνως ἀναθρέψειε, καὶ ὅμοιον ἑαυτῷ τὸν τρόπον διδάξειεν, (ἦν γὰρ αὐτὸς χρηστὸς,) ἢ φαῦλον, ὡς τῶν φαύλων τότε εὐπραγούντων. ἐλθὼν οὖν εἰς τὸ μαντεῖον, περὶ μὲν ὧν ἤρετο, οὐδὲν ἤκουσεν. προσάττει δὲ αὐτῷ, ᾧ τινι πρῶτον ἐξιὼν συντύχῃ, ἀκολουθεῖν. καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως.

Ἀριστοφάνους Γραμματικοῦ ὑπόθεσις δι' Ἰάμβων.

Μανθάνεται δίκαιος ὧν τις καὶ πένης,
Εἰ μεταβαλὼν, πλούτου τυχεῖν δυνήσεται.
Ἔχρησεν ὁ θεὸς, συνακολουθεῖν ᾧπερ ἂν
Ἀνδρὶ περιτύχῃ. Πλοῦτος δ' ὀπτάνεται τυφλός.
Γνούς δ' αὐτὸν, ἤγαγεν οἴκαδ' ἄλλους δημότας
Καλέσας μετασχεῖν. εἶθ' ὑγιάσαι τὰς κόρας
Ἔσπευδον. εἰς Ἀσκληπιοῦ δ' ἀπῆγον. ἡ δ'
Ἄφνω πενία διεκώλυσεν.
Ὅμως ἀναβλέψαντος αὐτοῦ, τῶν κακῶν
Οὐδεὶς ἐπλούτει. τῶν δ' ἀγαθῶν ἦν ταὐγωθά.

Τὰ τῦ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Καρίων οἰκέτης.
Χρεμύλ☙ δεσπότης.
Πλῦτ☙.
Χορὸς ἀγροίκων.
Βλεψίδημ☙.
Πενία.
Γυνὴ Χρεμύλ☙.
Δίκαι☙ ἀνήρ.
Ἕτερ☙, ἀνὴρ ἄδικος.
Συκοφάντης.
Γραῦς, ἢ φίλη τῦ μειρακίε.
Νεανίας.
Ἑρμῆς.
Ἱερεὺς Διός.

Perſonæ Dramatis.

Carion ſervus.
Chremylus dominus.
Plutus.
Chorus ruſticorum.
Blepſidemus.
Paupertas.
Uxor Chremyli.
Juſtus Vir.
Alter, Vir injuſtus.
Sycophanta.
Anus, ſive amica Juv.
Juvenis.
Mercurius.
Sacerdos Jovis.

istophanes lived at the same time with
chylus, Sophocles, & Euripides about 49
ars after the origin of Dramatick
etry. It is remarkable that the
rama took it's rise & was perfected
the space of 50 years. This play is not
qually Satyrical with his Nubes
nd his other plays; for most of it was
ritten after a Law had passed
confine the Satire. For an
count of the vetus comoedia vide
race, de Arte Poeticâ. It is peculi
hat one age produced in the
ame country so many great
eniuses. It is supposed that by
he answer the oracle gives here
e ridicules some celebrated play of
uripides. It is impossible to under
stand the plays of Aristophanes
thout considering that in great
asure they are to ridicule Euripid
d Socrates. In this play as in the
hearsal, many old lines are parodied

The scene lies here in the count
the Chorus therefore consists of
rusticks. The plays were exhibit
at the two feasts of Bacchus; t
one of which was celebrated in t
city, the other in the country.
This play is one exhibited at t
festa minora in the count
There is greater licence in the metre of
comedy than tragedy because i
is nearer to common conversation
They admit anapaests in the sec
place & 4th. The metre therefore i
not so pleasant to the ear as trage

The origin of the Scholiast is as follow
When printing was first invented, &
many manuscripts collected, on the
margin they found observations b
scholars, the best of these were se
=lected, and they are called the
σχολια.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΠΛΟΥΤΟΣ.

Δράμα τῦ πρώτυ, Σκηνὴ ἡ πρώτη.

ΚΑΡΙΩΝ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Σ ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ Θεοί,
Ω Δῆλον γενέσθαι πρα φρονῆν δεσπότυ.
Ἢν γὰρ τὰ βέλτιθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ,
Δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
Μετέχειν ἀνάγκη τ θεράποντα τῶν κακῶν.
Τῦ σώμα γὰρ ἁπ ἐᾷ τὸν κύριον
Κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. τῷ δὴ Λοξίᾳ
Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδ ἐκ χρυσηλάτυ,
Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι
Ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὡς φασιν, σοφὸς,

ΣΧΟΛΙΑ.

5. Τῶν κακῶν.] Τῶν ἀφροσυνῶν ἃν ὁ δεσπότης ἔχει. ἤγαν τῶν πληγῶν αἳ τοῖς ἀπειθοῦσι τοῖς δεσπόταις ὀφείλονται. εἰώθασι δὲ οἱ Ἀτθικοὶ τὰ ἄρθρα πλεονάζειν.

8. Τῷ δὲ Λοξίᾳ.] Τῷ Ἀπόλλωνι. ἤτοι τῷ λοξὴν ἴαν πέμποντι. λοξὰ γὰρ μαντεύεται ὁ θεός. ἢ τῷ λοξὴν πορείαν ποιεμένῳ. ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ.

9. Ὃς θεσπιῳδεῖ.] Ἐτραγικεύσατο τῇ φράσει. ἡ δὲ Πυθία ἐπὶ τρίποδος καθημένη χρησμῳδεῖ.

Μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μ' τὸν δεσπότην.
Ὅς τις ἀκολυθεῖ καλόπιν ἀνθρώπῳ τυφλῷ,
(Τἐναντίον δρῶν, ἢ πρόσθεν αὐτῷ ποιεῖν.
Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα.
Οὗτος δ' ἀκολυθεῖ, κἀμὲ προσβιάζεται.)
Καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένῳ τὸ παράπαν ὐδὲν γρύ.
Ἐγὼ μὲν οὖν ἐκ ἔθ' ὅπως σιγήσομαι.
Ἢν μὴ φράσῃς, ὅτι τῷδ' ἀκολυθοῦμέν ποτε,
Ὦ δέσποτ'· ἀλλά σοι παρέξω πράγματα.
Οὐ γάρ με τυπλήσεις, βέφανον ἔχονλά γε.

ΧΡ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν βέφανον, ἢν λυπῇς τί με,
Ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς. ΚΑΡ. Λῆρος· ὐ γὰρ παύσομαι
Πρὶν ἂν φράσῃς μοι, τίς ποτ' ἐστὶν ὗτοσί.
Εὖνυς γὰρ ὧν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα.

ΧΡ. Ἀλλ' ἔ σε κρύψω. τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν

ΣΧΟΛΙΑ.

17. Οὐδὲ γρύ.] Βραχύ. ἔστι δὲ ὄνυχος ῥῦπος. τινὲς δὲ παρὰ τὸν γρυλλισμὸν, τίθεσι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων. ἢ εἶδος μικρᾶς νομίσματος. γρυὸς γὰρ τὸ μικρὸν καὶ βραχύτατον. ὅθεν καὶ γρύτη, τὰ λεπτὰ σκεύη. καὶ γρυλοπώλης, ὅπερ ἐκ εἰρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἀλλ' ἀντὶ τούτου, ῥυποπώλης καὶ γρυτάρης.

21. Οὐ γάρ με τυπλήσεις.] Ἔθος τὸν εἰς θεὸς ἀπιόντα στεφανοῦσθαι, καὶ ἀνεύθυνον εἶναι. πρὸς τὸ ἔθος ἂν ἀνακομιζόμενοι ἐκ τοῦ μαντείου ἐστεφανηφόρουν. ἄλλως. ἡ στεφανηφορία τοῖς εἰς θεὸν ἀπιοῦσι δούλοις τε καὶ ἐλευθέροις ἰσοτίμως ἐδίδοτο, ὡς ἓν πλεονεκτήμασι τεκμήριον ἐλευθέροις δωρυμένη. ὡς δὲ μὴν δούλοις ὀνειδίζουσα τὸ τῆς τύχης ὑποδεές. τὸ δὲ τυπλήσεις, ἀττικὸν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ τυπλέω ἀχρήστου θέματος.

25. Πάνυ σφόδρα.] Ὅτι Σύνηθες Ἀττικοῖς παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα, δηλοῦται δὲ ἓν τι ἐξ ἀμφοτέρων. ὅτως ἔχει καὶ τὸ, τυχὸν ἴσως, ἄλλως. εἶπε ἀμφότερα, καὶ τὸ πάνυ καὶ τὸ σφόδρα, δηλῶν τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐνοίας. τὸ δὲ πυνθάνομαι, τὸ ἐρωτῶ καὶ τὸ ἀκούω. ὧν τὸ μὲν πρὸς γενικὴν συντάσσεται, τὸ δὲ ἀκούω, πρὸς ἀπαρέμφατον, ἢ πρὸς αἰτιατικήν.

Πισόλατον

There are several interpretations of
is passage, but the best is to make
ποκρινομένου agree with τυφλου as Plut
lence is often alluded to in the play.
he had addressed himself to the spect=
tors till the nineteenth line and
ven he addresses his master.

Aristophanes writes purer Attick
than any other writer. —

The Attics frequently turn a Baryt
to a Contract. —

27. κλεπτιστατος is a word of an
=iquity and all the interpretatio
in the Scholiast are proper.
31. πονηρος is "a cheat" not simply
a wicked man. So in Horace fu
"Si quis erat dignus describi quod malus

39. Pythia quæ ex tripode Phœbi lauro
profatur.

Dr F prefers the second interpretation
of συκοφαντα.

34. Dr Bentley proposes εκτετολοπευσ
but there is no need of alteration.
39. The line alluded to in the not
is "αυδην τριποδος εκ χρυσου λαχω. Eur

Πιςόλατον ἡγεῖμαί σε καὶ κλεπλίςατον.
Ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ,
Κακῶς ἔπρατλον καὶ πένης ἦν. ΚΑΡ. Οἶδά τοι.
ΧΡ. Ἕτεροι δ' ἐπλέτων, ἱερόσυλοι, ῥήτορες,
Καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί. ΚΑΡ. Πείθομαι·
ΧΡ. Ἐπερησόμενος ἦν ὠχόμην ὡς τὸν θεόν.
Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτῷ τῷ ταλαιπώρῳ σχεδὸν
Ἤδη νομίζων ἐκλετοξεῦσθαι βίον.
Τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει,
Πευσόμενος εἰ χρὴ μεταβαλόνλα τὺς τρόπους,
Εἶναι πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδέν.
Ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας ξυμφέρειν.
ΚΑΡ. Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν ςεμμάτων;

ΣΧΟΛΙΑ.

27. Κλεπλίςατον.] Τὸ σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἔυνόςατον, παίζων κωμικῶς ἅμα καὶ χαριεντιζόμενος διὰ τὸ τῆς κωμῳδίας μειδιασικόν. ἅμα δὲ καὶ τὸν οἰκέτην ποιεῖ ἀποδοχῆς τε τυγχάνοντα, καὶ κλεύπης ἐκ τοῦ δεσπότου. ἦν γὰρ ἐλπὶς, συμφώνως τῷ πρότῳ λεχθήσεσθαι τὸ δευτερον. ἢ ἀντὶ τοῦ, κερδαλέον καὶ ζυνετόν. Ὅμηρος. Κλέπλε νόῳ. ἀντὶ τοῦ, παραλογίζου. εἰώθαμεν δὲ καὶ ἐν τῇ κοινῇ ζυνηθείᾳ κλέπλην τὸν φρόνιμον λέγειν. ἢ μυςηριακώτατον. τὰ γὰρ μυςήρια κρυφίως γίνονται.

31. Καὶ συκοφάνται.] Λοιμοῦ γενομένου ἐν τῇ Ατλικῇ ὅτι λάθρα τὰς συκὰς τὰς ἀφιερωμένας τοῖς θεοῖς ἐκαρπῶντο, μετὰ δὲ ταῦτα εὐθηνίας γενομένης, κατηγόρουν τούτων τινὲς, καὶ ἐκεῖθεν συκοφάνται λέγονται. ἄλλως. ἀπείρητο Ἀθήνησι μὴ ἐξάγειν ἐνλεῦθεν ἄλλοσέ πῆ σῦκα. βουλομένων οὖν τινῶν ἐξενεγκεῖν, ἰσάμενοι ἐν ταῖς τῶν πυλῶν ἐξόδοις ἄνδρες πανοῦργοι τὸ τούτων ἐξήλεγχον τέχνασμα. ὁ περὶ τὴν ἐξαγωγὴν ποιῶν. ἐκαλοῦντο ὧν συκοφάνται, ὡς τὰ σῦκα φαίνοντες. ἐπεκράτησεν ὧν ἐξ ἐκείνου τοῦνομα, πρὸς πάντας τοὺς πανούργους.

34. Ἐκτετοξεῦσθαι.] Τετελειῶσθαι, ἀνηλῶσθαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξευόντων, ὅταν τὴν φαρέτραν κενώσωσιν.

39. Ἔλακεν ἐκ τῶν ςεμμάτων.] Τραγικώτερον ἀπεφήνατο, προσδιασύρων, ὡς φασιν, Εὐριπίδην. ὁ δὲ νεὺς, τί ἐφθέγξατο ἐκ τῶν ςεφάνων τῆς προφήτιδος. ἐςεφανηφόρει γὰρ ἡ Πυθία. ἢ ἐπεὶ οἱ τρίποδες δάφνῃ ἦσαν ἐςεμμένοι.

ΧΡ. Πεύσει. Σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί.
Ὅτῳ ξυναντήσαιμι πρώτον ἐξιών,
Ἐκέλευσε τοῦτο μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι.
Πείθειν δ' ἐμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.
ΚΑΡ. Καὶ τῷ ξυναυλίας δῆτα πρώτῳ; ΧΡ. Τουτί.
ΚΑΡ. Εἶτ' ἐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ,
Φράζεσαν, ὦ σκαιότατέ, σοι σαφέστατα,
Ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;
ΧΡ. Τῷ τοῦτο κρίνεις; ΚΑΡ. Δηλονοτιὴ κ) τυφλῷ
Γνῶναι δοκεῖ τοῦθ'. ὡς σφόδρ' ἐστὶ συμφέρον
Τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ.
ΧΡ. Οὐκ ἔθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτ' ῥέπει,
Ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. ἦν δ' ἡμῖν φράσῃ,
Ὅς τίς ποτ' ἐστὶν οὗτοσὶ, κ) τοῦ χάριν,
Καὶ τοῦ δεόμενος ἦλθε μετὰ νῶν ἐνθαδί,
Πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅ τι νοεῖ.
ΚΑΡ. Ἄγε δὴ, σὺ πρότερον σαυτὸν ὅς τις εἶ, φρασον,
Ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ. ΧΡ. Λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ.

ΣΧΟΛΙΑ.

40. Πεύσει.] Οἱ Ἀτθικοὶ τὰ τῶν παθητικῶν χρόνων δεύτερα πρόσωπα, ἀεὶ διὰ διφθόγγου γράφουσιν, ὡς κ) ἐνταῦθα κ) ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρήσεις. οὕτω γὰρ, εἴπερ τις, τῇ ἀτθικῇ διαλέκτῳ χρῆται. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος μόνον, τὸ βέλει, κ) οὐλει, κ) οἴει, τῇ ἀτθικῇ ἑπομένη συνηθείᾳ ἀεὶ διὰ διφθόγγου τὰ τρία ταῦτα ἐκφέρει.

42. Μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι.] Τὸ μεθίημι ἐνεργητικῶς πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεται· ὡς Συνέσιος. μεθῆκε τὸ πηδάλιον ἐκ τῶν χειρῶν. παθητικῶς δὲ πρὸς γενικὴν ὡς ἐνταῦθα.

51. Ῥέπει.] Φέρεται, ἀποβλέπει, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζυγοῦ.

57. Ἢ τἀπὶ τούτοις.] Τὰ ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ. κ) γὰρ ἡ πεῦσις ἄνω ἀπειλητική. λέγει οὖν, βέλτιόν σοι ἐστὶν ἐξειπεῖν λόγῳ πειθέντα ἢ βιαθέντα. ἢ ὡς μὴ λέγοντός σου, βίαιόν τι διαπράξομαι. ἄλλως.

Ἢ τἀπὶ τούτοις.] Ἦγον τὰ ἀκόλουθα τοῖς μὴ ἐθέλουσιν ἑαυτὸς ἐκφαίνειν, τὰ δὲ ἐστὶ, πλήγαι κ) τραύματα.

4. This line is taken from the Io of
uripides. The ω in τουτωι is short by
osition, for the penultima must
e short. If a word ends with a
nsonant or long vowel, the Attics
dd ιοτα, but if it ends with a short
wel, they add ιοτα & drop the short
wel entirely. — — —
8. The Attics frequently add ητα to
word, but it does not alter the sense
mer has - Γλαυκε τιη. — —

e. Scholiast in note upon 57th line mentions
uestion which we have not in our books
3. therefore very properly proposes in line
h. ποτερον φρασεις. — — —

61. The antients paid great attenti
to one who was ευορκος, Hesiod has
Ουδε τις ευορκου Χαρις εσσεται,

64. Χαιρησεις. Vide Scholiast upon
the 21st line.

66. In this note Cratinus is quoted.
he lived at the same time with
Aristophanes. Horace mentions
"Eupolis atque Cratinus Aristophanesqu
and again
"Si credas prisco Maecenas docte Cratin

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΩΤΟΥ ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΠΛΟΥΤΟΣ, ΚΑΡΙΩΝ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι. ΚΑΡ. Μανθάνεις,
Ὅς φησιν εἶναι; ΧΡ. Σοὶ λέγει τᾶτ', ἐκ ἐμοί.
Σκαιῶς γὰρ αὐτᾷ κ᾽ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει.
Ἀλλ᾽ ἔιτι χάιρεις ἀνδρὸς ἐυόρκᾳ τρόποις,
Ἐμοὶ φράσον. ΠΛ. Κλαίειν ἔγω γέ σοι λέγω.
ΚΑΡ. Δέχᾳ τὸν ἄνδρα, κ᾽ τὸν ὄρνιν τᾷ θεᾷ.
ΧΡ. Οὗτοι, μὰ τὴν Δήμητρα, χαιρήσεις ἔτι.
Εἰ μὴ φράσεις γὰρ, ἀπὸ σ᾽ ὀλῶ κακὸν κακῶς.
ΠΛ. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ᾽ ἐμοῦ. Χρ. Πώ-
μαλα.

ΣΧΟΛΙΑ.

63. Δέχᾳ τὸν ἄνδρα κ᾽ τὸν ὄρνιν.] Τὴν μαντείαν τᾷ Ἀπόλλωνι ὄρνιν λέγει· ἐπειδήπερ οἱ παλαιοὶ, ἐ μόνον διὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ κ᾽ δι᾽ ὀρνίθων ἐμαντεύοντο. κ᾽ ὅτι οἱ παλαιοὶ πᾶν τὸ ἐπὶ σημείῳ κ᾽ τεκμηρίῳ τινὶ παραλαμβανόμενον, ὄρνιν ἐκάλων, ἀπὸ μεταφορᾶς. κ᾽ τὸ μάντευμα κ᾽ τὸ σύμβολον.

64. Μὰ τὴν Δήμητρα.] Εἰκότως ταύτην εἰς ὅρκον λαμβάνει ὡς γεωργός. ἡ γὰρ Δημήτηρ τῆς γῆς ἔφορος.

66. Ὦ τᾶν.] Ὦ ἑταῖρε. ὅτι ἐ πρὸς ἕνα μόνον τὸ ὦ τᾶν, ἀλλὰ κ᾽ πρὸς δύο. κ᾽ Κρατῖνος, ἆρά γε, ὦ τᾶν ἐθελήσετε. ἄλλως. ὦ τᾶν. ὦ φίλοι, πληθυντικᾶς νοητέον. ἢ ἀντὶ τᾧ ὦ φίλε. ἵν᾽ ᾖ τὸ μὲν ὦ τᾶν, πρὸς μόνον τὸν Χρεμύλον. ἔστι γὰρ αὐτῷ ἠπείλει. τὸ δὲ ἀπαλλάχθητον, πρὸς ἀμφοτέρους. ἐπειδὴ κ᾽ ἄμφω τέτῳ ἠνώχλουν. ὃ κ᾽ κρεῖττον. εἰώθαμεν γὰρ ἐν τῇ κοινῇ ζυνηθείᾳ ἔστιν ὅτε τὸς λόγους οὕτω ποιεῖσθαι.

Πώμαλα.] Οὐδαμῶς. ἔστι δὲ Αττικόν. ἔστι γὰρ ἐπίρρημα ἀρνήσεως.

ΚΑΡ.

ΚΑΡ. Καὶ μὴν ὃ λέγω, βέλτιόν ἐςι, δέσποτα.
Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιςα τυτονί.
Ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν, καταλιπὼν
Ἄπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν ἐκ[ρ]αχηλιαθῇ πεσών. 70

ΧΡ. Ἀλλ' ἆιρε ταχέως. ΠΛ. Μηδαμῶς. ΚΑΡ.
Ουκῦν ἐρεῖς;

ΠΛ. Ἀλλ' ἢν πύθηθέ μ' ὅς τις εἰμ', εὖ οἶδ' ὅτι
Κακόν τι μ' ἐργάσεθε, κὐκ ἀφήσετε.

ΧΡ. Νὴ τὸς θεὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βέλῃ γε σύ.

ΠΛ. Μέθεθε νῦν μου πρῶτον. ΧΡ. Ἠνὶ μεθίεμεν. 75

ΠΛ. Ἀκέ[ο]ον δή. δεῖ γὰρ, ὡς ἔοικ', ἐμὲ
Λέγειν, ἃ κρύπ[τ]ειν ἦ παρεσκευασμέν[ο]ν.
Ἐγὼ γάρ εἰμι Πλῦτ[ο]ν. ΧΡ. Ὦ μιαρώ[τ]ατε
Ἀνδρῶν ἁπάντων· εἶτ' ἐσίγας Πλῦτ[ο]ν ὤν;

ΣΧΟΛΙΑ.

67. Καὶ μὴν ὃ λέγω.] Τινὲς ἓν πρόσωπον αὐτὸ εἶναι λέγεσι τῦ δέλε, ἀπὸ τῦ πώμαλα, ἕως τῦ ἐκτραχηλιαθῇ. Πεσών.

69. Ἐπὶ κρημνόν τινα.] Οὕτω τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς, κ) ἀντὶ δοτικῆς, Ατ[τ]ικοὶ λέγεσιν, ὡς Θεκυδίδης. εἰ ἓν τί σε τέτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πισὸν ἐπὶ θαλάτ[τ]αν. κ) Σοφοκλῆς, ἐ γὰρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά ζε τεθηγμένη. ἀντὶ τῦ ἐ γὰρ με. τὸ δ' ἀναθεὶς ὡς ἐπὶ ἀψύχε. ἢ διὰ τὸ τυφλὸν αὐτὸν εἶναι.

74. Ἐὰν βέλῃ γε σύ.] Τῦτο δι[τ]ῶς νοητέον. νὴ τὸς θεὺς ἀφήσομέν σε ἂν βέλῃ γε σὺ εἰπεῖν ὅς τις εἶ. ἢ ἐκ ἀφήσομεν ἐὰν βέλῃ σὺ μὴ εἰπεῖν ὅς τις εἶ.

77. Ἡ παρσκευασμέν[ο]ν.] Τὸ ἢ ἄνευ τῦ ν ἀντὶ τῦ ἤμην. οἱ γὰρ Ατ[τ]ικοὶ τὸ ἦν κ) ὑπῆρχον ἐγὼ, ἢ φασιν· ἤτοι. ἀπὸ τῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, γίνεται ὁ παρατατικὸς εἶν δια διφθόγ[γ]ε, κ) διαλύσει Ιωνικῇ τῆς ει διφθόγ[γ]ε εἰς ε κ) α, γίνεται ἔα, ὡς κ) τὸ ἤδειν ἤδεα· κ) τὸ τιθεῖσι, τίθεασιν. ἡ χρῆσις δὲ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ, ἐ γὰρ ἀμεννονὸς ἔα. εἶτα κιρνῶντες τὸ ε κ) α εἰς η, ἢ φασιν. ὡς κ) ἐνταῦθα κ) ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρήσεις.

79. Ἀνδρῶν ἁπάντων.] Πεφυλαγμένως ποιεῖται τὴν πρὸς τὸς θεὺς ὑπερθεσιν. ἵνα μὴ θεῶν ὑπερτιθεὶς, κἀκείνες πάθει ὑποτάξη. ἢ ὅτι ἐν σχήματι ἀνδρὸς ἐφάνη ὁ Πλῦτ[ο]ν. δῆ δὲ ἐννοεῖσθαι τὸν Πλῦτον, ῥυπῶντα κ) ταπεινὸν ὄντα τὸ σχῆμα.

ΚΑΡ.

ἧ is from an old word ἕω, unde ἵημι, ἕσομαι the future of which is ἑσῶ, the aor. 1st. ἔσα, I nice ἕα thrice ἧ.

The line of Sophocles quoted in this note is generally produced as an argument that ποι & σοι are often cut short. But it is evident that the author of this note considers ῥ' as the accusative and calls it an Attick usage.

84.
αὐτοτατος. so in Plautus we find the superlat.
ipsissimus used.

86.
ȣκ ἐλȣσατ' - has not cleaned himself — the mi
=dle voice.

ΚΑΡ. Σὺ Πλοῦτος ὄντως ἀθλίως διακείμενος; 80
Ὦ Φοῖβ' Ἀπολλον, καὶ θεοί, καὶ δαίμονες,
Καὶ Ζεῦ. τί φής. ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ; ΠΛ. Ναί.
ΧΡ. Ἐκεῖνος αὐτὸς; ΠΛ. Αὐτότατος. ΧΡ. Πόθεν ἓν φράσον,
Αὐχμῶν βαδίζεις; ΠΛ. Ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι, 85
Ὃς οὐκ ἐλέσατ' ἐξότου περ ἐγένετο.
ΧΡ. Τοῦτ' δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες, κάτειπέ μοι.
ΠΛ. Ὁ Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν ἀνθρώποις φθονῶν.
Ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον, ἠπείλησ' ὅτι
Ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
Μόνους βαδιοίμην, ὁ δέ μ' ἐποίησεν τυφλόν, 90
Ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα.
Οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.
ΧΡ. Καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μόνους,

ΣΧΟΛΙΑ.

83. Αὐτόταλος.] Ἐπαιζεν αὐτοταλος ὑπερθετικῶς εἰπών. ἵνα δείξῃ ὡς ἀληθῶς αὐτός ἐστιν, ὥσπερ καὶ τὸ μονώταλος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν μονώταλος εὕρηται ἐν τοῖς λογοποιοῖς. τὸ δὲ αὐτόταλος οὔ.

85. Ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι.] Εἷς ἦν τῶν τὸν Λακωνικὸν βίον ζηλούντων Ἀθηναίων, πλουσίος μὲν σφόδρα· ἄλλως δὲ, κακόβιός τις καὶ φιλοχρήματος, καὶ σκνιφρὸς κωμῳδεῖται, ὡς ἐν Πελαργοῖς εἴρηται περὶ τούτου, ὅς τις ἕνεκεν τῆς φειδωλίας οὐδένα προσίεσθαι εἴα, φυλακῆς ἕνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλίσχρος βίου.

88. Ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον.] Εἰ πάντως ἀγαθοῖς, καὶ τοῖς ἀρετὴν ἀσκοῦσι παρεῖπετο τὸ πλουτεῖν, πάντες ἂν διὰ τὸ πλουτεῖν μετῆσαν τὴν ἀρετήν. ὁ δὲ Ζεὺς βουλόμενος τοὺς ἀνθρώπους ὠφελεῖν διά τι χρήσιμον καὶ ἐπωφελὲς τὴν ἀρετὴν μελέτᾶν, ἀλλὰ δι' αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, τοῖς ταύτην ἀσκοῦσι καὶ ἀποτυχίαν χρημάτων, ἔσθ' ὅτε δίδωσιν ἐν τῷ βίῳ. ἵνα ἕκαστος ἐφίηται τῆς ἀρετῆς δι' αὐτὴν τὴν ἀρετήν. ὁ μὲν διὰ τὸ ἐλπίζειν, ὅτι πάντως διὰ τῆς ἀρετῆς εὐπορήσει χρημάτων.

93. Διὰ τοὺς χρηστούς γε.] Ἰστέον ὅτι ἡ διὰ προθέσεως, ὁ μόνον γενικὴν συντάσσεται ὅταν δηλοῖ ἐνέργειαν, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικὴν, ὡς ἐνταῦθα. εὑρήσεις δὲ τοῦτο καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν. καὶ μὴν ὅταν δηλοῖ αἰτίαν, αἰτιατικὴν μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συντάσσεται. ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικὴν εὕρηται σπανίως.

Καὶ

Καὶ τὰς δικαίας. ΠΛ. Ὁμολογῶ σοι. ΧΡ. Φέρε τί ἦν,
Εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ ἡ πρότερον,
Φεύγοις ἂν ἤδη τὰς πονηράς; ΠΛ. Φήμ' ἐγώ.
ΧΡ. Ὡς τὰς δικαίας δ' ἄν βαδίζοις; ΠΛ. Πάνυ μὲν ἦν.
Πολλῷ γὰρ αὐτὰς ἔχ ἑώρακα χρόνῳ.
ΧΡ. Καὶ θαῦμά γ' ἐδέν. ἐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.
ΠΛ. Ἄφετόν με νῦν· ἴσον γὰρ ἤδη τἀπ' ἐμοῦ.
ΧΡ. Μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐξόμεθά σε.
ΠΛ. Οὐκ ἠγόρευον, ὅτι παρέξειν πράγματα
Ἐμέλλειόν μοι; ΧΡ. Καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ, πιθοῦ.
Καὶ μή μ' ἀπολίπῃς, ἐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ
Ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τὰς τρόπους βελτίονα.
Μὰ τὸν Δί'. ἐ γάρ ἐστιν ἄλλος, πλὴν ἐγώ.
ΠΛ. Ταυτὶ λέγουσι πάντες. ἡνίκ' ἂν δέ μου
Τύχωσ' ἀληθῶς, ἡ γένωνται πλούσιοι,
Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.
ΧΡ. Ἔχει μὲν οὕτως· εἰσὶ δ' ἐ πάντες κακοί.
ΠΛ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες. ΚΑΡ. Οἰμώξεις μακρά.
ΧΡ. Σὺ δ' ὡς ἂν εἰδῇς ὅσα παρ' ἡμῖν, ἢν μένῃς,
Γενήσετ' ἀγαθά, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ.
Οἶμαι γὰρ οἶμαι (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται)

ΣΧΟΛΙΑ.

109. Ἀτεχνῶς.] Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς. καθάπαξ. ὅ ἐστιν ἐνὶ λόγῳ ἀληθῶς. τέχνη γὰρ ὁ δόλος παρὰ τοῖς Ατ]ικοῖς. τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές.

Ταῦτης

ροτῦ, scilicet χρονυ.

03. So Horace used negotium, in a bad sense as here πραγματα —
ne forte negoti incutiat tibi quid sanc-
=tarum inscitia Legum.

ere Euripides is hinted at, in Medea —
ισως γαρ ισως (συν θεω δ' πρησεται —

129. μείζω δυνάμενον —

Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας,
Βλέψαι ποιήσας. ΠΛ. Μηδαμῶς τοῦτ' ἐργάσῃ.
Οὐ βέλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι. ΚΑΡ. Τί φής;
Ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.
ΠΛ. Ὁ Ζεὺς μὲν οἶν εἰδὼς τὰ τούτων μωρ', ἐμά, εἰ
Πύθοιτ' ἄν, ἐπιτρίψειε. ΧΡ. Νῦν δ' ὁ τοῦτο δρᾷ,
Ὅς τις σε προσπλαιοντα περινοστεῖν ἐᾷ;
ΠΛ. Οὐκ οἶδ'. ἐγω δ' ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ.
ΧΡ. Ἀληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων.
Οἴει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα,
Καὶ τὰς κεραυνὰς ἀξίως τριωβόλου,
Ἐάν γ' ἀναβλέψῃς σύ, κἂν μικρὸν χρόνον;
ΠΛ. Ἆ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτ'. ΧΡ. Ἔχ' ἥσυχος.
Ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ
Μεῖζον δυνάμενον. ΠΛ. Ἐμὲ σύ; ΧΡ. Νὴ τὸν ἥρανόν.

ΣΧΟΛΙΑ.

115. Τῆς ὀφθαλμίας.] Τῆς πηρώσεως. ἰδίως δὲ, ὀφθαλμίαν τὴν πήρωσίν φασι, διὸ κ᾽ ἐν τῷ δευτέρῳ μεταπεποίηται. τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσει, ἧς ἔχεις. ἄλλως. ὀφθαλμία κυρίως ἡ καθ᾽ ὅλης ὀφθαλμὸς ἀπὸ νοσήματός τινος γινομένη βλάβη ἥτις κ᾽ ἰάσιμός ἐστιν, ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τῆς τυφλώσεως παρείληπται. τύφλωσις γάρ ἐστιν ἡ παντελὴς τῆς ὁράσεως στέρησις.

119. Ὁ Ζεὺς μὲν οἶν εἰδώς.] Τὰ τούτων τῶν ἀνθρώπων πάντα εἰδώς. ἐπεὶ οὐδὲν αὐτὸν λανθάνει. μεταπεποίηται δὲ κ᾽ τοῦτο ἐν τῷ δευτέρῳ. τὸ δὲ μῶρα μεταξύ. ἄλλως. εἰ μὲν γράφεται μωρ' ἔμ' εἰ, οὕτω συνταχθήσεται. ὁ Ζεὺς μὲν εἰδὼς τά τούτων μῶρα ἔπη, εἰ πύθοιτο ἐμὲ ἀναβλέψαντα ἐπιτρίψειέ με. εἰ δὲ μωρ' ἔπη, τὸ πύθοιτ' ἄν, διὰ μέσου ἔσται. τυγέσι γνοίη ἂν ταῦτα κ᾽ οὐδὲν αὐτὸν λήσειε.

123. Ἀληθες.] Ἴσον τῷ ὅλῳ. ἀξιοῦσι δὲ ὑζύγιον τὴν πρώτην ὅταν τοῦτο δηλοῖ. ἔστι δὲ ἐπίρρημα θαυμαστικὸν κ᾽ προπαροξύτονον Ἀττικῶς.

127. Ἆ μὴ λέγ'.] Ἐπίρρημα ἐπιτιμητικόν.

Αὐτίκα γάρ. ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν;
ΚΑΡ. Διὰ ταργύριον. πλεῖσον γὰρ ἐς' αὐτῷ. ΧΡ. Φέρε,
Τίς ἦν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῶ τῦτ.' ΚΑΡ. Ὁδί.
ΧΡ. Θύσι δ' αὐτῷ διὰ τίν'; ἢ διὰ πλυτονί;
ΚΑΡ. Καὶ νὴ Δί' εὔχονταί γε πλεῖν ἄνλικρυς.
ΧΡ. Οὐκ ἔν, ὅδ' ἐστὶν ἄλλο· καὶ ῥᾳδίως
Παύσειεν, εἰ βέλοιτο, ταῦτ' ἄν. ΠΛ. Ὅτι τί δή;
ΧΡ. Ὅτ' ἢδ' ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
Οὐ βᾶν ἂν, ἀχὶ ψαιστὸν, ἀκ ἄλλ' ἠδέως,
Μὴ βελομένυ σῦ. ΠΛ. Πῶς; ΧΡ. Ὅπως; ἀκ ἐᾷ' ὅπως
Ὠνήσεται δήπυθεν, ἢν σὺ μὴ παρὼν
Αὐτὸς διδῶς τ' ἀργύριον, ὥσε τῦ Διὸς
Τὴν δύναμιν, ἢν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος.
ΠΛ. Τί λέγεις; δι' ἐμὲ θύσιν αὐτῷ; ΧΡ. Φήμ' ἐγώ.
Καὶ νὴ Δί', εἴ τί γ' ἐστὶ λαμπρὸν καὶ καλόν,
Ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται.
Ἅπαντα τῷ πλεῖν γὰρ ἔᾷ' ὑπήκοα.
ΚΑΡ. Ἐγωγέ τοι διὰ σμικρὸν ἀργυρίδιον,
Δῆλος γεγένημαι. διὰ τὸ μὴ πλυτεῖν ἴσως.

ΣΧΟΛΙΑ.

136. Ὅτι τί δή] Ἤγυν πῶς ἂν τὸ τιμᾶσθαι τὸν Δία καὶ βασιλεύειν τῶν θεῶν παύσω, ἤγυν πῶς ἄρα. ἢ διὰ τίνα τρόπον τῦτ' ἔλεξας.

138. Ψαιστὸν.] Κυρίως ψαιστὸν, ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον. καταχρησικῶς δὲ καὶ τὸ πόπανον.

147. Ἐγωγέ.] Διαφέρει δὲ ἡ ἔγωγε τῆς ἐγώ. τῷ τὴν μὲν ἔγωγε ἐπὶ ἀρχῆς μόνον τίθεσθαι καὶ ἔστιν Ἀτλική. τὴν δὲ ἐγὼ, καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ μεταξὺ καὶ ἔστι κοινή.

ΧΡ.

132. οδι, τουτονι, δεικτικως pointing to him

So Lucretius.
Nec sine te quicquam dias in Luminis auras
Exoritur, neque sit lætum, neque amabile quicquam
So Horace.
146. virtus, fama, decus, divina, humanaq parent, Divitiis.

154. alludes to Philip —
Subruit hostium portas vir Macedo.

159.

The People who came early to the assem=
=bly had 3 obols given them. Which
made the poorer sort come hastily.

ΧΡ. Τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ ϗ σοφίσματα,
Ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἔθ' εὑρημένα.
Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος.
Ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται·
Ὁ δὲ χρυσοχοεῖ τις, χρυσίον παρὰ σοῦ λαβών·
Ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε νὴ Δί'· ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ·
Ὁ δέ κναφεύει τις· ὁ δὲ πλύνει κώδια·
Ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ γ'. ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα.
ΠΛ. Οἴμοι τάλας, ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι.
ΧΡ. Μέγας δὲ βασιλεὺς ἠχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ;
ΚΑΡ. Ἐκκλησία δ' ἠχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;
ΧΡ. Τί δέ; τὰς τριήρεις σὺ πληροῖς; εἰπέ μοι.
ΚΑΡ. Τόδ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ ὗτος τρέφει;

ΣΧΟΛΙΑ.

158. Μέγας δὲ βασιλεύς.] Τὸν τῶν Περσῶν λέγει. ὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονι δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. κομᾷ δὲ εἶπεν, τυτέστι σεμνύνεται τῇ περιουσίᾳ τῆς ἀρχῆς. ἀπὸ τῶν μεγα φρονούντων τῇ κόμῃ.

159. Ἐκκλησία δέ.] Ἵνα πόρον εὕρη χρημάτων. ἐκκλησιάζομεν γὰρ ἢ τῶν ἰδίων τι σῶσαι βουλόμενοι, ἢ τῶν ἀλλοτρίων σφετερίσασθαι. διαβάλλει δὲ τὸ ἐπὶ φιλονεικίᾳ τῶν Ἀθηναίων τριώβολον.

160. Τὰς τριήρεις.] Οἱ γὰρ εὔποροι τῶν τριηραρχῶν, πλείονας ναύτας ἔτρεφον. ϗ διὰ τοῦτο ἐπλήρουν τὰς ναῦς. οἱ δὲ πένητες ἀδαμοῦ.

161. Τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ.] Ὡς τῶν Ἀθηναίων δι' ἑαυτῶν μὴ βουλομένων πολεμεῖν πρὸς Κορινθίους διὰ τὸν κίνδυνον. μισθωμένων δὲ ξένους εἰς τὸν πόλεμον ϗ τρεφόντων αὐτούς. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν πολέμων διεπράττοντο. ἄλλως. μετὰ τὸν πόλεμον τὸ Πελοποννησιακὸν, αὐτοὶ οἱ σύμμαχοι τῶν Λακεδαιμονίων, ἐκρότησαν πόλεμον κατ' αὐτῶν. ζυνέβαλον δὲ αὐτοῖς Ἀθηναῖοι ϗ ἔσχον τὴν Κόρινθον ὁρμητήριον. εἰς ἣν ἔπεμψαν ξενικὸν στράτευμα ϗ αὐτοὶ ἔτρεφον αὐτό. τοῦ δὲ στρατεύματος ἦρχεν Ἰφικράτης ὁ στρατηγός. τινὲς δέ φασι Κορινθίοις ἀδικουμένοις ὑπὸ Λακεδαιμονίων συμμάχους πέμψαι Ἀθηναίους, ϗ ἔτρεφον Κορίνθιοι.

ΧΡ. Ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;
ΚΑΡ. Ὁ Βελονοπώλης δ' οὐχὶ μετὰ τῆ Παμφίλῃ;
ΧΡ. Ἀργύριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;
ΚΑΡ. Φιλέψιος δ' οὐχ ἕνεκά σου μύθους λέγει; 165
ΧΡ. Ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διά σε τοῖς Αἰγυπτίοις;
ΚΑΡ. Ἐρᾷ δὲ Λαΐς οὐ διά σε Φιλωνίδου;
ΧΡ. Ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος; ΚΑΡ. Ἐμπέσοι γέ σοι.

ΣΧΟΛΙΑ.

162. Ὁ Πάμφιλος δὲ.] Ὁ Πάμφιλος οὗτος καὶ ὁ Βελονοπώλης ἀμφότεροι δανεισταὶ Ἀθήνησιν. ἀνὶ τοῦ εἰπεῖν πλεῖστον, εἶπεν οὐχὶ κλαύσονται. ὁ Πάμφιλος δὲ δημαγωγὸς ἦν οἱονεὶ πολιτευόμενος. καὶ ἔκλεπτε τὰ τοῦ δήμου. ὡς καὶ Πλάτων φησὶν Ἀμφιαράῳ. καὶ νὴ Δί' εἰ Πάμφιλόν γε φαίης κλέπτειν τὰ κοινὰ, ἅμα τε συκοφάντην. οὗτος ἦν ἀλὼς ἐπὶ κλοπῇ τῶν δημοσίων χρημάτων, ἀθρόως ἐξέπεσε δημευθείς, ταύτην δίκην πεπονθώς. τινὲς δὲ τὸν Βελονοπώλην παράσιτόν φασι τοῦ Παμφίλου, δυσυχοῦντος ἦν τῷ Παμφίλῳ ἀνάγκη καὶ αὐτὸν συνδυσυχεῖν αὐτῷ.

165. Φιλέψιος.] Οὗτος πένης ὢν λέγων ἱστορίας ἐτρέφετο. τραπέζης δὲ καὶ λάλος διαβάλλεται. ὡς ὁ Πλάτων ὁ κωμικός.

166. Ἡ ξυμμαχία.] Ἐπὶ Ἀμάσιδος Αἰγυπτίων βασιλέως ἐν σιτοδείᾳ ὄντες οἱ Ἀθηναῖοι. ἔπεμψαν πρὸς αὐτὸν αἰτοῦντες σῖτον. καὶ ἔπεμψεν αὐτοῖς ἱκανόν. ἐκ τούτου Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν τοῖς Αἰγυπτίοις συμμαχίαν, εἰς τὸν τῶν Περσῶν πόλεμον. καὶ εἶχον φιλίαν καὶ συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους. ὕστερον μήν τοι ἐλύθη καὶ ξυνεμάχησαν οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς καὶ τῶν Αἰγυπτίων Ἰφικράτης ἡγεμένος.

167. Ἐρᾷ δὲ Λαΐς.] Ἀριστοφάνης οὐ λέγει σύμφωνα καὶ τοὺς χρόνους.

168. Ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος.] Οὗτος ὁ Τιμόθεος πλούσιος ἅμα δὲ καὶ ὀλβιος ἀνὴρ στρατηγὸς Ἀθηναίων, τεῖχος οἰκοδομήσας εἰς τοσοῦτον ἦρθη τῆς τύχης, ὡς τὴν δαίμονα ἐν ὄψει φαίνεσθαι τούτῳ. καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν εἰκόσιν ἐποίησαν αὐτὸν κοιμώμενον οἱ ζωγράφοι, καὶ τὰς τύχας φερούσας αὐτῷ εἰς δίκλυα πόλεις καὶ πορθοῦντα αὐτὰς, αἰνιττόμενοι τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ. ὃς ὑψηλὸν πάνυ πύργον ἐποίησεν ὡς πλούσιος.

ΧΡ.

167. Naïs. De Laide vide Sch. on verse 290.

168 Si fractus illabatur orbis

To avoid impertinence Καριων says εμπεσοι-
[illegible]

166 Dr F thinks this line alludes to
hardias who was bribed to assist
ectanabus king of Egypt against
vide Demosth. in Schol. P. 56. Artaxerxes

170. de verbo μονωτατος vide. Schol. 83.

173. επικαθεζηται. a Metaphor from Scales. So Homer calls Jupiter υψιζογος, that is weighing all things in his Scales. Tibullus expresses that very well in these 2 Lines—
Justa pari premitur veluti cum pondere libra
Prana, neque hâc plus parte sedet, nec surgit ab illâ.

175. Ναι affirms, μα is non, the 2 together affirm, as in Homer Ναι μα τοδε εκηπτρον

178. μουσικη means Poetry, as well as Music.

181. Mille talenta rotundentur, totidem altera!

170 Schol. this Lycurgus was an orator contemporary with Demosthenes.

177. The Lines in Homer are. Iliad v. 636.
Παντων μεν κορος εστι, και υπνου και φιλοτητος
μολπης τε γλυκερης, και αμυμονος ορχηθμοιο

ΧΡ. Τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σὲ πάντα πράττεται;

Μονώλατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος
Καὶ τῶν κακῶν κ' τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅ τι.

ΚΑΡ. Κρατοῦσι γοῦν κἀν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε.
Ἐφ' οἷς ἂν ὕτος ἐπικαθέζηται μόνος.

ΠΛ. Ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ' εἷς ὢν ποιεῖν;

ΧΡ. Καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῷ πλείονα.
Ὡς τ' οὐδὲ μεσός σου γέγον' ἤδεις πώποτε.
Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἔστι πάντων πλησμονή·

Ἔρωλος. ΚΑΡ. Ἄρτων. ΧΡ. Μουσικῆς, ΚΑΡ. Τραγημάτων.

ΧΡ. Τιμῆς. ΚΑΡ. Πλακούντων. ΧΡ. Ἀνδραγαθίας. ΚΑΡ. Ἰσχάδων.

ΧΡ. Φιλολιμίας. ΚΑΡ. Μάζης. ΧΡ. Στρατηγίας. ΚΑΡ. Φακῆς.

ΧΡ. Σοῦ δ' ἐγένετ' οὐδεὶς μεσὸς οὐδεπώποτε.
Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα,

ΣΧΟΛΙΑ.

170. Μονώταλος γὰρ εἶ σύ.] Λυκοῦργος καὶ Λεωκράτης. τοιγαροῦν μονώταλοι ἐπώνυμοι τῆς χώρας εἰσί.

173. Ἐπικαθέζηται.] Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζυγῶν. καθέζεσθαι γὰρ τὸ βαρεῖν λέγεται.

177. Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων.] Παρὰ τὸ Ὁμηρικόν, πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος.

178. Ἔρωλος.] Ὁ δοῦλος λέγει τὰ πρὸς τὴν γαστέρα, πρὸς τὸ θυμηδεῖς τῆς κωμῳδίας ταῦτα τοῖς ὑπὸ τοῦ δεσπότου λεγομένοις σπουδαίοις παραπλέξας.

178. Τραγημάτων.] Τὰ μετὰ τὴν εὐωχίαν τῇ τραπέζῃ τιθέμενα, καλοῦσι τραγήματα, ὅθεν καὶ παροιμία, ἐκ τραγημάτων τὴν εὐωχίαν.

Πολὺ

Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα.
Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα βάλεται,
Ἃ φησιν, οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον.
ΠΛ. Εὖ τοί λέγειν ἔμοιγε, φαίνεσθον πάνυ·
Πλὴν ἓν μόνον δέδοικα. ΧΡ. Φράζε τὸ περί.
ΠΛ. Ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν ἣν ὑμεῖς φατὲ
Ἔχειν μὲ, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.
ΧΡ. Νὴ τὸν Δί'. ἀλλὰ κἀ λέγουσι πάντες ὡς
Δειλότατόν ἐσθ' ὁ Πλοῦτος. ΠΛ. Ἥκιστ', ἀλλά με
Τοιχωρύχος τὶς ἐκβαλ', εἰσδὺς γάρ ποτε,
Οὐκ εἴχεν, εἰς τὴν οἰκίαν, ὅδὲν λαβεῖν,
Εὑρὼν ἅπαξάπαντα κατακεκλεισμένα.
Εἶτ' ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν, δειλίαν.
ΧΡ. Μὴ νῦν μελέτω σοι μηδέν. ὡς ἐὰν γένῃ
Ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὰ πράγματα,
Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.

ΠΛ.

ΣΧΟΛΙΑ.

190. Νὴ τὸν Δί'. ἀλλὰ κἀ λέγουσιν.] Οὐ σὺ μόνος λέγεις ζωὸν δειλὸν, ἀλλὰ κἀ πάντες. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ Πλοῦτος εἶπεν, ἓν μόνον δέδοικα.

191. Δειλόταλον ἔσθ' ὁ πλοῦτος.] Λέγεται περὶ τῶν πλουσίων ὅτι δειλοί, διὰ τὸ ἀγωνιᾶν περὶ τῶν χρημάτων. αἰνίττεται δὲ εἰς Εὐριπίδην. ἐκεῖνος γάρ φησιν. δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος κἀ φιλόψυχον κακόν. ἀναφέρεται δὲ ἐπὶ θεὸν ἡ τῶν χρωμένων καληγορία.

192. Τοιχωρύχος.] Περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν ἀσφάλειαν οἱ πλούσιοι, καί τις τῶν κωμικῶν φησι. τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀνήκολω, τὸ χρυσίον; δέδοικ' ἐπιβλεπόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί. οἱ γὰρ εὔποροι τῷ φόβῳ τοῦ μὴ ληφθῆναι τὰ χρήματα, δειλότεροι γίνονται. τὸ ἐπ' ἐκείνων οὖν μεμήνευκεν ἐπὶ τὸν πλοῦτον.

197. Ἀνὴρ πρόθυμος.] Ἐὰν προθυμηθῇς καλῶς μεταλαβεῖν ταῦτα τὰ πράγματα, ὡς τοῖς μὲν δικαίοις ζυνεῖναι, τοῖς δὲ πονηροῖς μηδαμῶς.

198. Ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.] Λυγκεὺς τοσοῦτον ὀξυωπέστατος ἦν, ὡς κἀ δι' ἰλάτης ἰδεῖν Κάστορα δολοφονήσαντα τὸν ἀδελφὸν, ὥς φησι Πίνδαρος.

84.
ανυση should be altered into ανυσηγε or ανυσηε, to make the metre right.

91. The neuter is used here as in Virgil — Iriste lupus stabulis — and varium et mutabile semper Fœmina. —

97. ανηρ not merely a man, but (as we say) a man for my money. So Phædrus uses Homo. a man good for something — Æsope, medio Sole quid cum Lumine? Hominem quæro, inquit, et abit festinans domum

98 So Horace speaks proverbially of the sight of Lynceus, — non quamvis oculo possis contendere Lynceus — non tamen idcirco —

198. Sch. ελαθης is the right word. a fir.

199.
δυνησει is the 2nd person of the fut. prim. mid. for δυνησῃ, Attice. vide Schol. Line 40.
201. to Callimachus ad Apoll.
οιον ο τω πολλωνος εσεισατο δαφνιδος ορπηξ — and Virgil. — tremere omnia visa repente
Liminaque, Laurusq Dei —

208. when πόνηρος is marked thus, it is Laboriosus. when thus πονήρος, pravus, or miser, poor friends indeed —

210. δρῶ here is the future. δρασω, δραω, δρῶ.

212. Ἰν ἰοισιν αγροις — is not Metre. ἰοις is the right word.
ἰαλαιπορουμενους, should be =πωρουμενους
213. 211.
ισως, & ισον vary in their quantity within 3 lines if they are marked right. the Latter should not have a circumflex, and the first dipodia should be
ὄπῶς, ἄν ἴσὸν — for ισον is used long in Homer, but short in Attic greek.

ΠΛ. Πῶς ἂν δυνήσει τοῦτο δρᾶσαι, θνητὸς ὤν;

ΧΡ. Ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδ', ἐξ ὧν εἶπέ μοι
Ὁ Φοῖβος αὐτὸς, Πυθικὴν Ζείας δάφνην.

ΠΛ. Κἀκεῖνος οὖν ξύνοιδε ταῦτα; ΧΡ. Φήμ' ἐγώ.

ΠΛ. Ὁρᾶτε. ΧΡ. Μὴ φρόντιζε μηδὲν, ὦ 'γαθέ.
Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' οἶδα, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. ΚΑΡ. Κἂν βέλῃ γ' ἐγώ.

ΧΡ. Πολλοὶ δ' ἔσονται χ' ἕτεροι νεῶν ξύμμαχοι,
Ὅσοις δικαίοις ᾖσιν, οὐκ ἦν ἄλφιτα.

ΠΛ. Παπαί. πονήρως γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους.

ΧΡ. Οὐκ. ἦν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.
Ἀλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως μολῶν. ΚΑΡ. Τί δρῶ,
λέγε.

ΧΡ. Τὸν ξυγγεώργως κάλεσον (εὑρήσεις δ' ἴσως
Ἐν τοῖσιν ἀγροῖς αὐλῶν ταλαιπορουμένους)
Ὅπως αὖ ἴσον ἕκαστος ἐνταυθοῖ παρὼν,
Ἡμῖν μετάσχῃ, τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος.

ΣΧΟΛΙΑ.

Πίνδαρος. Ἀπολλώνιος δέ φησι περὶ αὐλῶν ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς, εἰ ἕτερόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κῶνον Ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι. ἐλέγετο εἶναι πάνυ ὀξυδερκέστατος ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾶν. ὕστω μὲν μυθολογοῦσι. πρὸς δὲ τὸ πιθανὸν τοῦ λόγου ἐπινενόηται, ὅτι πρῶτος ὗτος εὗρε μέταλλα χρυσοῦ καὶ σιδήρου καὶ τῶν ἄλλων. ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λυγκὸς μεταφέρων ὑπὸ τὴν γῆν, τοῦτ μὲν καταλιπεῖν ἐκεῖσε. αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σίδηρον καὶ τὰ λοιπά. ἔλεγον ἂν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι Λυγκεὺς καὶ τὰ ὑπὸ γὴν ὁρᾷ, καὶ καταδύνων, ἀργύριον περιφέρει.

201. Πυθικὴν Ζείας δάφνην.] Φασὶν ὡς πλησίον τοῦ τρίποδος Δάφνη ἵστατο. ἣν ἡ Πυθία νίκα ἐχρησμώδει ἔσεσθαι.

214. Ἡμῖν μετάσχῃ.] Ὥσπερ μεταλαμβάνω τοῦτο καὶ τοῦτο φαμὲν, οὕτω καὶ τὸ μέτεχω ἁπλῶς συνιάσσεται. καὶ ὅτε μέν ἐστι γενικὴ τὸ μετὰ ἔχει τὴν δύναμιν. ὅτε δὲ αἰτιατικὴ τὸ ἔχω ἢ τὸ λαμβάνω.

ΚΑΡ.

ΚΑΡ. Καὶ δὴ βαδίζω. τοῦτο δὲ τὸ κρεάδιον,
Τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών.
ΧΡ. Ἐμοὶ μελήσει τοῦτό γ', ἀλλ' ἀνύσας τρέχε.
Σύδ', ὦ κράτιστε Πλοῦτε πάντων δαιμόνων,
Εἶσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθ'. ἡ γὰρ οἰκία
Αὐτή ἐστιν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
Μεστὴν ποιῆσαι, κοὐ δικαίως κἀδίκως.
ΠΛ. Ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιὼν, νὴ τοὺς θεούς,
Ἐς οἰκίαν ἑκάστοτ' ἀλλοτρίαν πάνυ.
Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.
Ἢν μὲν γὰρ εἰς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχω,
Εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω.
Κἂν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρωπος φίλος,
Αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον,
Ἐξάρνός ἐστι, μήδ' ἰδεῖν με πώποτε.
Ἢν δ' εἰς παραπλῆγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω,
Πόρναισι κοὐβοισὶ παραβεβλημένος,
Γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.

ΣΧΟΛΙΑ.

215. Τοῦτο τὸ κρεάδιον.] Ὃ ἔρχεται ἀπὸ τῆς θυσίας ἔχων τῶν Δελφῶν. οἱ γὰρ ἐκ θυσίας ἰόντες, ἔφερον ἐξ αὐτῆς τῆς θυσίας τοῖς οἰκείοις καθὰ νόμον τινά.

221. Καὶ δικαίως κἀδίκως.] Ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ. ὅτως Ἀττικοί.

225. Φειδωλόν.] Φειδωλός τις ὁ φεύγων τὸ δοῦναι, παρὰ τὸ φείδομαι καὶ τὸ δοῦναι. φειδωδός τις ὤν. καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς λ, φειδωλός.

230. Παραπλῆγα.] Ἄφρονα. μωρόν. ἀπὸ τῶν πρημάτων τῶν διαπεπλωκότων τοῦ ἐναρμονίου λυρισμοῦ. ἀληθῶς γὰρ ἡ ἀσωλία παραπεπληγμένη ἐστὶ διάνοια.

232. Ἐν ἀκαρεῖ.] Πεποίηται παρὰ τὸ ἄτμητον τοῦ χρόνου. ὡς καὶ τὸ κείρομαι τριχός. ἀκαρὲς τὸ ἄτμητον· ἄλλως. τῷ ἐλαχίστῳ ὃ ἐκ οἷόν τε διακόψαι διὰ τὸ βραχύτατον τοῦ χρόνου. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων καρῆναι.

ΧΡ.

ενεγκατω is the aor. 1st middle from and
old word ενεγκω. ηνεγκα, ηνεγκαμην.

220. Αυτη 'στιν, is the right word; else the
metre is not right.
221. ---- Rem facias, rem,
Recte si possis, si non quocunque modo rem
Horat.

225.
ως need not be altered into ως,
as it frequently signifies ad. Vide Line 230.

228. αργυριδιον here has the antepenult.
long, for the same reason that tibicen
has its penult. Long; tho' tubicen has its
short. change the ult. αργυριον into ιδιον, αργυριδιον,
αργυρῑδιον. Change the ult. of tubia into icen
tubicen. and that of tibia into icen, tibiicen,
tibicen. —
232. εν ακαρει χρονου, is neater than χρο
ενῳ.
κατωρυξεν is not put in merely for the
verse, the tense hath a peculiar proprie
ty, "hath instantly done it."

236 Thus Horace.
distat enim spargas tua prodigus, an neque sump
Invitus facias, an plura parare labores — —

239.
To ~~Swift~~ Pope.
And loves him best of all things — but his
horse —

241 The metre here is similar to some sonnets
in our own language. the famous mad song
"I'll climb the lofty mountains high. the divisi
in this metre is at the end of the 2 dipodia

Schd upon Line 237.
Dr F thinks it would be as poetical to suppose
that Plutus should look upon them, id est
in a metaphorical sense to favour them
Thus in scripture God is said "to look upon any
~~that is~~ id est favorably.

243.
So in Latin "in arenam descendere is to wrestle

ΧΡ. Μετρίᾳ γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε.
Ἐγὼ δὲ τούτῳ τῷ τρόπῳ ὡς εἰμὶ ἀεὶ·
Χαίρω τε γὰρ φειδόμενος (ὡς οἶδεις ἀνήρ.)
Πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτῳ δέῃ.
Ἀλλ' εἰσίωμεν, ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι
Καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον,
Ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ. ΠΛ. Πείθομαι.
ΧΡ. Τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ πρὸς σέ ταλαθῆ λέγοι;

ΔΡΑΜΑΤΟΣ τῆ ΔΕΥΤΕΡΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΚΑΡΙΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θύμον φαγόντες,
Ἄνδρες φίλοι, καὶ δημόται, καὶ τῇ πονεῖν ἐρασταί·
Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδετ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν.
Ἀλλ' ἕως ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντας ἀμύνειν.

ΣΧΟΛΙΑ.

236. Ἡνίκ' ἂν τούτῳ δέῃ.] Τὸ ἡνίκ' ἂν τούτῳ δέῃ κακῶς λάμβανε, καὶ πρὸς τὸ ἀναλῶν καὶ τὸ φειδόμενον.

237. Ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι.] Οὐχ ἵνα ὁ πλοῦτος ἴδῃ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱόν, ἀλλ' ἵνα ἐκεῖνοι τὸν Πλοῦτον ἴδωσιν. οὕτω γὰρ πρέπει. Ἀτικὸν δὲ τὸ πλεονάζειν τοῖς ἄρθροις.

241. Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ.] Οἱ μὲν μετὰ τετράμετροί εἰσι καταληκτικοί.

241. Ταυτὸν θύμον.] Οὐδετέρως τὸ θύμον λέγεται. καὶ βραχυπαραλήκτως. καὶ βαρυτόνως. ἐκλειπόμενον γὰρ καὶ ὀξυνόμενον καὶ ἀρσενικῶς κλινόμενον, δηλοῖ τὴν ψυχήν.

243. Ἴτ', ἐγκονεῖτε.] Ἀντὶ τοῦ ἐνεργεῖτε. ταχύνατε. ἐπεὶ οἱ τρέχοντες κόπου πληροῦνται. ἢ ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν. ἐν κόπῳ γὰρ ἐκεῖνοι τὸ ἔργον. ἢ ὅτι πρὸ τοῦ τῆς κόπου ἅψασθαι νικῶσιν.

ΧΟ. Οὐκ οὖν ὁρᾷς ὁρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,
Ὡς εἰκός ἐσιν, ἀθενεῖς γερόντας ἄνδρας ἤδη.
Σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με θεῖν, κὴ ταῦτα πρὶν φράσαι μοι,
Ὅτου χάριν γ' ὁ δεσπότης ὁ σός κέκληκεν ἡμᾶς.

ΚΑΡ. Οὐκ οὖν πάλαι δήπου λέγω· σύδ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις.
Ὁ δεσπότης γάρ φησιν, ὑμᾶς ἡδέως ἅπαντας
Ψυχρᾷ βίᾳ κὴ δυσκόλως ζήσειν ἀπαλλαγέντας.

ΧΟ. Ἔσιν δὲ δή τί; κὴ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅ φησιν;

ΚΑΡ. Ἔχων ἀφῖκται δεῦρο πρεσβύτην τίν', ὦ πόνηροι,
Ῥυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσσὸν, μαδῶντα, νωθρὸν,
Οἶμαι δὲ νὴ τὸν ἥρανον, κὴ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι.

ΧΟ. Ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, πῶς φῄς; πάλιν φράσον μοι.
Δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα.

ΚΑΡ. Πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρόν.

ΣΧΟΛΙΑ.

254. Μαδῶντα.] Γράφεται κὴ μυδῶντα, κὴ μαδῶντα. κὴ μυδῶντα μὲν, ἀντὶ τοῦ, δυσώδη μαδῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ, κόμην μὴ ἔχοντα, φαλακρὸν, καθόλου τρίχας μὴ ἔχοντα.

257. Δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα.] Κυρίως σωρὸς, τὸ ἐκ μικρῶν σπερμάτων συναγόμενον πλῆθος. παρὰ τὸ σῶ. ὃ ἐσι σώζω, συνάγω. Σορὸς δὲ θηλυκῶς διὰ τοῦ τάφου, κὴ διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἐπὶ δὲ τῶν καρπῶν ἀρσενικῶς διὰ τοῦ ω μεγάλου. καλῶς ἂν ἀπὸ τῶν καρπῶν φαίνονται εἰρηκότες. οἱ γὰρ εὐθηνοῦντες, κὴ πλούσιοί εἰσιν. ἢ ὡς γεωργοὶ, ταύτῃ κέχρηνται τῇ παραβολῇ.

ΧΟ.

54 The poet perhaps humorously intended
allude to the Chorus themselves, in
ring this description of Plutus. —
55 The word φῦκος is meant to ridicule
e Egyptians, not the Jews. —

57. Thus in an old Epigram
ΕΧΕΙ σοφος ηδε θανοντα —

259 we often meet with this word in Demosthenes. μηκετι φεναχιζετε εαυτους

264.
At Athens there were ten courts of judicature each marked with one of the ten first greek letters. Those of the Athe=nians who had inclination to hear causes, gave in his name to the Thes=mothetæ who gave him in return a or b or any other letter to inform him in what Court he was to preside he then was presented with the ραβδον or σκηπτρον as a mark of his power. The ξυμβολον answers to the ραβδον. For further explanation Vide Potter's Ant: Vol 1 page 108. –

267. The word διαρραγειης answers to our Latin expression. "Abeas in malam rem

ΧΟ. Μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι
Ἀζῆμιος, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντος;
ΚΑΡ. Πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον εἰς τὰ πάντα
Ἡγεῖσθέ μ' εἶναι· κοὐδὲν ἄν νομίζεθ' ὑγιὲς εἰπεῖν;
ΧΟ. Ὡς σεμνὸς οὗ 'πίτριπτος· αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν
Ἰού· ἰού· τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.
ΚΑΡ. Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν,
Σὺ δ' οὐ βαδίζεις· ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσιν.
ΧΟ. Διαῤῥαγείης· ὡς μόθων εἶ, καὶ φύσει κοβαλος,
Ὅς τις φενακίζεις. φράσαι δ' οὔπω τέτληκας ἡμῖν,
Ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο.
Οἳ πολλὰ μοχθίσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς, προθύμως

ΣΧΟΛΙΑ.

259. Φενακίσας.] Φενάκη κυρίως ἡ προσθετὴ καὶ ἐπιτηδευτὴ κόμη ἀπὸ τῶν κατεῤῥυκυιῶν γυναικῶν, καὶ οὕτως ἀπατουσῶν διὰ τὸ ἐπείσακτον τῆς κόμης.

264. Τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας.] Αἱ χοινικίδες, πέδαι τινές εἰσιν, χοῖνιξ δὲ πᾶν περιφερές. διὸ καὶ τὸ μέτρον χοῖνιξ καλεῖται.

267. Μόθων.] Εἶδος αἰσχρᾶς καὶ δουλοπρεποῦς ὀρχήσεως. οἱ δὲ Λάκωνες τοὺς παρατρεφομενους τοῖς ἐλευθέροις παῖδας μόθωνας καλοῦσιν. ἄλλως. μόθων, φλύαρος, φορτικὸς, ἄτιμος, αἰσχρός. λέγουσι γὰρ τοὺς Ἀθηναίους χειρωσαμένους τοὺς μόθωνας δουλικῆ καὶ ἀγεράσῳ παραστῆσαι τύχῃ. ὅθεν καὶ Αττικοὶ μόθωνες. ἢ ἀπὸ Μόθωνός τινος αἰσχροποιοῦντος καὶ ἀεὶ ἐν τοῖς πότοις ὀρχουμένου.

267. Κόβαλος.] Κόβαλοι δαίμονές εἰσί τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διόνυσον. ἀπατεῶνες.

Δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες.

ΚΑΡ. Ἀλλ' οὐκ ἔτ' ἂν κρύψαιμι· τὸν Πλοῦτον γάρ, ὦ ἄνδρες, ἥκει

Ἄγων ὁ δεσπότης. ὃς ὑμᾶς πλουσίους ποιήσει.

ΧΟ. Οὕτως γάρ ἐστι πλουσίοις ἅπασιν ἡμῖν εἶναι;

ΚΑΡ. Νὴ τοὺς Θεούς, Μίδας μὲν οὖν, ὃν ὧτ' ὄνου λάβητε. 275

ΧΟ. Ὡς ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ βάλλομαι χορεῦσαι

Ὑφ' ἡδονῆς· εἴπερ λέγεις ὄντως σὺ ταῦτ' ἀληθῆ.

ΚΑΡ. Καὶ μὴν ἐγὼ βαλήσομαι, Θρεττανελὸ, τὸν Κύκλωπα.

Μιμέμενος.

ΣΧΟΛΙΑ.

271. Πολλῶν θύμων.] Τὸ πολλῶν θύμων ῥίζας ἐκπερῶντες τοιοῦτον ἔχει τὸν νοῦν. οἱ τὴν Ἀττικὴν οἰκοῦντες πένητες ἐπεὶ μὴ εἶχον τὰς ἐκ τῶν σπερμάτων τροφὰς, ἀνεπιτήδειος γὰρ ὁ τόπος ἦν εἰς γεωργίαν κατάξηρος ὤν, ἤσθιον θύμους, οὓς οἱ κοινοὶ βολβοὺς ἢ ἀγριοκρόμμυα φασίν. λέγει γοῦν ὁ χορὸς τῶν πενήτων, ὅτι ἡμεῖς πολλὰ κοπιάσαντες, καὶ ταῦτα ἐκ ὄσης ἀδείας ἡμῖν, ἤλθομεν μετὰ προθυμίας ὧδε.

Διεκπερῶντες.] Ἀντὶ τοῦ παροδεύοντες καὶ παρατρέχοντες ὑπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς, καὶ αὐτὰς δὴ τὰς τῶν θύμων ῥίζας πολλῶν ὄντων, ἃς ἐξ ἔθους εἴχομεν συλλέγειν.

275. Μίδας μὲν ἦν.] Οὗτος ὁ Μίδας, σφόδρα πλούσιος ἦν. ἠτήσατο γὰρ, ὡς φασι, τοὺς θεοὺς, ὅ, τι ἂν εἰς χεῖρας λάβῃ χρυσὸν γίνεσθαι καὶ τυχὼν τῆς εὐχῆς, λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν. ὅσα γὰρ ἐλάμβανεν εἰς τροφὴν εἰς χρυσὸν μετεβάλλετο. μυθεύονται δὲ αὐτὸν καὶ ὦτα ὄνου ἔχειν, ὅτι τὰ τῆς ἀκοῆς αἰσθητήρια μέγιστα εἶχεν. οἷόπερ ὄνος. τὸ δ' ἀληθὲς, ὅτι πολλοὺς εἶχεν ὠτακουστὰς, ὡς πάντ' ἔχειν γινώσκειν, τὰ ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ χώρᾳ λεγόμενά τε καὶ πραττόμενα.

278. Θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα.] Ἡ τοῦ Κύκλωπος ἱστορία δήλη. ὅτι ποιμὴν ὢν καὶ λύραν κατέχων, ἤγετο τοῖς αὐτοῦ θρέμμασι, καὶ ὅτι αὐτὸν Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσεν. ὥσπερ ἦν ἐκεῖνος, οὕτω καὶ οὗτος ἦν πρὸς τὸ σὺν γέροντας, ᾄδων καὶ πορευόμενος μετ' αὐτῶν. ἔστι δὲ τὸ Θρεττανελὸ τῆς λύρας ἀπήχημα. καὶ ἐ συνάπτεται πρὸς τὴν

Σύνταξιν

278. The Cyclops was a favorite subject for the humble kind of Opera upon the Greek & Roman stage. We have in Horace nunc Satyrum, nunc agrestem Cyclopa moveret.

278. θρεττανελο is a word made by Aristophanes to express the harsh noise of a bad guittar.

71. in the Scholiast see σπερματων so in Virgil. — — — — — duris messoribus estus allia serpyllumque herbas contundit olentes. and Horace. O dura messorum ilia. and again "edat cicutis allium nocentius.

280. αλλ. εια &c. Probably this was an air from Philoxenus. for without the explanation in the Scholiast this passage would be unintelligible

283. In the Scholiast. λατομια. The Athenians frequently flung criminals down pits & stone quarries. Some think that Dionysius who was himself a pretender to poetry, had punished Philoxenus out of envy.

The expression in the Scholiast ~~to~~ κατα παλλειν. answers to that expression in Latin —— et multo tempora quassa mero.

Μιμούμενος, καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων,
Ὑμᾶς ἄγειν. ἀλλ' εἶα, τέκεα θαμίν' ἐπαναβοῶντες
Βληχώμενοί τε προβατίων,
Αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη.

* * * * * *

ΧΟ. Ἡμεῖς δέ γ' αὖ ζητήσομεν, Θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα
Βληχώμενοί, σε τουτονὶ πεινῶντα καταλαβόντες,
Πήραν ἔχοντα, λάχανά τ' ἄγρια δροσερὰ, καὶ κραιπαλῶντα,
Ἡγούμενον τοῖς προβατίοις,
Εἰκῆ δὲ καταδαρθέντα που,

ΣΧΟΛΙΑ.

Σύνταξιν ἀλλὰ διότι καὶ αὐτὸς ᾖδε, τούτου χάριν ἐνέθηκεν. οἱ δὲ λέγοντες τὸν Θρεττανελὼ Κύκλωπα, ἤγουν τὸν ᾄδοντα τὸ Θρεττανελὸ καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ λω μεγεθύνοντες, ἀμαθεῖς. τοῦτο δὲ ἐκ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστί. πεποίηκε γὰρ οὗτος τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα. ἄλλως τε καὶ τὸ μέτρον συστέλλειν θέλει τὴν λο συλλαβήν. τὸ δὲ, ἀλλ' εἶα τέκεα θαμίν' ἐπαναβοῶντες, ἐκ τοῦ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστί.

Θρεττανελὸ.] Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Δωριεῦσι. λεγουσι δὲ ὅτι ποτὲ Γαλατείᾳ τινὶ παλλακίδι Διονυσίου προσεβαλε. καὶ μαθὼν Διονύσιος, ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν, φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Κυθήρων. καὶ ἐκεῖ δράμα τὴν Γαλάτειαν ἐποίησεν, ἐν ᾧ εἰσήνεγκε τὸν Κύκλωπα ἐρῶντα τῆς Γαλατείας, τοῦτο δὲ αἰνιττόμενος εἰς Διονύσιον. ἀπείκασε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύπλωπι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ὠξυδέρκει.

285. Πήραν ἔχοντα.] Καὶ γὰρ παρὰ τῷ Φιλοξένῳ πήραν ἔχων εἰσῆλθε. ταῦτα δέ φησι καὶ τὰ ἑξῆς ὡς καὶ τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ ἐν ποιήματι οὔσης.

Καὶ κραιπαλῶντα.] Κραιπάλη οἱονεὶ καραπάλη, ἐκ τοῦ κάρα, καὶ τοῦ πάλλειν, τὸ δινεῖν, ὅτι ἡ οἴνωσις τὴν κεφαλὴν τῶν μεθυόντων πάλλει, κινεῖ, καὶ δινεῖ.

287. Καταδαρθέντα.] Ὡς ἔοικε κατακοιμηθέντα που, ὡς τὸν Κύκλωπα ὃν μιμεῖται. τοῦ δὲ οἰκέτου μνησθέντος τοῦ Κύκλωπος, οἱ γέροντες ἐπάγουσιν ἃ ἔπαθε παρὰ τοῦ Ὀδυσσέως ὁ Κύκλπψ.

Μέγαν

Μέγαν λαβόντες ἠμμένον σφηκίσκον, ἐκτυφλῶσαι.

ΚΑΡ. Ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν,
Ἣ τὸς ἑταίρυς τοῦ Φιλωνίδυ ποτ' ἐν Κορίνθῳ,
Ἔπεισεν, ὡς ὄνλας κάπρυς,
Μεμαλγμένον σκῶρ ἐδιειν, αὐτὴ δ' ἔματλεν αὐτοῖς,
Μιμήσομαι πάντα τρόπον.
Ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας,
Ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.

* * * * * * * * * *

Ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέλες ἤδη
Ὑμεῖς, ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπε-
σθ'. ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη, λάθρα
Βυλήσομαι, τοῦ δεσπότυ
Λαβών τιν' ἄρτον, κὴ κρέας,
Μασσώμενος τὸ λοιπὸν ὕτω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι.

ΣΧΟΛΙΑ.

288. Ἠμμένον σφηκίσκον.] Ἐπιτετήδευται ἡ λέξις παρὰ τὸν σφῆκα. τὰ γὰρ μικρὰ τῶν ξύλων κὴ εἰς ὀξὺ συνηγμένα, σφηκίσκυς καλοῦσιν. ἐπεὶ κὴ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνες αλμένην ἔχυσιν ἰσχνοὶ ὄντες ὄπιθεν. κὴ τὸσ λαγαρὸς δὲ τοῖς σώμασιν ἀνθρώπυς κὴ μὴ πρυκοιλίυς, σφηκώδεις φασίν. ἄλλως. ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς παιγνιωδῶς ἐπιφέρει τὰ τοῦ Φιλοξένυ εἰπόνλος πῆραν βασάζειν τὸν Κύκλωπα, κὴ λάχανα ἐδίειν, ἔτω γὰρ πεποίηκε τὸν τοῦ Κύκλωπος ὑποκριτὴν εἰς τὴν σκηνὴν εἰσαγόμενον. ἐμνήσθη δὲ κὴ τῆς τυφλώσεως ὡς ἔσης ἐν τῷ ποιήματι. ταῦτα δὲ πάντα διασύρων τὸν Φιλόξενον εἶπεν, ὡς μὴ ἀληθεύονλα. ὁ γὰρ Κύκλωψ, ὥς φησι Ὅμηρος, κρέα ἤσθιε κὴ ὐ λάχανα. ἃ τοίνυν ἔφησεν ἐκεῖ ὁ Φιλόξενος, ταῦτα ὁ χορὸς εἰς τὸ μέσον ἀναφέρει.

290. Ἑταίρυς τοῦ Φιλωνίδυ.] Δέον εἰπεῖν Ὀδυσσέως, ὁ δὲ Φιλωνίδυ εἶπε. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν ὡς πλύσιον, κὴ παρασίτυς ἔχοντα κὴ διὰ τὸν Λαΐδος ἔρωτα ἐν Κορίνθῳ διάγονλα. κωμῳδεῖται κὴ ὡς συώδης σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, ὃς κάπρυς εἶπε. τὴν δὲ Λαΐδα Κίρκην εἶπε, ἐπεὶ τοσ ἐρασὰς ἐφαρμάκευεν. θέλων ὁ ποιητὴς σκῶψαι τὸν Φιλωνίδην, ὅτι αὐτοῦ ἦρα Λαΐς, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὸν ἑταίρυς τοῦ Ὀδυσσέως, Φιλωνίδυ εἶπεν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῇ νήσῳ τῶν Λαιστρυγόνων, ἐν Κορίνθῳ εἴρηκεν, ὡς ἐκεῖ τῆς Λαΐδος οἰκύσης.

301. Τῷ κόπῳ.] Τῇ περὶ τὸν πλοῦτον ἐπιμελείᾳ.

289. The turn here signifies that if he Χοροσ used Καριων as Ulysses did Polypheme, he would use them as Circe did Ulysses's companions.

295. ΕΠΕΟΘΕ ΜΗΤΡΙ ΧΟΙΡΟΙ. was probably the burthen of an old song.
The metre here is all Iambick.

01. The comma should be placed after ασσωμενοσ.

306. οπωσ is here put eleiptically, ορατε is understood.

307. Dr F. alters οντες to οντως which signifies reverâ, for οντες is redundant

308. The expression βλεπειν Αρη signifies to look like Mars, Αρη is the accusative governed of κατα understood. This construction is used often. So Theocritus — — — — — εαρ θ' ορωσα Νυκεια. and Horace says..

Pastorem saltaret uti Cyclopa rogaret.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ τῦ ΔΕΥΤΕΡΟΥ
ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Χρ. ΧΑίρειν μὲν ὑμᾶς ἐςιν ὦ ἄνδρες δημόται,
Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν, κὴ σαπρόν.
Ἀσπάζομαι δ' ὁτιὴ προθύμως ἥκετε,
Καὶ συντεταγμένως, κὰ καταβεβλακευμένως.
Ὅπως δέ μοι κὴ τἄλλα συμπαραςάται
Ἔσεσθε, κὴ σωτῆρες ὄντες τῦ θεῦ.

Χο. Θαῤῥεῖ. βλέπειν γὰρ ἀντικρυς δόξεις μ' Ἀρη.
Δεινὸν γάρ, εἰ τριωβόλῳ μὲν εἵνεκα
Ὡςιζόμεθ' ἑκάςοτ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ,

ΣΧΟΛΙΑ.

302. Χαίρειν μὲν ὑμᾶς.] Ὁ Χρεμύλος ὡς καινισθεὶς τῇ τύχῃ, καινοτέραν προσηγορίαν ἐπινοεῖ. τὸ γὰρ χαίρειν, παλαιόν ἐςι. περὶ δὲ τῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ χαίρειν, τῦ τε ἐν ταῖς ἐπιςολαῖς, γέγραπται Διονυσίῳ μονόβιβλον περὶ αὐτῦ. κὴ λέγει μὲν ὑπὸ Κλέωνος πρῶτον αὐτὸ τετάχθαι, γράφοντος πρὸς Ἀθηναίους πῶς ἔλοι τὰς ἐν Σφακτηρίᾳ. Κλέων Ἀθηναίων τῇ βυλῇ κὴ τῷ δήμῳ χαίρειν.

309. Εἰ τριωβόλῳ.] Θ'ὅτι ἐχ ἵςατο τῦ δικασικῦ ὁ μισθὸς, ἀλλὰ κατὰ καιρὸν μετέβαλλον. τῦτο δὲ λέγει, ὥς τινων ἐκ τύτων δικασῶν ὄντων.

310. Ὡςιζόμεθ'.] Ὠθέμεθα. κὴ Ῥωμαῖοι ὥσια τὰς θύρας φασὶ παρὰ τὸ ἐξωθῶν τὸ ἐπερχόμενον. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δὲ ὀβολοὺς ἐδίκαζεν εἰ μὴ ἐπέβαινε τῶν ξ ἐνιαυτῶν. ὅσοι δὲ τελείας ἡλικίας ἦσαν, εἰσήρχοντο μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὐκ ἐδίκαζον δὲ, τύτυς ἕν τὰς ἐκκλησιασὰς ἐποίησαν φανερόν τι λαμβάνειν ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων οἱ δημαγωγοὶ πείσαντες τὴν πόλιν. ὕςερον δὲ ὁ Κλέων ἐποίησεν αὐτὸ τριώβολον. ἀφῆλιξ δὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὐκ εἰσήρχετο.

Αὐτὸν

Αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῷ λαβεῖν.

ΧΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ κὴ Βλεψίδημον τουτονὶ
Προσιόντα. δῆλος δ' ἐστὶν, ὅτι τὸ πράγματος
Ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει κὴ τῷ τάχει.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΥ
ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ΤΙ ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη; πόθεν κὴ τίνι τρόπῳ
Χρεμύλος πεπλούτηκ' ἐξαπίνης; ὑ πείθομαι,
Καί τοι λόγος γ' ἦν, νὴ τὸν Ἡρακλέα, πολὺς,
Ἐπὶ τοῖσι κυρείοσι τῶν καθημένων,
Ὡς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος,
Ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμαστὸν κ' ὅπως,
Χρηστόν τι πράττων, τοὺς φίλους μεταπέμπεται.
Οὔκουν ἐπιχώριόν τι πρᾶγμ' ἐργάζεται.

ΧΡ. Ἀλλ' ὐδὲν ἀποκρύψας, ἐρῶ μὰ τοὺς θεούς.
Ὦ Βλεψίδημ', ἄμεινον ἦ χθὲς πράττομεν·
Ὥστε μετέχειν ἔξεστιν, εἴ γὰρ τῶν φίλων.

ΣΧΟΛΙΑ.

318. Ἐπὶ τοῖσι κυρείοισι.] Διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους ὡς διημερεύοντας ἐπὶ τῶν κυρείων ἀργῶς, κὴ ὐκ ἐν τοῖς ἰατρείοις ποιουμένους τὰς ξυντυχίας. Κυρεῖα δὲ ἦσαν ἐργαστήρια ἐν οἷς οἱ βελόμενοι κείρειν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς κὴ τὸ πώγωνος ἀπιόντες ἐκείροντο, ὁπότε ἐκβαίεν τὸ μέτρου.

322. Οὔκουν ἐπιχώριόν τι.] Σκώπτει πάλιν τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἐπιφθόνους. ὐκ ἀκολουθεῖ, φησι, τῇ Ἀθηναίων διαγωγῇ. κὴ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ τοῦ προσώπου γάρ ἐστιν Ἀττικὸν βλέπος.

ΒΛ.

313. δηλοῦ ἐστιν is an elegance instead of δηλοῖ. — —

315. τί ἄν. this is an instance of the license leaving open the vowel in common conversation, which is contrary to rule.

321. χρηστὸν πρᾶττειν is not to do virtuously but to succeed in our affairs. — —

18. The barber's shops are mentioned by Horace as lounging places.

drasum quendam vacuâ tonsoris in umbrâ.

Schol. 322. ἐπὶ τοῦ &c. is a line in the Rules.

320. Some would alter the second ενι to
ετι, but Dr F. prefers ενι. — — —

232. το φορτιον. Dr F. alters this to φροιμιον
the Attick word for προοιμιον exordium.

339. he very properly invokes Apollo as
being just come from temple. αποτροπαιε
averter of evils. they applied this epithet
to all their gods.
342 υγιεσ is applied to the morals here,
νοοσ is frequently applied also to the mind.

Schol: προσιεμενοι. Vide Scholiast page 6th.

ΒΛ. Γέγονας δ' ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;
ΧΡ. Ἔσομαι μὲν ἴσως αὐτίκα μάλ', ἢν θεὸς θέλῃ. Ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.
ΒΛ. Ποῖός τις; ΧΡ. Οἷος. ΒΛ. Λέγ' ἀνύσας, ὅ, τι φῄς ποτε.
ΧΡ. Ἢν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν ἀεί· Ἢν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τοπαράπαν.
ΒΛ. Τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον· Καὶ μ' οὐκ ἀρέσκει. τό, τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν Οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό τ' αὖ δεδοικέναι· Πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιές· εἰργασμένῳ.
ΧΡ. Πῶς δ' οὐδὲν ὑγιές; ΒΛ. Εἴ τι κεκλοφὼς νὴ Δία, Ἐκεῖθεν ἥκεις ἀργύριον ἢ χρυσίον Παρὰ τῶ θεῶ· κἄπειτ' ἴσως σοι μεταμέλει.
ΧΡ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε· μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ.
ΒΛ. Παῦσαι φλυαρῶν· ὦ γάθ', οἶδα γὰρ σαφῶς.
ΧΡ. Σὺ μηδὲν εἰς ἐμ' ὑπονόει τοιοῦτον. ΒΛ. Φεῦ, Ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιὲς ἐξιν οὐδενός· Ἀλλ' εἰσὶ τῇ κέρδους ἅπαντες ἥτονες.
ΧΡ. Οὗτοι μὰ τὴν Δήμητρ' ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
ΒΛ. Ὦ πολὺ μεθέστηχ', ὧν πρότερον εἶχες, τρόπων.

ΣΧΟΛΙΑ.

331. Ἐπιτετρίφθαι.] Τοῦτο εἶπε φοβούμενος μὴ ἀποτυχὼν ἐγείρῃ τὸν Δία πρὸς ὀργὴν καὶ ἐπιτρίψῃ αὐτούς.
Τὸ παράπαν.] Ἀττικὸν τὸ καὶ μὲ' ἐκ ἀρκέσει ὡς προείρηται.
335. Πρὸς ἀνδρός.] Ἡ πρὸς ἐνταῦθα ἔστι περισσή ἐστιν ὡς οἱονεί τινες, ἔστε ἀντὶ τῆς ὑπὸ, κεῖται. ἀλλὰ τὸ καθῆκον σημαίνει· ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐ πρὸς ἰατροῦ Σοφοῦ θρεῖν ἐπῳδάς.

ΧΡ. Μελαγχολᾷς, ὦ ἄνθρωπε, νὴ τὸν οὐρανόν.
ΒΛ. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει·
Ἀλλ' ἔςιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι.
ΧΡ. Σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος,
Ζητεῖς μεταλαβεῖν. ΒΛ. Μεταλαβεῖν ζητῶ; τίνος;
ΧΡ. Τόδ' ἐςὶν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.
ΒΛ. Μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; ΧΡ. Κακοδαιμονᾷς.
ΒΛ. Ἀλλ' οὐδεμὴν ἀπεςέρηκας γ' οὐδένα;
ΧΡ. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'. ΒΛ. Ὦ Ἡράκλεις· φέρε, ποί τις ἄν
Τράποιτο; τἀληθὲς γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι.
ΧΡ. Κατηγορεῖς γὰρ, πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμά μου.
ΒΛ. Ὦ τᾶν. ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ
Ἐθέλω διαπράξαι, πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
Τὸ ςόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.
ΧΡ. Καὶ μὴν φίλος γ' ἄν μοι δοκῇς, νὴ τοὺς θεοὺς,
Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας γε λογίσασθαι δώδεκα.
ΒΛ. Ορῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον,
Ἱκετηρίαν ἔχοντα, μετὰ τῶν παιδίων

ΣΧΟΛΙΑ.

349. Οἶδ' ὃ κρώζεις.] Παροιμία ἐπὶ τῶν θρυλλούντων ὡς αἱ κορῶναι. ἀντὶ τοῦ σὺ ἄνω καὶ κάτω περὶ τοῦ κεκλοφέναι μοι διαλέγῃ.

353. Ἀπεςήρηκας.] Ἀποςερῶ ἐςὶν ὅταν παρακαταθήκην τινὸς λαβὼν εἰς διαβολὴν χωρήσω. καὶ οὐκ ἐθέλω διδόναι αὐτῷ, ὁ ἔλαβον

363. Ἱκετηρίαν ἔχοντα.] Ἱκετηρία ἐςὶ κλάδος ἐλαίας ἐρίῳ πεπλεγμένος. οἱ γὰρ ἱκετεύοντες ἐλαίας κατεῖχον κλάδον.

Καὶ

346. The ancient physicians supposed that the kind of madness with which any one was possessed depended upon the colour of the bilis. There was atra bilis & splendida bilis. the word μελαγχολαω was derived from μελασ χολη. atra bilis. in Horace we have „Jussit quod splendida bilis.

359. This certainly alludes to the Athenian orators who at that time were by no means famous for their honesty. Some think this alludes to Demosthenes who having been bribed by Harpalus refused to plead saying he had a quinsey, it was said therefore that it was a silver quinsey. but this cannot be alluded to here as Aristophanes wrote this before Demosthenes was born.

361. γε ought to be erased, as the αλφα of ~~ought to be~~ ανᾱλωσας is long, γε spoils the metre

362. This is frequent in these plays, ορω τινα „I see somebody„ meaning the person he speaks to.

364. Thus in the Roman tryals we find "sordidi cum natis. —

375. ουκεσ. κορακασ. So in Horace we find non pascas in cruce corvos. or κοραξ is an instrument of punishment, mentioned by Lucian.

365. The scholiast give different accounts of Pamphilus, some making him a painter, & some a tragick writer, either sense here will do. διδαξαι. exhibited. tho it signifies doceo.. Vel qui prætextas vel qui docuere togat

Καὶ τῆς γυναικὸς· κἄ διοίσουτ' ἄντικρυς
Τῶν Ἡρακλειδῶν ἀδ' ὁτιῦν, τῶν Παμφίλου.
Χρ. Οὐκ, ὦ κακόδαιμον, ἀλλὰ τὰς χρηστὰς μόνας
Ἔγωγε, κὴ τὰς δεξιὰς κὴ σώφρονας
Ἀπαρτὶ πλυτῆσαι ποιήσω. Βλ. Τί σὺ λέγεις;
Οὕτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας; Χρ. Οἴμοι τῶν κακῶν,
Ἀπολεῖς. Βλ. Σὺ μὲν ἦν σεαυτὸν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
Χρ. Οὐ δῆτ'· ἐπεὶ τὸν Πλοῦτον, ὦ μόχθηρε σὺ,
Ἔχω. Βλ. Σὺ Πλοῦτον; ὁποῖον; Χρ. Αὐτὸν τὸν θεόν.
Βλ. Καὶ ποῦ 'στιν; Χρ. Ἔνδον. Βλ. Πῦ; Χρ. Παρ' ἐμοί. Βλ. Παρὰ σοί; Χρ. Πάνυ.
Βλ. Οὐκ ἐς κόρακας, Πλοῦτος παρὰ σοί; Χρ. Νὴ τὼ θεώ.
Βλ. Λέγεις ἀληθῆ; Χρ. Φημί. Βλ. Πρὸς τῆς Ἑστίας;
Χρ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ. Βλ. Τὸν θαλάσσιον λέγεις;

ΣΧΟΛΙΑ.

365. Τῶν Παμφίλου.] Πάμφιλος ζωγράφος ἦν, ὃς τις τὰς Ἡρακλείδας ἐγραψεν, ἱκετεύοντας τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον. μετὰ γὰρ θάνατον Ἡρακλέους, Εὐρυσθεὺς διώκει τὰς Ἡρακλείδας, διὰ τὸ πρὸς τὸν Ἡρακλέα τὸν ἐκείνων πατέρα ἐμφύλιον μίσος. ταύτην τὴν ἱστορίαν ἐγραψε Πάμφιλος τραγικός. κατὰ δέ τινας ζωγράφος ἦν, ὃς τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν τύχην χαρακτῆρι ὑφηγήσατο. Καλλίστρατος δὲ κὴ Εὐφρόνιος τραγῳδιῶν ποιηταὶ φασι κὴ διδάξαι Ἡρακλείδας.

366. Οὐκ, ὦ κακόδαιμον.] Εἰ γὰρ ὡς φὴς ἐκεκλόφειν, φαῦλος ἦν ἂν τὸν τρόπον. φαῦλος δὲ ὤν, οὐκ ἂν παρέσχον ἂν ἄλλῳ τινί. νῦν δὲ τοῖς χρηστοῖς προῃρημένος εἶναι, δῆλον ὅτι ἀγαθός εἰμι. εἰ δὲ ἀγαθός, οὐ κέκλοφα.

ΧΡ. Εἰ δ' ἔςιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.
ΒΛ. Εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους;
ΧΡ. Οὐκ ἔςι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ. ΒΛ. Τί φής;
Οὐ τῳ μεταδοῦναι; ΧΡ. Μὰ Δία, δεῖ γὰρ πρῶτα. ΒΛ. τί;
ΧΡ. Βλέψαι ποιῆσαι νῴ. ΒΛ. Τίνα βλέψαι; φράσον.
ΧΡ. Τὸν Πλοῦτον· ὥσπερ πρότερον ἑνί γε τῷ τρόπῳ.
ΒΛ. Τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐςί; ΧΡ. Νὴ τὸν οὐρανόν.
ΒΛ. Οὐκ ἐτὸς ἄρ', ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδὲ πώποτε.
ΧΡ. Ἀλλ', ἢν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφίξεται.
ΒΛ. Οὐκοῦν ἰατρὸν εἰσαγαγεῖν ἐχρῆν τινα;
ΧΡ. Τίς δῆτ' ἰατρός ἐςι νῦν ἐν τῇ πόλει;
Οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδέν ἐς', οὔθ' ἡ τέχνη.
ΒΛ. Σκοπῶμεν. ΧΡ. Ἀλλ' οὐκ ἔςιν. ΒΛ. Οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.
ΧΡ. Μὰ Δί'. ἀλλ' ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην
Ἐγὼ, κατακλινεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ
Κράτιςόν ἐςι. ΒΛ. Πολὺ μὲν οὖν, νὴ τοὺς θεούς.
Μή νυν διάτριβ'· ἀλλ' ἄνυε πράττων ἕν γέ τι.
ΧΡ. Καὶ δὴ βαδίζω. ΒΛ. Σπεῦδέ νυν. ΧΡ. Τοῦτ' αὐτὸ δρῶ.

878. ει δ'εστιν ετερος. for Neptune was wor=
=shipped under different names, There
was a Ποσειδαων ιπεος. which is the subject
of another play. — ——

883. εισ altho unus often signifies aliquis.

85. ετοσ is a pure Attick word — — — —

94. εν here is the same sense as line
ΘΕ.

395. The moral allegory here is very well carried on. The word θερρος is used in a bad sense with εργον, but in a good one with ανθρωπος.

397. She calls them back, for they were frightened by her dreadful appearance.

398. The expression κακους κακως is very frequent, Homer uses μεγας μεγαλως τε.

405. Virgil describes the Ἐριννυες as follows

Aut Agamemnonius scenis agitatus Orestes
armatam facibus matrem et serpentibus atris
Cum fugit, ultricesque sedent in limine Diræ.

404. It was reported that the representation of this play, which Aristophanes alludes to, was so horrid as to cause several women in the audience to miscarry. There were 50 furies represented.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΠΕΝΙΑ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

Ὦ Θερμὸν ἔργον, καὶνόσιον κὴ παράνομον,
Τολμῶντε δρᾶν ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονε
Ποῖ, ποῖ; τί φεύγετον; ἢ μενεῖτον; ΧΡ. Ἡράκλεις.
ΠΕ. Ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακὺς κακῶς.
Τόλμημα γὰρ τολμᾶτον, ὐκ ἀναισχετόν·
Ἀλλ' οἷον ὐδεὶς ἄλλο ὐδεπώποτε,
Οὔτε θεὸς, ἔτ' ἄνθρωπος· ὥστ' ἀπολώλατον.
ΧΡ. Σὺ δ' εἶ τίς; ὠχρὰ μὲν γὰρ εἶναί μοι δοκεῖς.
ΒΛ. Ἴσως Ἐριννύς ἐσιν ἐκ τραγῳδίας.
Βλέπει γέ τοι μανικόν τι κὴ τραγῳδικόν.
ΧΡ. Ἀλλ' ὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας. ΒΛ. Οὐκοῦν κλαύσεται.
ΠΕ. Οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με; ΧΡ. Πανδοκεύτριαν,
Ἢ λεκιθόπωλιν. ὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ

ΣΧΟΛΙΑ.

404. Ἴσως Ἐριννύς ἐσι.] Ἐπισκώπτει τὴν διὰ τῶν Ἐριννύων Αἰσχύλε ὑπόθεσιν. παρεισάγονται δὲ μετὰ λαμπάδων δεινοπαθοῦσαι, ὡς Εὐριπίδης γοργῶπες, νεκτέρων ἱέρειαι, δειναὶ θεαί. ἢ ἄλλως εἰώθασιν οἱ τραγῳδοὶ Ἐριννύας εἰσφέρειν, μετὰ λαμπάδων. κὴ γὰρ τὰ ἀποτρόπαια τῶν φαντασμάτων, τραγῳδοῖς μᾶλλον ἁρμόττει.

408. Ἢ λεκιθόπωλιν.] Ἀπὸ τῦ χρυσίζοντος ὠῦ, ὀπωλιν. λέκιθος δὲ κυρίως, τὸ ξανθὸν τῦ ὠῦ, διὰ τὸ τῷ λέπει κεύθεσθαι.

Ἐπέκραγες

Ἐνέκραγες ἡμῖν, οὐδὲν ἠδικημένη.

ΠΕ. Ἄληθες; ἃ γὰρ δεινότατα δεδράκατον,
Ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν;

ΧΡ. Οὐκοῦν ὑπόλοιπον σοι τὸ βάραθρον γίνεται.
Ἀλλ' ἤ τις εἶ, λέγειν ἐχρῆν σ' αὐτίκα μάλα.

ΠΕ. Ἢ σφῷ ποιήσω τήμερον δῆναι δίκην,
Ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι.

ΒΛ. Ἆρ' ἐστὶν ἡ καπηλὶς ἢ 'κ τῶν γειτόνων,
Ἡ ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται;

ΠΕ. Πενία μὲν ἔν, ἢ σφῶν ξυνοικῶ πόλλ' ἔτη.

ΒΛ. Ἄναξ Ἄπολλον, κἀθεοί· ποῖ τις φύγοι;

ΧΡ. Οὗτος; τί δρᾷς, ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,
Οὐ παραμενεῖς; ΒΛ. Ἥκιστα πάντων. ΧΡ. Οὐ μενεῖς;
Ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν;

ΒΛ. Πενία γάρ ἐστιν, ὦ πόνηρ· ἧς ὐδαμοῦ
Οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.

ΧΡ. Στῆθ', ἀντιβολῶ σε, στῆθι. ΒΛ. Μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ.

ΧΡ. Καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παραπολὺ
Ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν

ΣΧΟΛΙΑ.

412. Τὸ βάραθρον.] Χάσμά τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ᾧ τὸς κακούργους ἔβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὀγκίνοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω.

416. Καπηλίς.] Κάπηλις προπαροξυτόνως ἡ τὸν οἶνον πιπράσκουσα δηλοῖ, ἀπὸ τοῦ καπύειν ὅ ἐστι τελεῖν τὸν πηλὸν, ἤτοι τὸν οἶνον, καπηλὶς δὲ ὀξυτόνως ὑποκοριστικῶς, ἡ ταύτης ὑπηρετὶς τῆς καπήλεως.

417. Ἢ ταῖς κοτύλαις.] Ἀντὶ τοῦ παρακλέπτουσά με ταῖς κοτύλαις. ἤτις φησὶ μικρομετροῦσά με βλάπτει.

Ἔρημον

411. Βαραθρον. Vide Potter.

418. In other editions we find ουν in this
ne but it is better left out.

23. Horace has this sentiment.
er mare Pauperiem fugimus per saxa per ignes.

16 in the Scholiast. απο τουϛ answers to
he cauponibus malignis of Horace;
r F observes that malignus signifies scanty
nd does not answer to malignant.

427. φευξουμεθα. This is evidently an Attic future, as well as Doric. Thus in Demosthenes we have, "ποι πλευσουμεθα.

431. ουκ·ενεχυρον. This alludes to the custom among the Athenians which made it very disgraceful to sell or pawn their arms, as they served in rotation.

433. τροπαιον τροπων. This is certainly meant as a pun, which is frequent in Comick writers. Thus Plautus - "Dent Pœnis pœnas." The h has crept imperceptibly into the Latin and English words derived from this. τροπαιον viz. trophæum, & trophy.

428. ερα is the earth. we find in Homer ερασε. In all likelihood our word earth is derived from it. and from ερεμιτης comes Hermit. — — — —

Ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξούμεθα,
Τηνδὶ δεδιότε. μηδὲ διαμαχούμεθα.
ΒΛ. Ποίοισιν ὅπλοις ἢ δυνάμει πεποιθότε;
Ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν ἀσπίδα;
Οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη;
ΧΡ. Θάῤῥει. μόνος γὰρ οὗτος (οἶδ') ὁ θεὸς, ὅτι
Τροπαῖον ἀναστήσαιτο τῶν ταύτης τρόπων.
ΠΕ. Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε,
Ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω;
ΧΡ. Σὺ δ', ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ
Ἡμῖν προσελθοῦσ', οὐδ' ὁτιοῦν ἀδικουμένη;
ΠΕ. Οὐδὲν γὰρ, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετον
Ἀδικεῖν με, τὸν Πλοῦτον ποιεῖν πειρωμένω
Βλέψαι πάλιν; ΧΡ. Τί οὖν ἀδικοῦμεν τοῦτό σε·
Εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις πορίζομεν ἀγαθόν.
ΠΕ. Τίδ' ἄν γ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ'; ΧΡ. Ὅ,τι;

Τι δητ' αν Δ^ν Β ΣΧΟΛΙΑ.

428. Ἔρημον.] Ἔρημος κυρίως ἡ μονωθεῖσα τῶν ἐνοικούντων γῆ παρὰ τὴν ἔραν, ὃ σημαίνει τὴν γῆν.

Ἀπολιπόντέ ποι.] Τό ποι ἐνταῦθα, οὐκ ἔστιν ἐρωτηματικόν· ἀλλ' ἀόριστον. ἐπὶ μὲν γὰρ κινήσεως μόνον τὸ ποὶ διὰ τῆς ο καὶ ι διφθόγγου γράφεται. διὰ δὲ τοῦ η γραφόμενον καὶ ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως τίθεται.

434. Τροπαῖον.] Ἔστι τρόπαιον ὃ ἐν ταῖς νίκαις οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, τοῖχον ἢ λίθον μέγαν ἱστάντες, καὶ γράφοντες ἐν τούτῳ ἃ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἔργα δεδράκασιν. ἐκαλεῖτο δὲ τρόπαιον διὰ τὸ ἐπὶ τῇ τροπῇ τῶν ἐχθρῶν γεγενῆσθαι.

435. Ὦ καθάρματε.] Καθάρματα ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ καθάρσει λιμοῦ τινὸς, ἤ τινος ἑτέρας νόσου θυόμενοι τοῖς θεοῖς. τοῦτὶ δὲ τὸ ἔθος καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἐπεκράτησε. λέγεται δὲ καὶ καθαρισμός.

437. Τί λοιδορεῖ.] Τὸ λοιδορεῦμαι παθητικῶς δοτικῇ συντάσσεται, ἐνεργητικῶς δὲ αἰτιατικῇ, εἰ καί τινες ἀγνοοῦντες λοιδορεῖς ἐνταῦθα γράφουσιν, τὸ ἡμῖν πρὸς τὸ προσελθοῦσα συνάπτοντες.

Σὲ

Σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.
ΠΕ. Ἐμ' ἐκβαλόντες; κ᾽ τί ἂν νομίζετον
Κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους; ΧΡ. Ὀλί;
Εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες, ἐπιλαθοίμεθα.
ΠΕ. Καὶ μὴν περὶ τούτου σφῷν ἐθέλω δοῦναι λόγον
Τὸ πρῶτον αὐτοῦ· κἂν μὲν ἀποφήνω, μόνην
Ἁγαθῶν ἁπάντων ὖσαν αἰτίαν ἐμὲ
Ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς. εἰ δὲ μή,
Ποιεῖτον ἤδη τοῦθ', ὅτι γ' ἂν ὑμῖν δοκῇ.
ΧΡ. Τοῦτὶ σὺ τολμᾷς, ὦ μιαρωτάτη, λέγειν;
ΠΕ. Καὶ σύ γε διδάσκου· πάνυ γὰρ οἶμαι ῥᾳδίως
Ἀπανθ' ἁμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν ἐγώ,
Εἰ τὰς δικαίους φὴς ποιήσειν πλησίους.
ΒΛ. Ὦ τύμπανα κ᾽ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε;
ΠΕ. Οὐ δεῖ σχετλιάζειν κ᾽ βοᾶν, πρὶν ἂν μάθῃς.
ΒΛ. Καὶ τίς δύναιτ' ἂν μὴ βοᾶν, ἰὺ, ἰύ,
Τοιαῦτ' ἀκούων; ΠΕ. Ὅς τις ἐστὶν εὖ φρονῶν.

ΣΧΟΛΙΑ.

449. Τὸ πρῶτον αὐτοῦ.] Τὸ αὐτοῦ ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ἢ ζυναπτε τῷ τούτῳ, ἵν' ᾖ περὶ αὐτοῦ τούτου, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό.

450. Οὖσαν αἰτίαν ἐμέ.] Ἰσέον ὅτι ἡ Ἀττικὴ ἔλλειψις ἤτοι ἐν ἀρχῇ γίνεσθαι ὡς τὸ, ὅπως μὴ ποιήσῃς τόδε. νοουμένου ἔξωθεν τοῦ σκόπει. ἢ ἐν τῷ τέλει ὡς ἔχει τὸ ἐν Νεφέλαις. ἢ ἐν τῇ μέσῃ ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ. Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ, λείπει γὰρ τὸ παύσομαι ἢ ἡσυχάσω. τὸ δὲ σχῆμα καλεῖται ἀνανταπόδοτον. ᾧ κ᾽ νῦν Ἀριστοφάνης ἐχρήσατο. ἐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην ἐμὲ ἀγαθῶν ὖσαν αἰτίαν, ἐάσατε. εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτον ὅτι ἂν ὑμῖν δοκῇ

ΧΡ

447. δουναι λογον generally signifies, to give another leave to defend himself. It is generally used in Demosthenes.

456. Dr Bentley to mend the rim of the line, reads ω τυρραν' ω κυφωνες. The κυφων answers to furca in Latin whence comes furcifer.

46y. This scene is a very laboured one, the defence which πενια makes is vastly ingenious. This metre is so frequent in Aristophanes that it is frequently called Aristophanick. -

x The Athenians being a very litigious people it was judged necessary by their Lawgivers Solon &c. to make all Law-business as expensive as possible.

Χρ. Τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, 460
Ἐάν γ' ἁλῶς. Πε. Ὅ,τι σοι δοκεῖ. Βλ. Καλῶς λέγεις.

Πε. Τὸ γὰρ αὐτό γ' ἔαν ἡτ]ᾶθε κ) σφῷ δεῖ παθεῖν.
Βλ. Ἱκανὲς νομίζεις δῆτα θανάτες εἴκοσιν;
Χρ. Ταύτῃ γε. νῷν δὲ δὶ' ἀποχρήσεσιν μόνω.
Πε. Οὐκ ἂν φθάνοιτον τῦτο πράτλοντ'. ἤ τί γ' ἂν 465
Ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ τῦ ΔΕΥΤΕΡΟΥ
ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΧΟΡΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ. ΠΕΝΙΑ.

Ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδί,
Ἐν τοῖσι λόγοις ἀνιλιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν.

ΣΧΟΛΙΑ.

460. Τῇ δίκῃ.] Ἐθος ἦν πάλαι τοῖς δικαζομένοις γράφειν πρὸ τῆς κρίσεως ὡς τιμωρίαν ἠτιμωμένοις δοίη, εἶτα δὲ ἐπιγράφειν, τυτέσιν ἐπὶ τῇ προτέρα γραφῇ κ) τῦτο γράφειν, ὡς κ) τοιάνδε τιμωρίαν, ἢ βίᾳ τυχὸν ἀφαίρεσιν ἢ κεφαλῆς.

465. Τῦτο πράτλοντες.] Ἀντὶ τῦ ἀποθανόντες. ἐκ ἄν, φησιν, ἀναβάλοισθε ἀποθανόντες.

467. Ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν.] Τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. δέχεται δὲ τὸ ἀναπαιστικὸν καὶ πάσας χώρας ἀνάπαιστον, σπονδεῖον, κ) δάκτυλον παρὰ τοῖς δραματοποιοῖς, σπανίως δὲ κ) προκελευσματικόν.

468. Μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν.] Ἡρόδοτος ἐν Θαλείᾳ. τὰς δὲ θηλέας ἀναμιμνησκομένας ὧν ἔλιπον τέκνων, ἐνδιδύναι μαλακὸν ὐδέν.

ΧΡ. Φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γνῶναι, τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως,
Ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν ἔστι δίκαιον·
Τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους, τούτων τἀναντία δήπου.
Τοῦτ' ἂν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλις εὕρομεν ὥς τε γενέσθαι,
Βέλημα καλὸν, καὶ γενναῖον, καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.
Ἦν γὰρ ὁ Πλοῦτος νυνὶ βλέψῃ, καὶ μὴ τυφλὸς ὢν περινοσῇ,
Ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται, κἀκ ἀπολείψει,
Τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους φευξεῖται. κἄτα ποιήσει
Πάντας χρηστοὺς καὶ πλουσίους δήπου, τά τε θεῖα σεβοῦντας.
Καί τοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι πότ' ἄμεινον;

ΒΛ. Οὔ τις ἄν. ἐγώ σοι τοῦτο μάρτυς· μηδὲν ταύτην γ' ἀνερώτα.

ΧΡ. Ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκειται,
Τίς ἂν ἔχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον;

ΣΧΟΛΙΑ.

473. Βέλημα καλόν.] Βέλευμα μὲν τὸ ἴδιον. βέλημα δὲ τὸ δημόσιον ἡ γνώμη, καί τοι ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν Σοφοκλείων ἀντιγράφων, ἡ καὶ τὸ βέλημ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τὸ δ' ἦν, εὑρηται, οὐχὶ βέλευμα.

Πολλοὶ

The close of all these lines would close
exameters.

475 αγαθουσ ανθρωπων is not the same as
αγαθοι ανθρωποι. but it means boni ex homi-
nibus.

479. The ar here ought to be erased.

473. The line quoted here is found in the Ajax
of Sophocles. — — — —

482. πολλοι ανθρωπων. Vide line 475.

485. Dr B. would take the circumflex from ουκουν so to make it signify Non. and nν into ν.αν.

488. ξυνθιασωτα is compounded of ξυνθιασος which signifies a company of mad Bacchanalians.

489. ȣ is properly placed here, if it was prose it should be put before φηρι so that it is not for metre sake.

494. Dr Bentley alters σκυτοδεψειν into σκυ=λοδεψειν. because σκυτος is certainly long and is used so in this line. — —

Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλουτοῦσι πονηροὶ,
Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι. πολλοὶ δ' ὄντες πάνυ χρηστοὶ,
Πράττουσι κακῶς, καὶ πεινῶσιν, μετὰ σοῦ τε τὰ πλεῖστα σύνεισιν.
Οὐκοῦν εἶναί φημι, ἢ παύσει ταῦτ', ἢν βλέψῃ ποθ' ὁ Πλοῦτος,
Ὁδὸν, ἥν τιν' ἰὼν, τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὸν ἂν μείζω πορίσειεν.

ΠΕ. Ἀλλ' ὦ πάντων ῥᾳ̃ς' ἀνθρώπων ἀναπειθέντ' οὐχ ὑγιαίνειν,
Δύο πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν·
Εἰ τοῦτο γένοιθ', ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, ἅ φημ' ἂν λυσιτελεῖν σφῷν.
Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέ τ' ἴσον ἑαυτοῦ,
Οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων, ἔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη
Οὐδείς, ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοιν ἀφανισθέντοιν, ἐθελήσει
Τὶς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥάπτειν, ἢ τροχοποιεῖν,
Ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ πλινθουργεῖν, ἢ πλύνειν, ἢ σκυτοδεψεῖν,

ΣΧΟΛΙΑ.

489. Εἰ τοῦτο γένοιθ'.] Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανέμειέ τ' ἴσον ἑαυτοῦ πᾶσι δηλονότι, ἐκ οἶδεν ἡ Πενία τὴν Χρεμύλου γνώμην καὶ τὴν τοῦ Πλούτου, ὅτι πρὸς μονοὺς τοὺς δικαίους ἥξει.

491. Σοφίαν μελετῴη.] Σοφίαν ἐνταῦθα καλεῖ τὴν περὶ τὰς τέχνας πανουργίαν καὶ μηχανὴν, τέχνην δὲ τὴν μεταχείρισιν αὐτὴν καὶ ἐνέργειαν.

Ἢ γῆς ἀρότροις ῥῆξας δάπεδον, καρπὸν Δηῶς θερί-
σασθαι;
Ἢν ἐξῇ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν τούτων πάντων ἀμελοῦσιν;
ΧΡ. Λῆρον ληρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ' ὅσα νυνὶ κατέλεξας,
Οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν. ΠΕ. Πόθεν οὖν ἕξεις θε-
ράποντας;
ΧΡ. Ὠνησόμεθ' ἀργυρίῳ δήπου. ΠΕ. Τίς δ' ἔσαι
πρῶτον ὁ πωλῶν,
Ὅταν ἀργύριον κἀκεῖνος ἔχῃ; ΧΡ. Κερδαίνειν βουλό-
μενός τις
Ἔμπορος, ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείσων ἀνδρα-
ποδιστῶν.
ΠΕ. Ἀλλ' οὐδ' ἔσαι πρῶτον ἁπάντων οὐδείς, οὐδ'
ἀνδραποδιστής,
Καλὰ τὸν λόγον, ὃν σὺ λέγεις, δήπου. τίς γὰρ πλουτῶν
ἐθελήσει,
Κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ, τοῦτο ποιῆσαι;

ΣΧΟΛΙΑ.

497. Λῆρον ληρεῖς.] Ἀντὶ τοῦ κατὰ λῆρον. Ἀττικὴ ἡ φράσις καὶ τὸ σχῆμα. ὡς τὸ μανίαν μαίνῃ, καὶ φυγὴν φεύγεις. καὶ ὅλως ἐφ' ὧν τῷ πράγματι ἐπάγεται τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος ῥῆμα, ὡς τὸ ὕβριν ὑβρίζεις, καὶ φυγὴν φεύγεις.

501. Ἔμπορος ἥκων.] Ἔμπορος ὁ πραγματευτὴς ἄνθρωπος. κυρίως δὲ ὁ πλέων θάλασσαν, παρὰ τὸ πόρος. πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὑγρᾶς λέγεται. καὶ εὔπορος ὁ ἔχων ἀεὶ τὸν ἐπιρρέοντα πλοῦτον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑδατικοῦ πόρου. διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ, ὡς ἀνδραποδισαὶ καὶ ἄπιστοι. ἀεὶ γὰρ τὰ Θετταλῶν ἄπιστα, ἡ παροιμία φησίν. Εὐριπίδης. Πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θετταλοί. δῆλον δὲ καὶ ἀπὸ Ἰάσωνος ὃς ἠνδραπόδισε τὴν Μήδειαν. ἀνδράποδον δὲ εἴρηται ὁ πρὸς ὁ ἐν ἀνδράσιν. ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου μέρους τῷ ὅλῳ. ὑπόκειται γὰρ ὁ οἰκέτης τῷ δεσπότῃ, καθάπερ ὁ πρὸς τῷ ὅλῳ σώματι.

Ὡς

495. This line is remarkably laboured & as the
lling the earth is of most consequence to mankind
here is a whole line taken up in the expression
f it, which is not with regard to other arts.
The line has a remarkable stubborness in it
o express the stubborness of the ground
it also is like many other lines in the apology
f πενια above the common run of comedy
ccording to the rule of Horace.

"Interdum tamen et vocem comoedia tollit.
Hor. Ars. Poe.

501. Bp. Hare would alter this into παρ'απιστα
but it is quite unnecessary tho' it answers
to the character given of them by Demosthenes
α απιστα των Θετταλων. απλειστων is another
lteration.

Vide Schol. Dr F. thinks this definition is
not true as πορος signifies census or vectigal.

508. Εἰς κεφαλὴν σοι. This is the same kind of sentiment as that in Ovid.

"Eveniant nostris hostibus illa precor

others imagine that this alludes to the Egyptian custom of cutting off the head of the victim at sacrifices, which they threw into the Nile & prayed that all the anger of the gods might fall upon that.

510. This kind of expression we find in Horace.

"nec purpurarum sidere clarior

Delevit usus.

Ὡς αὐτὸς ἀρὴν ἐπαναλαθεὶς, καὶ σκάπτειν τἄλλά τε μοχθεῖν,
Ὀδυνηρότερον τρίψεις βίοτον πολὺ τοῦ νῦν. ΧΡ. Ἐς κεφαλήν σοι.
ΠΕ. Ἔτι δ' οὐχ ἕξεις ὅτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν· οὐ γὰρ ἔσονται.
Οὐδε τάπησιν. τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθελήσει, χρυσίου ὄντος;
Οὔτε μύροισιν μυρίσαι σακλοῖς, ὁπόταν νύμφην ἀγάγηθον.
Οὐθ' ἱματίων βαπλῶν δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλομόρφων.
Καί τοι τὶ πλέον πλυτεῖν ἐσιν, πάντων τούτων ἀπορῶντας;
Παρ' ἐμοῦ δ' ἔσιν ταῦτ' εὔπορα πάνθ' ὑμῖν, ὧν δεῖθον. ἐγὼ γὰρ
Τὸν χειροτέχνην, ὥσπερ δέσποινι, ἐπαναλάζυσα κάθημαι,
Διὰ τὴν χρείαν, καὶ τὴν πενίαν, ζητεῖν ὁπόθεν βίον ἕξει.
ΧΡ. Σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναι ἀγαθὸν, πλὴν φώδων ἐκ βαλανείου,

ΣΧΟΛΙΑ.

515. Πλὴν φώδων ἐκ βαλανείου.] Φλυκλαίνων. ἐκ βαλανείου δέ, διὰ τὸ τοὺς πένητας ἀπορῶντας ἐνδυμάτων, διὰ τὸ ψύχος ἐν βαλανείοις καθεύδειν, καὶ ἐκ θέρμης τοῦ ἀέρος αὐτοὺς ἐξιόντας παραχρῆμα προσβαλόντος φλυκταίνας ποιεῖν. Ἀπολλόδωρος τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐρυθήματα, ἢ ἐκ ψύχους ἢ τοὺς τύλους καὶ τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς, ὡς τῶν πενήτων διὰ τὸ αὐτουργεῖν τοῦτο πασχόντων.

Καὶ

Καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων, καὶ γραϊδίων κολοσυρτὸν,
Φθειρῶν τ' ἀριθμὸν, καὶ κωνώπων καὶ ψυλλῶν (ὐδὲ λέγω σοι
Ὑπὸ τοῦ πλήθους,) αἱ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν,
Ἐπεγείρουσαι καὶ φράζουσαι, πεινήσεις. ἀλλ' ἐπανίσω.
Πρὸς δέ γε τούτοις, ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος,
ἀντὶ δὲ κλίνης
Στιβάδα σχοίνων, κόρεων μεστὴν, ἢ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει.
Καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρὸν. ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου,
Λίθον ἐυμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ', ἀντὶ μὲν ἄρτων,
Μαλάχης πτόρθους· ἀντὶ δὲ μάζης, φύλλ' εἰ ἰσχνῶν ῥαφανίδων·
Ἀντὶ δὲ θράνους, ζάμυα κεφαλὴν κατεαγότος· ἀντὶ δὲ μάκρας,
Πιθάκνης πλευράν, ἐρρωγυῖαν καὶ ταύτην; ἆρά γε πολλῶν
Ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' αἰτίαν οὖσαν;

ΣΧΟΛΙΑ.

525. Ἀντὶ δὲ μάκτρας.] Μάκτρα, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, σκεῦος ἐπιμήκης, ἐν ᾧ μάττουσι τὰ ἄλευρα, ὅθεν καὶ γίνεται. παρὰ τὸ μάσσω γὰρ ἡ μάκρα. ὅθεν καὶ μεμαγμένον προείρηται. καὶ ἡ μάζα γίνεται, πενίας δὲ πάντως δῶρον καὶ ἡ τοιαύτη μάκρα ἢ ἐκ πιθάκνης. καὶ ἐδὲ αὐτῆς δίολα συνεχοῦς, ἀλλὰ διερρωγυίας τὴν πλευράν, ἐν ᾗ τὸ μάγμα γίνεται.

ΠΕ.

52 βπιθακνη is a diminutive from πιθος
e find a word of the same termination
hich is also a diminutive in Callimachus
ξανθοιο πολικνης.

Pro μεμαγμενον vide line 292.

528. υπεκρουσω. a metaphor taken from an instrument. this word is used by Aristophanes in other places with a different sense. viz verbis increpare.

533. προσεχοντα; τον νουν subauditur.

535. μακαριτις generally signifies "of blessed memory". Callimachus uses it. "ατροφος α μακαριτις. — — — — —

536. This line is supposed to allude to Aristides who was said not to leave behind him sufficient for his burial. Scho. φυλη was a strong citadel on the frontier of Attica. — — — — —

ΠΕ. Σὺ μὲν ἐ τὸν ἐμὸν βίον εἶρηκας, τὸν δὲ πλωχῶν δ' ὑπεκρέσω.

ΧΡ. Οὐκοῦν δήπου τῆς πλωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν.

ΠΕ. Ὑμεῖς γ', οἵπερ κ) Θρασυβύλῳ Διονύσιον εἶναι ὅμοιον.

Ἀλλ' ἔχ οὑμός τοῦτο πέπονθεν βίος· ἐ μὰ Δί· ἐδέ γε μέλλει.

Πτωχὸς μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐσιν μηδὲν ἔχοντα·

Τῷ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, κ) τοῖς ἔργοις προσέχοντα·

Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέν τοι μηδ' ἐπιλείπειν.

ΧΡ. Ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας·

Εἰ φεισάμενος κ) μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι.

ΣΧΟΛΙΑ.

530. Οἵπερ κ) Θρασυβύλῳ.] Τὰ μὴ ὅμοιά φησιν. ὡς εἴτις λέγει Διονύσιον τὸν ἐξώλη τύραννον, ἐοικέναι Θρασυβύλῳ τῷ Λύκου, ἀνδρὶ φιλοπόλιδι κ) παντὸς κρείττονι λόγου, διά τε τὰς ἐπιφανεῖς αὐτοῦ κατὰ τῶν πολεμίων δίκας, κ) διότι κατέλυσε τὴν τῶν λ τυραννίδα. ἐύπορος γὰρ ὢν κ) ἐξ αὐτῶν ἐκπεσών, μετὰ ταῦτα φυλὴν καλαλαβὼν, καθεῖλεν αὐτούς.

534. Περιγίνεσθαι δ' αὐτῷ.] Περιγίνεσθαι σημαίνει μὲν κ) τὸ νικᾶν. σημαίνει δὲ κ) τὸ περιτρέφειν ὡς ἐνταῦθα.

535. Ὡς μακαρίτην ὦ Δάματερ.] Ὅτι ἁπλῶς κ) ἀσυνήθως κατεχρήσατο ἀντὶ τοῦ μακάριον. εἰμὴ ἄρα παίζει οἷον νεκρόβιον. ἄλλως. ὥσπερ εἰώθασιν Ἕλληνες, ἐπειδάν τι παράδοξον ἀκούσωσι, σχετλιάζειν κ) βοᾷν Ἡράκλεις, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὦ Ζεῦ· ὕτω κ) ὅτος ἀκούσας τῆς Περίας τοιαῦτα λεγούσης, ὥσπερ σχετλιάζων βοᾷ, ὦ Δάματερ· εἰκότως δὲ πρὸς τὴν γῆν ποιεῖται τὸν λόγον ὡς γεωργός.

ΠΕ.

ΠΕ. Σκώπτειν πειρᾷ, καὶ κωμῳδεῖν, τοῦ σπουδάζειν ἀμελήσας·
Οὐ γινώσκων, ὅτι τοῦ πλούτου παρέχω βελτίονας ἄνδρας
Καὶ τὴν γνώμην, καὶ τὴν ἰδέαν. παρὰ τῷ μεν γὰρ ποδαγρῶντες,
Καὶ γαστρώδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πίονές εἰσιν ἀσελγῶς.
Παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοὶ, καὶ σφηκώδεις, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί.

ΧΡ. Ὑπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὰ σφηκῶδες σὺ πορίζεις.

ΠΕ. Περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῷν, κἀναδιδάξω
Ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ. τοῦ πλούτου δ' ἔστιν ὑβρίζειν.

ΧΡ. Πάνυ γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν, καὶ τοὺς τοίχους διορύττειν;

ΣΧΟΛΙΑ.

539. Ποδαγρῶντες] Τοιοῦτοι γὰρ οἱ πλούσιοι γίνονται ὑπὸ τῆς τρυφῆς, ὅπερ ἀσελγείας καὶ φαυλότητος δηλωτικόν ἐστι. γράφεται δὲ καὶ ποδαλγοῦντες καὶ ποδαγρῶντες ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ πάθος καὶ ποδάγρα λέγεται καὶ ποδαλγία.

541. Σφηκώδεις] Λεπτοὶ κατὰ τὸ μέσον ὡς σφῆκες ἢ πικροὶ ἐπεὶ καὶ τὸ ζῶον πικρόν ἐστι σφόδρα· ἅμα μὲν ὅτι καὶ δριμύτεροι. ἅμα δὲ ὅτι καὶ ἰσχνότεροι γίνονται οἱ λιμώττοντες, ὡς σφῆκες.

Τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί.] Ὁ γὰρ ταῖς σαρξὶ μὴ βαρυνόμενος, ἀλλὰ κούφως ἔχων τοῦ σώματος, ῥᾷστ' ἂν καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀντιπαρατάξηται. τοιοῦτοι δὲ οἱ πενητες διὰ τὸ μὴ εὐσαρκεῖν ἀπορίᾳ τροφῶν.

539. Tho' our word idea is derived from ἰδέα of the greeks, yet ἰδέα alludes to the body always.

541. σφηκώδεις is a very happy expression as it signifies the slender shape and irascibility of the wasp.

545. Dr T. would not have this line in a question, but rather to be spoken in an ironical manner.

Scholiast. he does not mean to say that ποδαλγοῦντες is proposed here, for that would not be right metre. he only means that there is another word for the same disease.

546. Dr Bentley entirely rejects this line.

547. It was the purpose of comedy to mingle Satire with humour. The orators of the time richly deserved it. —

555. πτερυγιζεις. This is a metaphor from the fluttering of young birds attempting to fly. This same metaphor is used by Euripides.

Νυν γαρ πετη τε και φρονων ουδεν φρονεις.

Schol. Ενθυμημα signifies a single proposit[illegible] it is used in Juvenal as a Latin word "curtum enthymema. In English we use[illegible] as a logical term. —

ΒΛ. Νὴ Δία γ', εἰ δεῖ γε λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν ἐςι;

ΠΕ. Σκέψαι τοίνυν γ' ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς ὁπόταν μὲν

Ὦσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ δίκαιοι.

Πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν παραχρῆμ' ἄδικοι γεγένηνται,

Ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει, καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσιν.

ΧΡ. Ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδὲν καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα.

Ἀτὰρ οὐχ' ἧττόν γ' οὐδὲν κλαύσει, μηδὲν ταύτῃ γε κομήσῃς,

Ὅτι γε ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς, ὡς ἔςιν ἀμείνων

Πενία πλούτου. ΠΕ. Καὶ σύγ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου.

Ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις. ΧΡ. Καὶ πῶς φεύγουσί σ' ἅπαντες;

ΠΕ. Ὅτι βελτίους αὐτοὺς ποιῶ. σκέψασθαι δ' ἔςι μάλιςα

Ἀπὸ τῶν παίδων· τοὺς γὰρ πατέρας φεύγουσι, φρονοῦντας ἄριςα.

ΣΧΟΛΙΑ.

546. Πῶς οὐχὶ κόσμιον.] Τὸ πειρᾶσθαι λαθεῖν. τοῦτο δὲ ὁ ἕτερος πρεσβύτης λέγει πειράζων καὶ χλευάζων, ὅτι τοπαλαιὸν οὐ διεβέβλητο ἡ κλοπὴ, εἰ μὴ φωραθεὶς κλέπτης ὑπῆρχεν. ἄλλως. εἴγε ὁ κλέπτης λανθάνει. ψυχρὸν δὲ τὸ ἐνθύμημα.

550. Ἐπιβουλεύουσί τε.] Διαβάλλει τοὺς ῥήτορας, ὡς δῶρα λαμβάνοντες παρὰ τῶν πολεμίων ἀσύμφορα τῇ πόλει συμβουλεύουσιν, οὐκ ἐῶντες αὐτὴν τούτους ἀμύνασθαι.

Αὐτοις. ὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ δίκαιον.

Χρ. Τὸν Δία φήσεις ἆρ' οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν τὸ κράτιστον;

Κἀκεῖνος γὰρ τὸν πλοῦτον ἔχει. ταύτην δ' ἡμῖν ἀποπέμπει

ΠΕ. Ἀλλ' ὦ Κρονικαῖς γνώμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω.

Ὁ Ζεὺς δήπου πένεται. καὶ τοῦτό γε δὴ φανερῶς σε διδάξω.

Εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ποιῶν αὐτὸς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα,

Ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπων ξυναγείρει,

Ἀνεκήρυττεν τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας, στεφανώσας

Κοτίνου στεφάνῳ; καί τοι χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ ἐπλούτει.

Χρ. Οὐκοῦν τούτῳ δήπου δηλοῖ τιμῶν τὸν πλοῦτον ἐκεῖνος·

Φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι,

Λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν στοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ.

ΣΧΟΛΙΑ.

561. Ἀλλ' ὦ κρονικαῖς γνώμαις.] Ἦγον ἀρχαίαις μωρίαις ἐσκοτισμένοι τὸ φρονεῖν. παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόντων. ἥτις εἴρηται καὶ ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ δὲ τοῦ γνώμαις, γράφεται λήμαις. λήμη δέ ἐστι τὸ στεπτὸν δάκρυον ὅπερ ἐπικαθεζόμενον βλάπτει τοὺς ὀφθαλμούς. τὸ γὰρ τῶν γερόντων δάκρυον παχὺ ὄν, λήμας μεγάλας ποιεῖ. σημαίνει οὖν τοὺς τετυφλωμένους τὰς φρένας, ὥσπερ οἱ τὰς λήμας ἔχοντες τῶν ὀφθαλμῶν ἐμποδίζονται τὰς ὄψεις.

ΠΕ.

560. Dr Bentley makes Blepsidemus say ταυτην &c. which makes it more lively & spirited.

561. In general the antients had a respect for old age, but it is often ridiculed in comedy. Ω μωρε Κρονιων οζων.

566. Αθλα δε των κοτινος, μηλα, σελινα, πιτυς, Farnaby.

Schol. Dr Bentley reads λημαις because it is usual to have the substantive the same as the verb, λημαις λημωντες.

572. κοτινου στεφανω. This in all probability means, "presenting you with an olive staff about your heade

576. εχοντας. is here absolute. It is so habendi in Latin too.
Emoritur studiis et amore senescit Ho
habeo is also used absolute tho' in another sense. for the gladiator when wounded used to say. habeo. idestraln

ΠΕ. Πολὺ τῆς Πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι.

Εἰ πλέσιον ὢν, ἀνελεύθερον ἐᾷ ὕτωσὶ, καὶ φιλοκερδῆ.

ΧΡ. Ἀλλά σε γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν, κοτίνῳ σεφάνῳ σεφανώσας.

ΠΕ. Τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾷν ὑμᾶς, ὡς ἐ πάντ' ἐς' ἀγάθ' ὑμῖν,

Διὰ τὴν πενίαν. ΧΡ. Παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεσιν τοῦτο πυθέσθαι.

Εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον. φησὶ γὰρ αὕτη,

Τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας, δεῖπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν·

Τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν πρὶν καταθεῖναι.

ΣΧΟΛΙΑ.

573. Τὸ γὰρ ἀντιλέγειν.] Ὅτι σχῆμα κεῖται καινὸν ἐλλειπτικὸν ἐνταῦθα τόδε. τὸ γὰρ λέγειν τολμᾷν ὑμᾶς, ὡς ἐ πάντ' ἐστὶ τἀγάθ' ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν. λείπει γὰρ φανερῶς ἐνταῦθα ἔννοιά τις ἀκεραία τοιαύτη. τίς ἂν ἀκούων ἀνάσχοιτο. ἢ, πῶς οὐκ ἂν εἴη φορτικόν. ἢ, πῶς οὐκ ἀντιλέγοιτο. ἢ τοιοῦτόν τι. ἵνα λέγῃ ἡ Πενία ὅτι τὸ γὰρ τολμᾷν ὑμᾶς λέγειν, ὡς ἐ δι' ἐμὲ ὑμῖν τἀγαθὰ, πῶς ἂν εἴη φορητὸν ἀκούεσθαι. καὶ σημείωσαι τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἐλλείψεως, ἐνδεικτικὸν ὂν θυμικοῦ ἤθους, καὶ ἐγκοπτομένης τῆς τελείας φράσεως διὰ τὸ πολὺ τῆς ὀργῆς.

574. Παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεσι.] Τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις ἐτίμων τοπαλαιὸν, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν Σελήνην καὶ Ἄρτεμιδα καὶ Ἑκάτην καλεῖσθαι. κατὰ δὲ νεμηνίαν οἱ πλουσίοι, δεῖπνον ἑσπέρας ὡς θυσίαν τῇ Ἑκάτῃ προσάγοντες ἐπὶ ταῖς τριόδοις ἐτίθεν. οἱ δὲ πένητες ἤρχοντο πεινῶντες καὶ ἤσθιον αὐτὰ, καὶ ἔλεγον, ὅτι ἡ Ἑκάτη ἔφαγεν αὐτά.

Ἀλλὰ φθείρω κ᾽ μὴ γρύζῃς
Ἔτι μηδ᾽ ὁτιοῦν.
Οὐ γὰρ πείσεις, ἢν πείσῃς.
ΠΕ. Ὦ πόλις Ἄργος, κλύεθ᾽, οἷα λέγει;
ΧΡ. Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον.
ΠΕ. Τί πάθω τλήμων;
ΧΡ. Ἔρρ᾽ ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ᾽ ἡμῶν.
ΠΕ. Εἶμι δὲ ποῖ γῆς;
ΧΡ. Ἐς τὸν Κύφων᾽, ἀλλ᾽ ἐ μέλλειν
Χρῆν σ᾽, ἀλλ᾽ ἀνύειν.
ΠΕ. Ἦ μὴν ὑμεῖς γ᾽ ἔτι μ᾽ ἐνλαυθοῖ
Μεταπέμψεθον.
ΧΡ. Τότε νοσήσεις· νῦν δὲ φθείρω.
Κρεῖττον γάρ μοι πλεῖν ἐστιν·
Σὲ δ᾽ ἐᾶν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν.
ΒΛ. Νὴ Δί᾽ ἔγωγ᾽ ἂν ἐθέλω πλεῖν
Εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων,
Τῆς τε γυναικὸς, κ᾽ λεσάμενος

ΣΧΟΛΙΑ.

578. Καὶ μὴ γρύζῃς.] Μὴ φθέγξῃ. κυρίως δὲ γρύζειν ἐστὶ, τὸ τὰς μικρὰς χοίρας φωνὴν ποιεῖσθαι.

581. Ὦ πόλις Ἄργος.] Ταῦτά φασιν ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου τραγικεύεται· μεμίμηται δὲ ὁ στίχος ἐκ Φοινισσῶν Εὐριπίδου, Πολυνείκους λέγοντος. ἐδὲ γὰρ ἀπολέσθαι κάλει ἐν Ἀθήναις ὅσα. διαβάλλει δὲ τὰς Ἀργείας ὡς πένητας.

582. Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον.] Σύντροφον κ᾽ διαίτητην. ὁ Παύσων δὲ ἐπὶ πενίᾳ κωμῳδεῖται ζωγραφῶν ὤν.

586. Ἐς τὸν Κύφωνα.] Κύφων ὁ ξύλινος δεσμός, ἐν ᾧ δεσμεύονται οἱ ἐν τῇ φρουρᾷ, ὃν κ᾽ κυφῶνα περισπωμένως λέγουσι. τινὲς δὲ κύριόν φασιν ὄνομα τὸν Κύφωνα πλοκῆ τινος. οἱ δὲ κρημνὸν ὕπτιον καλούμενον.

592. Κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν.] Λείπει τύπτεσθαι. ἢ ἁπλῶς λέγειν, ἀλλὰ μετακλίνειν ὅλον τὸ σῶμα κ᾽ σεαυτήν. Ἀττικὸν τὸ σχῆμα.

Λιπαρὸς

578. γρυζης. γρυζω & γρυλλιζω and all the words of that kind, are derived from the word γρυ. Vide line 17th. — —

584. Ουκ ες κορακας. Vide line 375.

The line alluded to here is.

πολις, Eteocles μολων ες Αργος, ανακαλει λερνης υδωρ.

598 καταπαρδειν is not a very cleanly expression. Horace uses the same:
" Curtis Iudaeis oppedere.

601. ναον is here understood, as templ[illegible] frequently is in Latin. [illegible]
" Ventum erat ad Vestae. Hor.

607
The reason of the chorus not being introduced is that this is the second edition of Plutus 20 years after the first, during which time
" Lex est accepta, chorusq[illegible]
Turpiter obticuit, sublato jure nocendi.
The Scholiast therefore means that if it had not been forbidden Aristophan[illegible] would have introduced one here, but it could not be on that account, for a whole night passed between line 6[illegible] & 607, so that the Chorus could not hav[illegible]

Λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείῳ,
Τῶν χειροτέχνων,
Καὶ τῆς πενίας καθαπαρᾶν.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΥ
ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

Αὕτη μὲν ἡμῖν ἡ πίτριπτος οἰχεται.
Ἐγὼ δὲ, καὶ σύ γ', ὡς τάχιστα τὸν θεὸν
Ἐγκατακλινῶντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιῶ.
Βλ. Καὶ μὴ διατριβώμεν γε, μὴ πάλιν τις ἂν
Ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν πρεργω ποιεῖν.
Χρ. Ὦ παῖ Καρίων, τὰ ῥάμματ' ἐκφέρειν ἐχρῆν·
Αὐτόν τ' ἄγειν τὸν Πλοῦτον, ὡς νομίζεται,
Καὶ τἄλλ', ὅσ' ἐστὶν ἔνδον πυτρεπισμένα.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ τῦ ΤΡΙΤΟΥ
ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΚΑΡΙΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ὦ Πλεῖσα Θησείοις μεμιγυλημένοι,
Γέροντες ἄνδρες, ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις,
Ὡς ἐντυχεῖθ', ὡς μακαρίως πεπράγατε,
Ἄλλοι

ΣΧΟΛΙΑ.

596. Τὸ λιπαρός.] Ἢ ἀντὶ τῦ τρυφηλὸς νοητέον. ἢ διότι ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς μετὰ τὸ λελοῦσθαι, ἐλαίῳ διόλυ τῷ σώματος ἀλείφεσθαι. ἵνα οἱ πόροι ὑπὸ θέρμης ἀνεωχθέντες, κλεισθῶσιν ὑπὸ τῦ ἐλαίυ ἐπιπωμαλικῦ ὄντος, καὶ μὴ δέξωνται ἄερα ἔκτοθεν.

599. Αὕτη μὲν ἡμῖν.] Ἐνταῦθα χορὸν ὤφειλε θεῖναι καὶ διατρίψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν τις ἐξ Ἀσκληπιῦ ἀνασρέψειε, τὴν τῦ Πλύτυ ἀπαγγελλων ἀνάβλεψιν.

607. Ὦ πλεῖσα Θησείοις.] Σημείωσαι ἐνταῦθα, ὅτι δέον χορὸν διὰ

Ἄλλοι δ', ὅσοις μέτεσι τῦ χρηςῦ τρόπυ.
Χο. Τί δ' ἐςὶν, ὦ βέλτις' τῶν σαυτῦ φίλων;
Φαίνει γὰρ ἥκειν ἄγγελόν τινα χρηςῦ τινος.
Κλ. Ὁ δεσπότης πέπραγεν ἐντυχέςαλα,
Μᾶλλον δ' ὁ Πλῦτος αὐτός. ἀντὶ γὰρ τυφλῦ,
Ἐξομμάτωται· καὶ λελάμπρυνται κόραι,
Ἀσκληπιῦ παιῶνος ἐνμενῆς τυχών.
Χο. Λέγεις μοι χαράν· λέγεις μοι βοάν.
Κλ. Πάρεσι χαίρειν, ἤν τε βάλῃ δ', ἤν τε μή.
Χο. Ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα καὶ
Μέγα βροτοῖσι φάντα, Ἀσκληπιόν.

ΣΧΟΛΙΑ.

διὰ μέσυ θεῖναι μέχρις ἂν ἐκεῖνοι εἰς Ἀσκληπιῦ ἐλθόντες ἀναβλέψαιεν τὸν Πλῦτον. ὁ δὴ παράχρημα τὸν Καρίωνα ἐισφέρει ἐναγγελίζοντα τοῖς γέρυσι περὶ τῆς τῦ Πλύτυ ἀναβλέψεως. ἐποίησε δὲ τῦτο ἐκ ἀλόγως. ἀλλὰ τῇ τε τῆς νέας κωμῳδίας συνηθείᾳ, ἐν ᾗ αἱ παραβάσεις ἐπαύσαντο ὡς προείρηται.

Ὦ πλεῖσα θησείοις μεμισυλημένοι.] Ταῖς ἀγῳδίαις τὰ Θησεῖα ἤγειλο. ἑορλὴ δὲ αὐλῷ ἐπελελεῖτο, ἐπειδὴ αὐτὸς συνήγαγε τὴν Ἀτλικὴν, πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκυμένην.

615. Ἐξομμάτωται.] Ἐκ Φινέως Σοφοκλέυς ὁ σίχος. ὅρα δὲ πῶς τοῖς σπυδαίοις γελοιῶδη καλαμίξας λανθάνει, εἰρηκὼς ἐξομμάτωται καὶ λελάμπρυνται. ἡ δὲ λέξις, ἀντὶ τῦ ἐπιτεταμένως ὁρᾷ.

617. Λέγεις μοι χαράν.] Τίνα γελᾷ τῶν τραγικῶν. ἀπαγγέλλεις μοι, φησὶ, χαρᾶς ἄξιον, ὥςε καὶ βοᾶν χαρᾷ νικώμενον.

619. Ἀναβοάσομαι.] Ἐξ Ἠλέκλρας Εὐριπίδυ. ἀνυμνήσω, φησὶ, τὸν Ἀσκληπιὸν μέγα φῶς ὄντα τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ νῦς πέπαικται εἰς τραγῳδίαν. ὁ γὰρ χαρακτὴρ τραγικὸς, ὡς ἐν Ὀρέσῃ. ἀναβοάσομαι παλαὶ Ταυλάλῳ.

made any delay answerable to that length of time. The French commentators who stand up for the unity of time, preserved by the ancients, insist upon it that the audience went away after line 608 and return next morning to the sequel, but this is too ridiculous to want arguments to confute it.

620. φαυος. Dr Bentley cannot find this word in any other passage he therefore judiciously alters it to φεγγος. — — —

Scho. The παραβασεις of Comedy always answered to the Strophe & Antistrophe of Tragedy. it afterwards was used to signify the Chorus in general. — —

621.

The three first lines of this scene are taken from the Medea of Euripides. αγγελει is the second Attick person

625. φιλεις here may eleganty mean soles. This was probably spoken aside.

629 & 630. The humour here consists in the play upon the words πραγματα & ες κεφαλην σοι. which is used for a curse vide line 506.

634. ανδρα. for a reason why he terms Plutus ανδρα vide Schol. upon line 79. Homo is applied to a god in Virgil. Turne quod optanti divum promittere nemo. Plutus taking upon him the shape of a man is with more propriety called ανηρ.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ τȣ̃ ΤΡΙΤΟΥ ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΓΥΝΗ, ΚΑΡΙΩΝ.

ΤΙΣ. ἡ βοή ποτ' ἐςίν; ἆρα γ' ἀγγελεῖ
Χρηςὸν τι; τȣ̃το γὰρ ποθȣ̃σ' ἐγὼ πάλαι,
Ἔνδον κάθημαι περιμένȣσα τȣτονί.
ΚΑ. Ταχέως ταχέως φέρ' οἶνον, ὦ δέσποιν', ἵνα
Καὐτὴ πίῃς. φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα.
Ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.
ΓΥ. Καὶ πȣ̃ 'ςιν; ΚΑ. Ἐν τοῖς λεγομένοις εἴσει τάχα.
ΓΥ. Πέραινε τοίνυν, ὅ,τι λέγεις ἀνύσας ποτέ.
ΚΑ. Ἄκȣε τοίνυν. ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα,
Ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ.
ΓΥ. Μὴ δῆτ' ἔμοιγ' ἐς τὴν κεφαλήν. ΚΑ. Μὴ τἀγαθὰ
Ἃ νῦν γεγένηται; ΓΥ. Μὴ μὲν ȣ̃ν τὰ πράγματα.
ΚΑ. Ὡς γὰρ τάχις' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν,
Ἄγοντες ἄνδρα, τότε μὲν ἀθλιώτατον,

ΣΧΟΛΙΑ.

621. Τίς ἡ βοή ποτ' ἐςί.] Ἐνταῦα γὰρ χορȣ̃ τι μέρος ὤφειλε θεῖναι καὶ διαλρίψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν ὁ Καρίων ἐκείνοις συμμίξειεν.

629. Ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλὴν σοι.] Τὸ μὲν φαινόμενόν ἐςι τȣ̃το. ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλȣς ἐρῶ τὰ πράγματα.

632. Μὴ μὲν ȣ̃ν τὰ πράγματα.] Ὅτι ἐπὶ κακῷ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ πράγματα, καὶ Μένανδρος δὲ ἐν Γεωργῷ. ἐν πράγμασιν, ἐν μάχαις.

Νῦν

Νῦν δ', εἴτιν' ἄλλον, μακάριον κ' εὐδαίμονα;
Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν.
Ἔπειτ' ἐλῦμεν. ΓΥ. Νὴ Δι' εὐδαίμων ἄρ' ἦν
Ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λύμενος.
ΚΑ. Ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἤμεν τοῦ θεοῦ,
Ἔπειδὲ βωμῷ πόπανα κ' προθύματα
Καθωσιώθη, πέλανος. Ἡφαίστου φλογί,
Κατεκλίνομεν τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν.
Ἡμῶν δ' ἕκας σιβάδα παρεκατέτυετο.
ΓΥ. Ἦσαν δέ τινες κ' ἄλλοι δεόμενοι τοῦ θεοῦ;
ΚΑ. Εἷς μέν γε Νεοκλείδης· ὅς ἐστι μὲν τυφλός.
Κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερικόντισεν.
Ἕτεροί τε πολλοὶ παντοδαπὰ νοσήματα
Ἔχοντες. ὡς δὲ τὰς λύχνους ἀποσβέσας,
Ἡμῖν παρήγγειλ εν καθεύδειν τοῦ θεοῦ
Ὁ πρόπολος, εἰπὼν, εἴτις αἴσθηται ψόφου,
Σιγᾷν, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.
Κἀγὼ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην. ἀλλά με
Ἀθάρης χύτρά τις ἐξέπληττε, κειμένη
Ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ γραϊδίου·
Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.

ΣΧΟΛΙΑ.

636. Ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν.] Εἰώθεσαν γὰρ τοῖς ἀρχαίοις ἐκεῖ καθαίρειν τοὺς ἀφωσιωμένους. Ὅμηρος. Καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

637. Ἔπειτ' ἐλῦμεν.] Ἀπὸ τοῦ ἐλύομεν καὶ συγκοπήν.

643. Παρεκατέτυετο.] Ἐκ συλλογῆς ἠυτρεπίζετο ἀπὸ τῶν κατατυμάτων. κατέτυμα δὲ λέγονται οἱ μικροὶ ἰμάντες, οἱ ἐπὶ τοῦ κόπρου ἐρριμμένοι. λέγει οὖν ἐκ πολλῶν καὶ μικρῶν τὴν σιβάδα ἠυτρεπίζομεν.

645. Εἷς μέν γε. Νεοκλείδης.] Εἰς πολλὰ κεκωμῴδηται εἰς ῥήτορα, καὶ τὰ δημόσια κλέπτοντα, καὶ ξένον, καὶ τὰς ὄψεις λελωβημένον.

Ἔπειτ

638. λουμενος. This word certainly may be Attick for λελουμενος. The Atticks reject the augment, and why should they not the reduplication.

640 ποπανα is made a Latin word by Juvenal tenui popano corruptus Osiris

641. This line sounds very Tragick the audience in all probability recollected it, from some play.

646. This line is of the same kind with one in the Oedipus of Sophocles. for Oedipus speaking to Tiresias says "ΟΣΤΙΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΚΕΡΔΕΣΙΝ ΜΟΝΟΝ ΔΕΔΟΡΚΕΝ. —

651. The custom of laying down and sleeping in the temples of the gods occurs in other poets. Virgil says

"Cæsarum ovium subnocte silenti
Pellibus incubuit stratis. It is wonderful that Aristophanes (who exposes entirely the cheats of his religion, for which Sophocles lost his life) should have written his Nubes to ridicule Sophocles. He artfully puts all this in the mouth of a servant, so that if he had been taken notice of he would have said it was all low pleasantry. —

657.

The people were made to believe that the god consumed the offering. the imposture here is detected, it is like the detection in scripture of the frauds of the priests of Bel & the Dragon.

661. ΣΑΚΤΑΝ. Hence the Latin word Saccus and the English word Sack

666. Vide Schol. upon line 21st the ridicule is well kept up here, for the priest comes to the ΧΥΤΡΑ with great ceremony ΣΤΕΜΜΑΤΑ ΕΧΩΝ.

669. Dr. F. alters ΥΦΗΡΕΙ to ΕΠΗΡΕΙ.

670. Lucan speaks of this serpent Lib. 9. 724.
Et contentus iter caudâ sulcare Pareas.

672. ΕΝΤΥΛΙΞΑΣΑ, wrapping herself under her Rug, from ΤΥΛΙΤΤΩ; - a ΤΥΛΗ stragulum.

+ unde fera, in Latin. a ΦΗΡ, not ΘΗΡ.

Ἔπειτ' ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα
Τὰς φθοῖς ἀφαρπάζοντα, κ᾽ τὰς ἰσχάδας,
Ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς. μετὰ τοῦτο δὲ
Περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ,
Εἴπου πόπανον εἴη τι καταλελειμένον.
Ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά.
Κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τὸ πράγμα,
Ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσαμαι
ΓΥ. Ταλάντατ' ἀνδρῶν, κ᾽ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν;
ΚΑ. Νὴ τοὺς θεούς ἔγωγε, μὴ φθάσειέ με,
Ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθὼν, ἔχων τὰ ῥέμματα.
Ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτῷ με προὐδιδάξατο.
Τὸ γραΐδιον δ', ὡς ἤθετο δή μου τὸν ψόφον,
Τὴν χεῖρ' ὑφῆρει· κἄτα συρίξας ἐγὼ
(Ὀδὰξ ἐλαβόμην,) ὡς παρείας ὢν ὄφις.
Ἡ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν,
Κατέκειτο δ' αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῇ,
Ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.
Κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων.
Ἔπειτ' ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην.

ΣΧΟΛΙΑ.

657. Τοὺς φθοῖς.] Ἀτθικοὶ μὲν μονοσυλλάβως οἱ φθοῖς. ὁ δὲ Καλλίμαχος, φθοίας ἀντὶ τοῦ πλακοῦντας, ῥέμματα.

670. Ὡς παρείας ὢν ὄφις.] Εἶδος δὲ ὄφεως ὁ παρείας παρὰ τὸ ἐπῆρθαι τὰς παρειάς. φασὶ δὲ αὐτὸν μὴ δάκνειν, ἢ κ᾽ δάκνοντα μὴ λυπεῖν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ κ᾽ Δημοσθένης τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας φάσκων.

674. Ἔφλων.] Ἤθιον. λείπει δὲ τροφήν. φλᾷν δὲ νῦν, τὸ μετὰ ψόφου ἐσθίειν. κ᾽ γὰρ φλᾷν, τὸ θλᾷν. ὡς, φησὶν ὁρεσκώοισιν.

ΓΥ. Ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσήειν; ΚΑ. Οὐδέπω. Μετὰ τοῦτο δ' ἤδη, καὶ γελοῖον δῆτά τι Ἐποίησα. προσιόνθ' γὰρ αὐτὸν, μέγα πάνυ Ἀπέπαρδον. ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.

ΓΥ. Ἦσθ' σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο.

ΚΑ. Οὐκ. ἀλλ' Ἰασὼ μέν τις ἀκολουθοῦσ' ἅμα, Ὑπηρυθρίασε, χ' ἡ Πανάκεια ἀπεγράφη, Τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'. οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.

ΓΥ. Αὐτὸς δ' ἐκεῖνον; ΚΑ. Οὐ μὰ Δί', οὐδ' ἐφρόντισεν.

ΓΥ. Λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν;

ΚΑ. Μὰ Δί' ἔγωγ'. ἀλλὰ σκατοφάγον. ΓΥ. Αἰ τάλαν.

ΚΑ. Μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην Δείσας. ἐκεῖνον δ' ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα Σκοπῶν περιήειν πάντα κοσμίως πάνυ. Ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον Παρέθηκε καὶ δοίδυκα καὶ κιβώτιον.

ΓΥ. Λίθινον; ΚΑ. Μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἀλλὰ τίγε κιβώτιον.

ΓΥ. Σὺ δὲ πῶς ἑώρας ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε.

ΣΧΟΛΙΑ.

676. Ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προτήειν.] Ἰωνικῶς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ. ἤσκειν εἰρικὰ καλά. ἀντὶ τοῦ, ἤσκησε. τρίτῳ γάρ ἐστι προσώπῳ.

683. Οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.] Ἄλλο λίβανος καὶ ἄλλο λιβανωτός. λίβανος μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ δένδρον, λιβανωτὸς δὲ ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου. ἔστι δὲ καὶ ὄρος Λίβανος καλούμενον.

686. Ἀλλὰ σκατοφάγον.] Ἀναίσθητον. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν παρὰ Βοιωτοῖς βοῶν. οἳ διὰ πολλὴν ἀναισθησίαν σκατὰ ἤσθιον. ἑτερόκλιτος δέ ἐστιν ἡ σκατὸς γενικὴ, ἀπὸ εὐθείας τῆς σκώρ.

Ὃς

+αυτ8.

682.
The Latin word Subrubeo answers to -
υπερυθριαζω. -

687. ενεκαλυψαμην has the peculiar sense
of the middle Voice. - I did it myself.
δοιδυκα, pestle.
θυειδιον - mortar.
Κιβωτιον, a Chest.

Did Scho. This is not Ionick but old Attick
which agreed much with Ionick.

695. Οπας, — a peep-hole from οπτομαι, video.

Σκορδων - Garlick.
Οπον - Benjoin --
σχινον : mastick.

705.
ἐπομνυμενον, sworn to appear --

707. Some affirm πλουτωνι not to be the right word; - and read πλουτῳ for but πλουτος, & πλουτων are used indiscriminately for Pluto --

Ὃς ἐγκεκαλύφθαι φής; ΚΑ. Διὰ τὸ τριβωνίδιον.
Ὁ πὰς γὰρ εἶχεν ὑκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. 695
Πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον
Καταπλασ᾽ὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν
Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. ἔπειτ᾽ ἔφλα
Ἐν τῇ θυείᾳ συμπαραμιγνύων ὀπὸν,
Καὶ σχῖνον· εἶτ᾽ ὄξει διέμενϑ Σφηττίῳ, 700
Κατέπλασσεν αὐτὸ τὰ βλέφαρ᾽ ἐκρέψας, ἵνα
Ὀδυνῷτο μᾶλλον. ὁ δὲ κεκραγὼς κὴ βοῶν
Ἔφευγ᾽ ἀναίξας ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη,
Ἐνταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένϑ.
Ἵν᾽ ἐπομνύμενον παίσω σε τῆς ἐκκλησίας. 705
ΓΥ. Ὡς φιλόπολίς τις ἔϑ᾽ ὁ δαίμων κὴ σοφός.
ΚΑ. Μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτωνι παρεκαϑέζετο.
Καὶ ϖρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο.
Ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν,
Τὰ βλέφαρα ϖεριέψησεν. ἡ Πανάκεια δὲ 710
Κατεπέτασ᾽ αὐτὸ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι,
Καὶ πᾶν τὸ ϖρόσωπον. εἶϑ᾽ ὁ θεὸς ἐπόππυσεν.

ΣΧΟΛΙΑ.

697. Καταπλασόν.] Τῶν φαρμάκων, τὰ μὲν ἐσι καταπλασά, τὰ δὲ, χρισά, τὰ δὲ ποτά.

698. Τρεῖς Τηνίων.] Ὅτι ἐν τῇ Τήνῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων νήσῳ ὄφεις κὴ σκορπίοι δεινοὶ ἐγίνοντο, ἢ ὅτι ὑ Τῆνϑ δριμύταλα σκόροδα φέρει. ἢ Τῆνϑ δὲ αὕτη θηριώδης δοκεῖ εἶναι.

700. Ὄξει διέμενϑ.] Σφηττίῳ δὲ τῷ δριμυτάτῳ, ἀπὸ δήμυ. πικροὶ γὰρ οἱ σφήττιοι κὴ συκοφάνται. ἢ ὅτι δριμὺ ὄξϑ ϖαρὰ Σφηττίοις ἐγίνετο.

709. Ἡμιτύβιον.] Ἀντὶ τοῦ σουδάριον, ῥάκϑ ἡμιτριβές, λίνεν τί, οἷον ἐκμαγεῖον.

Ἑξηξάτην ἔν δύο δράκοντ' ἐκ τῆ νεώ,
Ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος. ΓΥ. Ὦ φίλοι θεοί.
ΚΑ. Τέτω δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῆ, 715
Τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὡς γε μοι δοκεῖν.
Καὶ πρίν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνυ δέκα,
Ὁ Πλῆτος, ὦ δέσποινα, ἀνεζήκει βλέπων.
Ἐγὼ δὲ τῶ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς,
Τὸν δεσπότην τ' ἤγειρον. ὁ θεὸς δ' ἐνθέως 720
Ἠφάνισεν αὐτὸν, οἴτ' ὄφεις, εἰς τὸν νεών.
Οἴδ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῶ, πῶς δοκεῖς
Τὸν Πλῆτον ἡσπάζοντο, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην
Ἐγρηγόρεσαν, ἕως δίελαμψεν ἡμέρα.
Ἐγὼ δ' ἐπήνυν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα, 725
Ὅτι βλέπειν ἐποίησε τὸν Πλῆτον ταχύ,
Τὸν δὲ Νεοκλείδην μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.
ΓΥ. Ὅσην ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦ ναξ δέσποτα.
Ἀταρ φράσον μοι πῦ δ' ὁ Πλῆτος. ΚΑ. Ἔρχεται.
Ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος. 730
Οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες, καὶ βίον
Ἔχοντες ὀλίγον, αὐτὸν ἡσπάζοντο, καὶ
Ἐδεξιῶνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.
Ὅσοι δ' ἐπλήτων οὐσίαν τ' εἶχον συχνὴν,
Οὐκ ἐκ δικαίω τὸν βίον κεκτημένοι, 735

ΣΧΟΛΙΑ.

713. Ἑξηξάτην ἔν δύο δράκοντε.] Κοινῶς μὲν πᾶσι τοῖς ἥρωσι δράκοντες παρετίθεντο. ἐξαιρέτως δὲ τῶ Ἀσκληπιῶ. δράκοντες δὲ λέγονται ἀπὸ τῦ δέρκω, ὃ ἐστι βλέπω. ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον. ἀνίεται δὲ τῶ Ἀσκληπιῶ, ἐπειδὴ τὸ γῆρας ἀποβάλλει. καὶ ἡ ἰατρικὴ δὲ φυλάττει φύσει τὸ νέον, ἐξωθῦσα τὰ νοσήματα.

Ὀφρῦς

potius ab ἐξαϊσσω; - than ab ἐξηκω. -

717. She had before been said to be fond of Liquor. 625.

720. ἐνθεως is very good Greek; - but probably ἐυθεως, statim, is the right Word --

728. ω αναξ δεσποτα, probably is Æscu-lapius.

730. περι αυτον, - probably shd be παρ' αυτον.

+ These lines run remarkably smooth, & carry with the appearance of Tragedy.— Perhaps He means here to ridicule some Tragedy of the Times.—

739. ευρυθμοις, perhaps shd be αρρυθμοις— as in Virgil — Det motus incompositos, et Carmina dicat.—

740. ἁπαξαπαντες, as in Line 111, — One & all.

744. It was customary to adorn those who brought any good News, with some trifle or other; — He says therefore that she will adorn Him, with a string of Loaves.

Ὀφρῦς συνῆγον, ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα.
Οἱ δ' ἠκολούθουν κατόπιν, ἐξεφανωμένοι,
Γελῶντες, εὐφημοῦντες. ἐκτυφεῖτο δὲ
Ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.
Ἀλλ' εἶ', ἅπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου
Ὀρχεῖσθε, κἀσκιρτᾶτε, κἀχορεύετε.
Οὐδεὶς γὰρ ἡμῖν εἰσιοῦσιν ἀγγελεῖ,
Ὡς ἅλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.
ΓΥ. Νὴ τὴν Ἑκάτην. κἀγώ γ' ἀναδῆσαι βούλομαι
Εὐαγγελιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ,
Τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα. ΚΑ. Μὴ νῦν μέλλ' ἔτι
Ὡς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.
ΓΥ. Φέρε νῦν, ἰοῦσ' εἶσω, κομίσω καλαχύσματα,
Ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ,
ΚΑ. Ἐγὼ δ' ἀπαντῆσαί γ' ἐκείνοις βούλομαι.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ τοῦ ΤΡΙΤΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΠΛΟΥΤΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΓΥΝΗ.

ΚΑΙ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,
Ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον,
Χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἥ μ' ἐδέξατο.

ΣΧΟΛΙΑ.

748. Φέρε νῦν ἰοῦσα.] Πρὸς τὸ ἔθος παρ' αὐτοῖς. τῶν γὰρ νεωνήτων δούλων τῶν πρῶτον εἰσιόντων εἰς τὸν οἰκίαν, ἢ ἁπλῶς τῶν ἐφ' ὧν οἰωνίσασθαί τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νυμφίου, περὶ τὴν ἑσίαν τὰ τραγήματα κατέχεον, εἰς σημεῖον εὐπορίας.

751. Καὶ προσκυνῶ γε.] Ἐνταῦθα γὰρ χορὸν ὤφειλε θεῖναι καὶ διαλῦσαι μικρὸν, ἄχρις ἂν ἐξελθών τις ἀπαγγέλλοι, ὅπως εἰσίοντος τοῦ Πλούτου, πάντα τὰ τούτων πρὸς τὸ βέλτιον μεταβέβληται.

Αἰσχύνομαι

Αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτῦ ξυμφορὰς,
Οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον·
Τὰς ἀξίως δὲ τῆς ἐμῆς ὁμιλίας
Ἔφευγον, εἰδὼς ὐδὲν ὁ τλήμων ἐγώ.
Ὡς ὐδ' ἐκεῖν' ἄρ', ὐδὲ ταῦτ' ὀρθῶς ἔδρων.
Ἀλλ' αὐτὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ,
Δείξω τολοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι
Ἄκων ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδων.

ΧΡ. Βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι
Οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράτῃ τις εὖ.
Νύτθσι γὰρ κὴ φλῶσι τἀντικνήμια,
Ἐνδεικνύμενοί γ' ἕκας᾽ εὔνοιάν τινα.
Ἐμὲ γὰρ τίς ὐ προσεῖπε; ποῖ᾽ ὐκ ὄχλ᾽
Περιεσεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβυτικός;

ΓΥ. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, κὴ σὺ κὴ σὺ χαίρετε.
Φέρε νῦν, νόμ᾽ γάρ ἐστι, τὰ καλαχύσματα
Ταυτὶ καλαχέω σθ λαβοῦσα. ΠΛ. Μηδαμῶς·
Ἐμῶ γὰρ εἰσιόν᾽ εἰς τὴν οἰκίαν
Πρώτιστα, κὴ βλέψαν᾽, ὐδὲν ἐκφέρειν
Πρεπῶδές ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰσφέρειν.

ΓΥ. Εἶτ' ὐχὶ δέξῃ ταῦτα τὰ καλαχύσματα;

ΠΛ. Ἐνδόν γε παρὰ τὴν ἑστίαν, ὥσπερ νόμ᾽. 775
Ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν.

ΣΧΟΛΙΑ.

762. Βάλλ' ἐς κόρακας.] Ὁ Χρεμύλ᾽ ἀγανακτεῖ, πολλῶν αὐτὸν ἀσπαζομένων κὴ περιεχόντων. οἵ τινες πρὸ τῦ ὐδὲ ἑώρων αὐτὸν πένητα ὄντα, νυνὶ δὲ πλυτήσαντα κολακεύουσιν.

Οὐ

757. ειδως ουδεν, – ut qui nihil discernerem. –

758. αυτα, shd be two words αυ τα

761. ενεδιδουν, – is – tamely giving myself up.

763. Lucian often mentions the parasites οσφραινεμενους, "smelling out" a good dinner. – wherefore some read οσφραι-νομενοι here. –

It was customary for the Διδασκαλος, or author of the Piece, to throw sweetmeats among the Spectators, to make them favourable to his performance.—

783. οικοθεν, is — de suo. — Homer uses it
παντ' εθελω δομεναι και ετ' οικοθεν αλλ'-
-επιθειναι.

786. Some remove this Line entirely.—
or change ᶜΰτω into ουτως.
πραγματι, must be 2 words πραγμα τι-
truly something very clever.
+ The Εμφασις or appearance here of the Author himself is certainly very strange and perhaps improper.— As the Characters are supposed to be talking to each other not by wrote, but in reality;—neither are the Spectators supposed to hear them.— What Business then, can the Author have upon the Stage?—

Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ,
Ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις
Προβαλόντ', ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν.
ΓΥ. Εὖ πάνυ λέγεις, ὡς δὲ ξένικον ἔτοσὶ
Ἀνίσαθ' ὡς ἁρπασόμενον τὰς ἰσχάδας.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΚΑΡΙΩΝ.

Ὡς ἡδὺ πράττειν, ὦ ἄνδρες, ἐς εὐδαιμόνως,
Καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν.
Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν
Ἐπεισπέπαικεν ἐδεν ἠδικηκόσιν.
Οὕτω τὸ πλεῖν ἐστιν ἡδὺ πρᾶγμάτι.
Ἡ μὲν σιπύη μεστή ἐστι λευκῶν ἀλφίτων,

ΣΧΟΛΙΑ.

777. Οὐ γὰρ πρεπῶδες.] Ἔμφασις τῦ Αριστοφανέως προσώπου. ὁ δὲ λόγος πρὸς τὰς ἀντιτέχνους, πρὸς διασυρμόν, οἳ διὰ τὸν αὐτῶν ὄχλον, ἐπειρῶντο τὸν δῆμον πρὸς ἑαυτοὺς ἐπάγειν. καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶ δὲ ἐσεμνύνετο, ὅτι ἐκ εἰσὶ παρ' αὐτῷ κάρυα ἐκ φορμίδος. φαίνεται μέν τοι τὸ τοιοῦτον ὑ διὰ τῶν χορηγῶν γίνεδαι, ἀλλὰ δι' αὐτῶν τῶν διδασκάλων, ὡς καὶ Ἐρατοσθένης ἐπισημαίνεται.

785. Ἠδικηκόσιν.] Παίζων τοῦτό φησιν, ὡς τῶν πολλῶν, μάλιστα τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ἀδικίας πλουτούντων. τὸ δὲ ἐπεισπέπαικεν, εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθε. κυρίως δὲ ἐπὶ στρατείας πολεμίων, διὸ παίζων ἐπήνεγκεν, ἐδὲν ἠδικηκόσιν.

787. Ἡ μὲν σιπύη.] Ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐυπορίας ἤρξατο. σιπύη δὲ ἡ ἀρτοθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχυ Σοφοκλέους, ὅτε τὸ Διὸς εἰσελθόντος, πάντα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγένετο. προέχει δὲ τὰ λευκὰ τῶν ἀλφίτων.

Οἱ

Οἱ δ' ἀμφορῆς, οἶνος μέλανος ἀνθοσμίου.
Ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου
Τὰ σκευάρια πλήρη ἐστὶν, ὥστε θαυμάσαι.
Τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν. αἱ δὲ λήκυθοι,
Μύρου γέμουσι. τὸ δ' ὑπερῷον, ἰσχάδων.
Ὀξὶς δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον, καὶ χυτρα,
Χαλκῆ γέγονε. τὰς δὲ πινακίσκους τὰς σαπρὰς,
Τὰς ἰχθυηρὰς, ἀργυρᾶς πάρεσθ' ὁρᾶν.
Ὁ δ' ἱππὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.
Στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν
Χρυσοῖς. ἀποψώμεθα δ' ὐ λίθοις ἔτι,
Ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.
Καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βυθυτεῖ,
Ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν ἐστεφανωμένους.
Ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός. οὐκ οἷός τε γὰρ
Ἔνδον μένειν ἦν. ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.

ΣΧΟΛΙΑ.

788. Μέλανος ἀνθοσμίου.] Μέλανος ἐρυθρᾶς. Ὅμηρος, μέλανος οἴνοιο. ἀνθοσμίου δὲ, ἡδέος, εὐόσμου, ὥσπερ τὰ ἄνθη.

793. Ὀξὶς δὲ πᾶσα.] Ὀξὶς ἀγγεῖον ὄξους δεκλικόν.

797. Στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν.] Εἰδὸς νομίσματος ἐστὶ στατὴρ. οἱ οἰκέται ἔφη, νομίσμασιν ἀρτιάζομεν ἤγουν παίζομεν ἄρτια ἢ περισσά. παιδιὰ δέ τις ἦν, καθ' ἣν ἐγίνετο πεῦσις τε τοῦ καλασχόνου, καὶ ἀπόκρισις τοῦ προσπαίζοντος.

800. Βυθυτεῖ.] Καταχρηστικῶς εἴρηται ἡ βυθυσία, δηλοῦσα τὸν τε ὄγκον τοῦ μεγέθους καὶ τὸ ἐντελὲς τῆς θυσίας, ἣν ἑκατόμβην καλοῦσιν. ἐντελὴς δὲ θυσία, ἡ ἐξ ὑὸς, ταύρου, τράγου, καὶ κριοῦ, ἣν καλοῦσι τριττύν. τριττὺς δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἡ ἐξ ὑὸς καὶ κριοῦ καὶ τράγου θυσία.

αμφορῆς, is the Nominative plural from αμφορεύς, - ηος; - plur - ηες, contrac.d ῆς.

794. Some read σαθρους, instead of σαπρους.
794. χαλχῆ - is the neut. plur. to agree with all. -
796. Ιπνος is altered into Ἶπος; - a Mousetrap.
The word Ἶπος occurs in Prom. 365. and is expl.d by Pavew, - omy; - Ιπος, a Mouse-trap is good sense.
The Στατηρ was a Coin worth about 2s. 6d. -
The golden one - 15 or 16 Shillings. - The sense is, We servants play at chuck or even and odd, with good British Coin. -
par Impar Ludere. - ζυγα η αζυγα -

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΔΙΚΑΙΟΣ, ΚΑΡΙΩΝ.

Ἔπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
Ἴωμεν. ΚΑ. Ἔα, τίς ἐσθ' ὁ προσιὼν ἡτοσί;
ΔΙ. Ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.
ΚΑ. Δῆλον, ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ.
ΔΙ. Μάλις'. ΚΑ. Ἔπειτα τοῦ δέη. ΔΙ. Πρὸς τὸν θεὸν
Ἥκω. μεγάλων γάρ μοι ἐστὶν ἀγαθῶν αἴτιος.
Ἐγὼ γὰρ ἱκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς
Λαβὼν, ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων,
Εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.
ΚΑ. Ἦπου σε ταχέως ἀπέλιπεν τὰ χρήματα.
ΔΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν. ΚΑ. Οὐκοῦν μελὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος;
ΔΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν· κἀγὼ μὲν ᾠμην, ὡς τέως
Εὐηργέτησα δεομένους, ἕξειν φίλους
Οὕτως βεβαίους, εἰ δεηθείην ποτέ.
Οἱ δ' ἐξετρέποντο, κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι.
ΚΑ. Καὶ κατεγέλων γ', εὖ οἶδ' ὅτι. ΔΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν.
Αὐχμὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.
ΚΑ. Ἀλλ' οὐχὶ νῦν. ΔΙ. Ἀνθ' ὧν ἐγὼ πρὸς τὸν θεὸν

Προσευξόμενος ἦκω δικαίως ἐνθάδε.

ΚΑ. Τὸ τριβώνιον δὲ, τί δύναται πρὸς τῶν θεῶν, ὃ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τυτί; φράσον.

ΔΙ. Καὶ τοῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν. 825

ΚΑ. Μῶν ἔν ἐμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;

ΔΙ. Οὔκ. ἀλλ' ἐνερρίχωσ' ἔτη τριακαίδεκα.

ΚΑ. Τὰ δ' ἐμβάδια; ΔΙ. Καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.

ΚΑ. Καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔφερες ἔν; ΔΙ. Νὴ τὸν Δία.

ΚΑ. Χαρίεντά γ' ἦκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων. 830

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΥ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΚΑΡΙΩΝ, ΔΙΚΑΙΟΣ.

Οἴ μοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος.
Καὶ τρισκακοδαίμων, κὴ τετράκις κὴ πενταάκις
Καὶ δωδεκάκις, κὴ μυριάκις. ἰώ. ἰώ.

ΣΧΟΛΙΑ.

826. Μῶν ἔν ἐμυήθης.] Παίζει παρὰ τὸν Ελευσίνιον νόμον. ἔθος γὰρ ἦν ἐν οἷς τις ἱματίοις μυηθείη, εἰς θεῶν τινα ταῦτα ἀναθεῖναι ὥσπερ δηλοῖ κὴ Μελάνθιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων. πάτριόν ἐστι ταῖς θεαῖς ἀνιερῶν κὴ τὰς στολὰς τῆς μύσας ἐν αἷς τύχοιεν μυηθέντες. μυστήρια δὲ δύο τελεῖται τῇ ἐνιαυτῇ Δήμητρι κὴ Κόρῃ, τὰ μικρὰ κὴ τὰ μεγάλα. κὴ ἔστι τὰ μικρὰ ὥσπερ προκάθαρσις κὴ προάγνευσις τῶν μεγάλων.

831. Οἴμοι κακοδαίμων.] Ἐχρῆν κἀνταῦθα θεῖναι χορὸν, εἰ σιόντων τῶν ὑποκριτῶν ἐντὸς, ἀχρις ἂν τις ἐπέλθῃ ὑποκρίλης ἕτερος.

Οὔτε

εὐχαριστοῦμεν is to give thanks as well as to offer up prayers.

ἔξω is generally observed to be applied to the Body; - ἔσω, to the Mind. - Here the Body is meant.

+ Not the present. - Ironically. +

- δειλαῖος must have the penultima short.

σχεδία, must be a tribrach.

840. μὴ λίπωσιν. – f. μὴ ἐκλίπωσιν.

844. Καλῶς ποιῶν, is according to his deserts; – not, acting well.

Οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι;
ΚΑ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, καὶ θεοὶ φίλοι.
Τί ποτ' ἐστὶν ὅ,τι πέπονθεν ἄνθρωπος κακόν;
ΣΥ. Οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα,
Ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τἀκ τῆς οἰκίας
Διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν
Πάλιν αὖθις, ἤνπερ μὴ λίπωσιν αἱ δίκαι;
ΔΙ. Ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γινώσκειν δοκῶ.
Προσέρχεταί γάρ τις κακῶς πράττων ἀνὴρ,
Ἔοικε δ' εἶναι τῶ πονηρῶ κόμματος.
ΚΑ. Νὴ Δία, καλῶς τοίνυν παιῶν, ἀπόλλυται.
ΣΥ. Πῶ πῶ 'δ' ὁμόνους ἅπαντας ἡμᾶς πλησίους
Ὑποσχόμενος ἔτος ποιήσειν εὐθέως,
Εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξαρχῆς; ὁ δὲ
Πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς.
ΚΑ. Καὶ τίνα δέδρακε δῆτα ταῦτ'; ΣΥ. Ἐμὲ τουτονί.
ΚΑ. Ἦ τῶν πονηρῶν ἦθα καὶ τοιχωρύχων.
ΣΥ. Μὰ Δί', ἔμενεν ἔθ' ὑγιὲς ὑμῶν ἑδενὸς,
Κἀκ ἔθ' ὅπως ἐκ ἔχετε μὴ τὰ χρήματα.
ΚΑ. Ὡς σοβαρὸς, ὦ Δάματερ, εἰσελήλυθεν

ΣΧΟΛΙΑ.

834. Οὕτω πολυφόρῳ.] Εἴρηται ἀπὸ τοῦ πολὺ ὕδωρ ἐπιδεχομένου εἶναι, ἤγουν ἀκράτῳ καὶ ἰσχυρῷ πρὸς τὸ κακόν. εἴρηται δὲ, ὅτι πολύφορον μὲν ἔλεγον τὸν πολλὴν κρᾶσιν δεχόμενον. ὀλιγόφορον δὲ, τὸν ὀλίγην.

844. Εἶναι τῶ πονηρῶ κόμματος.] Ἐπειδὴ καὶ περὶ πλούτου ὁ λόγος, εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιβδήλων νομισμάτων διὰ τὸ ὀλίγον μὲν ἔχειν χρυσὸν, πλείονα δὲ χαλκόν.

Ὁ συκοφάντης. δῆλον ὅτι βωλιμιᾷ.

ΣΥ. Σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως, ὃκ ἂν φθάνοις.

Ἐπὶ τῇ τροχῇ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ ςρεβλώμενον
Εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας. ΚΑ. Οἴμωζ' ἄρα σύ.

ΔΙ. Νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, πολλῇ γ' ἀξίως
Ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς ἔῳθ', ὅτι
Τὺς συκοφάνλας ἐξολεῖ κακὺς κακῶς.

ΣΥ. Οἴμοι τάλας. μῶν κὴ σὺ μετέχων καταγελᾷς;
Ἐπεὶ πόθεν ἁοιμάτιον εἴληφας τοδί;
Ἐχθὲς δ' ἔχοντ' εἶδόν σ' ἐγὼ τριβώνιον.

ΔΙ. Οὐδὲν ςροτιμῶ σε. φορῶ γὰρ πριάμενος
Τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμε, δραχμῆς.

ΚΑ. Ἀλλ' ὃκ ἔνεςι συκοφάντε δήγματος.

ΣΥ. Ἆρ' ὃχ ὕβρις ωολλὴ ὅτι ταῦτα; σκώπτελον,
Ὅτι δὲ ποιεῖτον ἐνθάδ' ὃκ εἰρήκατον.

ΣΧΟΛΙΑ.

854. Βωλιμιᾷ.] Πάνυ λιμώτλει, κὴ πεινᾷ λίαν. ἀπὸ τῦ βε ἐπιῤῥήμαλος ὅπερ ἐπιλάσεώς ἐςι δηλωλικὸν, ἀντὶ τῦ λίαν, ὥσπερ κὴ ἐν τῷ βάπεινα, μεγάλη πείνα, βεγαλος, κὴ βάγλωσσος. τινὲς δὲ εἶδος νόσε φασίν, ἐν ᾗ πολλὰ ἐσθίοντες, ὑ πληρῶνται. τῶν γὰρ συκοφαντῶν τοιῦτος ὁ τρόπος.

856. Ἐπὶ τῇ τρόχῃ.] Τροχίς τις ἦν ἐν ᾧ δεσμέμενοι οἱ οἰκέται, ἐκολάζονλο. τῦτο δὲ λέγει ὁ ἄδικος ωρὸς τὸν θεράποντα.

864. Οὐδὲν ωρολιμῶ σε.] Οὐ φρονλίζω σε. εἰρῆλαι δὲ τὸ ωροτιμᾶν ἐπὶ τῷ λόγον ἔχειν κὴ ἐπισρέφεσθαι· λέγει ἕν, ὑ φοβῦμαί σε ἔχων φυσικὸν δακλύλιον. δακλύλιον δὲ τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. Εὔπολις Βάπλαις μέμνηλαι. ὁ δ' Εὐδαμος φαρμακοπώλης κὴ Ἀμειψίας ἢ χρυσοπώλης, τετελεσμένος δακλυλίους ωωλῶν. φιλόσοφος δὲ ἦν ἔτος ὁ Εὐδαμος φυσικὺς δακλυλίους ποιῶν ωρὸς δαίμονα κὴ ὄφεις κὴ τὰ τοιαῦτα. ἐθεράπευον γὰρ τὺς ὀφιοδήκλους, μᾶλλον δὲ τὴν ἀρχὴν ὃκ εἴων ὑπ' ὀφεων δάκνεσθαι.

Οὐκ

854. Δικαιος ought to say – δηλον οτι –

857. Αρα, shd be circumflexed. –

866. pro ενεστι, αν' εστι. – not of use – against the Bite of a Sycophant.

867. πολλη. οτι – neither sense nor metre – it shd be τοδ' εστι. –

Βυπαις, Anglice Booby. –

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐςὸν ὐδενί.

ΚΑ. Μὰ τὸν Δί', ὔκων τῷ γε σῷ, σάφ' ἴσθ' ὅτι.

ΣΥ. Ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ, ναὶ μὰ Δία, δειπνήσετον.

ΔΙ. Ὡς δὴ 'π' ἀληθείᾳ σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος
Διαῤῥαγείης, μηδενὸς ἐμπεπλησμένος.

ΣΥ. Ἀρνεῖσθον; ἔνδον ἐςὶν, ὦ μιαρωτάτω,
Πολὺ χρῆμα τεμαχῶν. καὶ κρεῶν ὠπτημένων.
Ὗ ὗ, ὗ ὗ, ὗ ὗ, ὗ ὗ, ὗ ὗ, ὗ ὗ.

ΚΑ. Κακόδαιμον, ὀσφραίνει τί; ΔΙ. Τοῦ ψύχους γ' ἴσως,
Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον.

ΣΥ. Ταῦτ' οὖν ἀνάσχετ' ἐςὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ,
Τούτους ὑβρίζειν εἰς ἔμ'. οἴμ' ὡς ἄχθομαι.
Ὅτι χρηςὸς ὢν καὶ φιλόπολις, πάσχω κακῶς.

ΔΙ. Σὺ φιλόπολις καὶ χρηςός; ΣΥ. Ὡς οὐδεὶς ἀνήρ.

ΔΙ. Καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι. ΣΥ. Τὸ τί;

ΔΙ. Γεωργὸς εἶ; ΣΥ. Μελαγχολᾷν μ' οὕτως οἴει;

ΣΧΟΛΙΑ.

872. Μετὰ τοῦ μάρτυρος.] Κλήτορα γὰρ ἤγετο, ἵνα αὐτοὺς εἰς δίκην καλέσῃ. ἄλλως. τῷ συκοφάντῃ ἕπεταί τις ὥςε μαρτυρεῖν.

876. ὗ, ὗ.] Διὰ τῶν ψιλῶν τούτων υ δείκνυσι ὅτι χοιρείων κρεῶν ὀσμῆς ᾔσθετο. ἄλλως. ὗ, ὗ, ἐπίῤῥημα θαυμαςικόν. ἢ ὀσφραινόμενος τοῦτό φησι.

884. Μελαγχολᾷν μ' οὕτως οἴει.] Ὥσπερ οἱ μαινόμενοι τὴν ἐν τοῖς πλήθεσι διατριβὴν ἀπαναινόμενοι ἐν ἐρημίαις φέρονται, διὰ τοῦτο καὶ τὴν τῶν γεωργῶν διατριβὴν μελαγχολίαν ὠνόμασεν, ὡς ἐν ἀγροῖς γινομένην.

ΔΙ.

ΔΙ. Ἀλλ' ἔμπορος; ΣΥ. Ναὶ σκήπτομαί γ' ὅταν τύχω.

ΔΙ. Τί δαί; τέχνην τίν' ἔμαθες; ΣΥ. Οὐ μὰ τὸν Δία.

ΔΙ. Πῶς ἂν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν;

ΣΥ. Τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων Καὶ τῶν ἰδίων πάντων. ΔΙ. Σύ; τί μαθών; ΣΥ. Βέλομαι.

ΔΙ. Πῶς ἂν εἴης χρηστός, ὦ τοιχωρύχε, Εἴ σοι προσῆκον μηδὲν, εἶτ' ἀπεχθάνει;

ΣΥ. Οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτῷ μοι πόλιν Εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν δένω;

ΔΙ. Εὐεργετεῖν ἔστ' ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν;

ΣΥ. Τὸ μὲν ἔστ βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις, Καὶ μὴ 'πιτρέπειν πότ', ἤν τις ἐξαμαρτάνῃ.

ΣΧΟΛΙΑ.

885. Σκήπτομαί γ' ὅταν τύχω.] Τινὲς τῶν πολιτῶν νίκα χρημάτων ἢν εἰσφορὰ πρὸς τὴν πόλιν, τὴν ἐμπορίαν ἐπροφασίζοντο, τὴν εἰσφορὰν βελόμενοι φυγεῖν. ἀζήμιοι γὰρ ἦσαν διεφυλάττοντο ὡς φησιν Εὐφρόνιος. ὡς τὴν πόλιν ὠφελοῦντες πλεῖσα, διὰ τῆς αὐτῶν ἐμπορίας. διὸ καὶ ὁ συκοφάντης λέγει, ὅτι ὅταν γένηταί τις κακὸς πολέμιος, καὶ εἰσφορᾶς, ἔμπορον ἐμαυτὸν ἀποκαλῶ.

888. Τῶν τῆς πόλεως εἰμί.] Τῶν δημοσίων πραγμάτων φροντιστής. οἷον χορηγίας. τριπαρχίας καὶ τῶν τοιούτων. ἰδίων καὶ τῶν καθ' ἕκαστον. οἷον εἰ ἀδικοῖτό τις καὶ δικάζοιτο πρός τινα, αὐτὸς ἐφρόντιζεν.

893. Ὦ κέπφε.] Ὦ εὐηλεκτάλε καὶ λάλε. φασὶ γὰρ τὸν κέπφον εὐηλεκτάλον καὶ λάλον. ὄρνεον γὰρ ἄφρον, ὅπερ φιλεῖ ἀφρὸν θαλάττιον ἐσθίειν. τοῦτο βελόμενοι οἱ τῶν ἁλιέων παῖδες χειρώσασθαι, ῥίπτουσι τὸ πρῶτον πόρρωθεν ἀφρόν, εἶτα ἐγγύτερα, εἶτα φέρουσι τοῦτο ἐν ταῖς χερσίν. καὶ ὕτω καλὰ μικρὸν ἀπατῶντες, εὐχερῶς ἀγρεύουσι τοῦτο ἐμπεσὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. εἴληπται δὲ εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος.

ΔΙ

885. ὅταν τυχοι. –

889.
Some read τι παθων. –

891. εἶτα – is not "then", only – but – "besides too"

897. Ἐξεπίτηδες not frustra; but consultò, or ex industriâ.

903. λεγεις εχοντα προβατιου —

906. Callimachus mentions Battus.
Φοιβος κ̀ βαθυγειον εμην πολιν εφρασε Βαττω

ΔΙ. Οὐκοῦν δικασὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις
Ἄρχειν καθίστησιν. ΣΥ. Κατηγορεῖ δὲ τίς;
ΔΙ. Ὁ βελόμενος. ΣΥ. Οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
Ὡς εἰς ἐμ' ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
ΔΙ. Νὴ Δία, πονηρόν γ' ἄρα προσάτην ἔχει.
Ἐκεῖνο δ' ἂ βέλοι' ἂν, ἡσυχίαν ἔχων
Ζῆν ἀργός; ΣΥ. Ἀλλὰ προβατίῳ βίον λέγεις,
Εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ.
ΔΙ. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΥ. Οὐδ' ἂν εἰ δοίης γέ μοι
Τὸν Πλοῦτον αὐτὸν, καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.
ΔΙ. Κατάθου ταχέως ἱματίου. ΚΑ. Οὗτος, σοὶ λέγει.
ΔΙ. Ἔπειθ' ὑπόλυσαι. ΚΑ. Πάντα ταῦτα σοὶ λέγει.
ΣΥ. Καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἐμ' ὑμῶν ἐνθαδί,
Ὁ βελόμενος. ΚΑ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος εἶμ' ἐγώ.

ΣΧΟΛΙΑ.

905. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις.] Ἀντὶ τοῦ ἀναπαύσοιο. κυρίως δὲ μεταμαθεῖν ἔλεγον, τὸ μετὰ ταῦτα ἕτερόν τι μαθεῖν ἀφιεμένου τοῦ πρώτου.

906. Καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.] Βάττος Κυρήνην ἔκτισεν ἐλθὼν ἀπὸ Θήρας τῆς κατὰ Κρήτην νήσου. ὃν τιμήσαντες Λίβυες, ἐχαρίσαντο αὐτῷ τὸ κάλλιστον τῶν λαχάνων τὸ σίλφιον, καὶ ἐν νομίσματι αὐτὸν ἐχάραξαν, τῇ μὲν βασιλείαν, τῇ δὲ σίλφιον παρὰ τῆς πόλεως δεχόμενον. ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυρηναίων πολιτείᾳ. ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διαφόρως καὶ ἐξόχως τιμὰς δεχομένων. ἀλλως. σίλφιον βοτάνη πολυτίμητος.

910. Οὐκοῦν ἐκεῖνος εἶμ' ἐγώ.] Ἐκεῖνός εἰμι ἐγώ φησὶν ὁ μέλλων σοι προσελθεῖν. τοῦτο ὁ θεράπων ἀποσκώπτων λέγει. ἅμα δὲ καὶ μιμεῖται τὰ παρ' αὐτοῦ ἄνω εἰρημένα. ἐν ὅσῳ δὲ λέγουσιν, ἀπέδυσεν.

ΔΥ.

ΔΥ. Οἴμοι τάλας. ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.
ΚΑ. Σὺ γὰρ ἀξιοῖς τἀλλότρια πράττων ἐᾶθ' εἶναι.
ΣΥ. Ὁρᾷς ἃ ποιεῖς; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
ΚΑ. Ἀλλ' οἴχεται φεύγων ὃν ἦγες μάρτυρα.
ΣΥ. Οἴ μοι. περιείλημμαί μου. ΚΑ. Νυνὶ βοᾷς;
ΣΥ. Οἴ μοι μάλ' αὖθις. ΚΑ. Δὸς σύ μοι τὸ τριβώνιον
Ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί.
ΔΙ. Μὴ δῆθ', ἱερὸν γάρ ἐστι τῆ Πλούτου πάλαι.
ΚΑ. Ἔπειτα πῆ κάλλιον ἀνατεθήσεται,
Ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα κἀποιχωρύχον;
Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει.
ΔΙ. Τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις; εἰπέ μοι.
ΚΑ. Καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα
Ὥσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τουτωί.
ΣΥ. Ἀπειμι. γινώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ
Ὑμῶν. ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ
Καὶ σύκινον, τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον θεόν

ΣΧΟΛΙΑ.

911. Μεθ' ἡμέραν.] Ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρᾳ. Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. μεθ' ἡμέραν γάρ φασιν, ἐκ δὲ ἡμέρᾳ.

924. Ὥσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω.] Ὅτι ἐπὶ τῶν κολίνων καὶ ἄλλων δένδρων παίζων ἐν τοῖς ἱεροῖς προσπατταλεύουσι τὰ ἀναθήματα. ἄλλως. εἰώθασι τοῖς δένδροις κῶλα καὶ κρανία προσπατταλεύειν πρὸς ἀποτροπὴν βασκανίας οἱ γεωργοί, πρὸς τὸ μὴ ξηρανθῆναι αὐτά. ἄλλως. ἔθος ἦν τὸν θηρῶντάς τινα ἄγραν, μέρος τι τῷ θηρωμένῳ κεφαλὴν ἢ πόδα προσηλοῦν πασσάλῳ ἐπί τινος δένδρου εἰς αὐτὴν τὴν ὕλην, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος.

927. Καὶ σύκινον.] Ἴσον τῷ ἀσθενέστατον. τὸ γὰρ ξύλον τῆς συκῆς ἀσθενὲς καὶ χαῦνον. ὅθεν καὶ συκίνη ἐπικρία ἀντὶ τοῦ ἀσθενὴς καὶ ἀνωφελής.

Ἐγὼ

910. μεθ' ημεραν, in open day light.

913. – Some read ποιει, – addressing himself to the μαρτυς, supposing him to be there.

914. Ὁν ηγες μαρτυρα εφευξεν, is the same construction, as Urbem quam Statuo vestra est. in Virgil

917. αμφιεσω, ab αμφι & ἑω indus.

924. The penult. of τυτωι is made short, as in Line 44.

927. Dr Bently reads –

Κ̣ συκινον τυτον τον ισχυρον θεον

to preserve the metre.

μην- 932.

934. θερȣ- warm grass.

940. νεȣ 7ȣ7ȣ. f. νεοβλεπ7ȣ.

Ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην·
Ὅτι καταλύει περιφανῶς, εἷς ὢν μόνος,
Τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν βουλὴν πιθὼν
Τὴν τῶν πολιτῶν, οὔτε τὴν ἐκκλησίαν.
ΔΙ. Καὶ μὲν ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν
Ἔχων βαδίζεις, εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχε·
Ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἑστηκὼς, θέρου·
Κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.
ΚΑ. Ἀλλ' ὁ βαλανεὺς ἕλξει θύραζέ· γνώσεται
* * * * * * *
Ὅτ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος·
Νῷ δ' εἰσίωμεν ἵνα προσεύξῃ τὸν Θεόν.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΥ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΓΡΑΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Ἆρ' ὦ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν
Ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου θεοῦ,
Ἢ τῆς ὁδοῦ τοπαράπαν ἡμαρτήκαμεν;
ΧΟ. Ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη,
Ὦ μειρακίσκη, πυνθάνει γὰρ ὡρικῶς.
ΓΡ. Φέρε νῦν ἐγὼ τῶν ἔνδοθι καλέσω τίνα;

ΣΧΟΛΙΑ.

930. Οὔτε τὴν βουλὴν πιθών.] Ἀντὶ τοῦ πείσας. ὅσα δὲ τῇ βουλῇ δόξει, ταῦτα ἐπὶ τὸν δῆμον ἀναφέρεται. καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὰ ὑπὸ τοῦ δήμου ψηφιζόμενα ὑπὸ τῆς βουλῆς κυροῦται.

939. Ἆρ' ὦ φίλοι γέροντες.] Γραῦς ἐστί τις, ἥτις πρώην ἐμισθώσατο νεανίσκον δίκαιον, ἐπὶ τῷ γαμεῖν αὐτήν. οὗτος δὲ πλουτήσας νῦν ὡς δίκαιος, εἴασεν αὐτήν. διὸ καὶ καταβοᾷ τοῦ Πλούτου

Χρ. Μὴ δῆτ', ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα.
Ἀλλ' ὅτι μάλις' ἐλήλυθας, λέγειν ἐχρῆν.
Γρ. Πέπονθα δεινὰ κ' παράνομ', ὦ φίλτατε.
Ἀφ' ἧς γὰρ ὁ θεὸς ὅτῳ ἤρξατο βλέπειν,
Ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον.
Χρ. Τί δ' ἐστίν; ἦπου κ' σὺ συκοφάντρια
Ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦθα; Γρ. Μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
Χρ. Ἀλλ' ὦ λαχᾶς' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι;
Γρ. Σκώπτεις, ἐγὼ δὲ καλακέκνισμαι δεινὰ κρα.
Χρ. Οὔκουν ἐρεῖς ανύσασα τὸν κνισμὸν τίνα;
Γρ. Ἀκουέ νυν. ἦν μοι τὶ μειράκιον φίλον,
Πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον κ' καλὸν,
Καὶ χρηστόν. εἰ γάρ τω δεηθείην ἐγὼ,
Ἅπαντ' ἐποίει κοσμίως μοι κ' καλῶς.
Ἐγὼ δ' ἐκείνῳ πάντα ταῦθ' ὑπηρέτην.
Χρ. Τί δ' ἦν ὅ,τι σε μάλις' ἐδεῖθ' ἑκάστοτε;
Γρ. Οὐ πολλά. κ' γὰρ ἐκνομίως μ' ἠσχύνετο.
Ἀλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἂν ἤτησ' εἴκοσιν
Εἰς ἱμάτιόν γ'· ὀκτὼ δ' ἂν εἰς ὑποδήματα·
Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον
Ἐκέλευσεν ἄν, τῇ μητρί τε θοιμάτιδιον.
Πυρῶν τ' ἂν ἐδεήθη μεδίμνων τετάρων.
Χρ. Οὐ πολλὰ τοίνυν μὰ τὸν Ἀπόλλω ταῦτά γε

ΣΧΟΛΙΑ.

952. Ἀλλ' ὦ λαχᾶς' ἔπινες.] Παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τοῦ ἐδίκαζες. ὅτι δὲ κατὰ γράμμα ἐκληροῦντο, προείρηται.

961. Ἐκνομίως.] Ἀντὶ τοῦ ὑπερφυῶς, ὑπερβαλλόντως, μεγάλως. κυρίως δὲ τὸ ὑπὲρ τὸ νενομισμένον.

Εἴρηκας.

953. The γραμμα or συμβολον is mentioned in p. 19.

959. εγω δ' εκεινῳ πάντα γ' αν θ' υπηρετουν — i.e. I in my turn —

971. μεμνητο, for εμεμνητο - This shews the Attics do leave out the augment -

982. ησαν, fuerunt. Just Ilium &c
983. ὁ μοχθηρος. - very obliging.

τω θεω - Castor & Pollux.

Εἴρηκας. ἀλλὰ δῆλον, ὅτι σ' ἠσχύνεσο.
ΓΡ. Καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἕνεκεν μισητίας
Αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας ἕνεκα.
Ἵνα τὠμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῆτό μου.
ΧΡ. Λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐνομιώταλα.
ΓΡ. Ἀλλ' οὐχὶ νυνί γ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει,
Τὸν αὐτόν. ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν πάνυ.
Ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τιλονί,
Καὶ τἄλλα τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα
Ἐπόντα πεμψάσης, ὑπειπούσης θ' ὅτι
Εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι. ΧΡ. Τί σ' ἔδρασ', εἰπέ μοι.
ΓΡ. Ἀμπτά τε προσέπεμψεν ἡμῖν τιλονί,
Ἐφ' ᾧτ' ἐκεῖσε μηδέποτέ μ' ἐλθεῖν ἔτι.
Καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις, εἶπεν ἀποπέμπων, ὅτι
Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.
ΧΡ. Δῆλον, ὅτι τὸς τρόπους τὶς ὁ μοχθηρὸς ἦν.
Ἔπειτα πλουτῶν. οὐκ ἔθ' ἥδεται φακῇ.
Προτοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντα κατήδιεν.
ΓΡ. Καὶ μὴν προτοῦ γ' ὀσημέραι, νὴ τὼ θεώ,
Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμήν.

ΣΧΟΛΙΑ.

979. Ἀμπτά τε προσέπεμψεν.] Εἶδος πλακοῦντος γαλακτώδους. ὁ μόνον ὅτι οὐκ ἐδέξαλο τὰ δῶρά μου, ἀλλὰ κὴ οἴκοθεν ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακούντιον, ὡς ἂν λέγων, μηκέτι ἐκεῖσε πατῆσαι.

982. Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.] Τινές φασιν, ὅτι ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις, ἰσχυρότατοι ἦσαν οἱ Μιλήσιοι. κὴ ἅπαν προσελίθενλο, πάντως ἐνίκων. Πολυκράτης ἦν ὁ Σάμιος συγκροτῶν πρός τινα πόλεμον, ἠθέλησε λαβεῖν αὐτὸς εἰς συμμαχίαν κὴ εἰς τὸ μανλεῖον ἀπῆλθεν ἐρωτήσων περὶ τούτου. ὁ δὲ θεὸς ἔχρησεν, Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

ΧΡ. Ἐπ' ἐκφοράν. ΓΡ. Μὰ Δί', ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον
Ἐρῶν ἀκοῦσαι. ΧΡ. Τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν.
ΓΡ. Καὶ νὴ Δί', εἰ λυπημένην γ' αἴσθοιτό με, 990
Νιτάριον ἂν κ' Βάτιον ὑπεκορίζετο.
ΧΡ. Ἔπειτ' ἴσως ἤτησεν ἄν σ' ὑποδήματα.
ΓΡ. Μυκηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχημένην
Ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ὅτι προσέβλεψέν μέ τις,
Ἐτυπτόμην διὰ τοῦθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. 995
Οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.
ΧΡ. Μόνος γὰρ ἥδε', ὡς ἔοικεν, ἐθίων.
ΓΡ. Καὶ τάς γε χεῖρας, παγκάλως ἔχειν μ' ἔφη.
ΧΡ. Ὁπότε προλείνοιέν γε δραχμὰς εἴκοσιν.
ΓΡ. Ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μοι. 1000
ΧΡ. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε, νὴ Δία.
ΓΡ. Τὸ βλέμμα θ' ὡς ἔχοιμι μαλακὸν κ' καλόν.
ΧΡ. Οὐ σκαιὸς ἦν ἄνθρωπος. ἀλλ' ἠπίστατο
Γραὸς καπρώσης ταφόδια κατεδίειν.
ΓΡ. Ταῦτ' ἦν ὁ θεὸς, ὦ φίλ' ἄνερ, οὐκ ὀρθῶς 1005
ποιεῖ,
Φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις ἀεί.
ΧΡ. Τί γὰρ ποιήσει, φράζε, κ' πεπράξεται.

ΣΧΟΛΙΑ.

991. Νιτάριον ἂν κ' Βάτιον.] Σύμμαχός φησι, Νίταρος πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ ὀνειδιζόμενος ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασι, κ' Βάτος. κ' τὰς μικρὰς κ' ἁπλείας, Βαβύλας ἔλεγον· κ' Θεοπόμπου δράμα ἐστὶ Βαβύλη. τινὲς δὲ νιτάριον κ' βάτον εἶδη φυτῶν. θέλει δ' ἂν εἰπεῖν, ὅτι ὡς ἄνθη με εἶχε. Δίδυμος δέ φησιν, ὑποκορίσματα πρὸς γυναῖκας. νιτάριον δὲ, νεότιον, οἱονεὶ κοράσιον.

994. Ἐπὶ τῆς ἁμάξης.] Αἱ γὰρ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες ἐπὶ ἁμαξῶν ὀχούμεναι εἰς τὰ μεγάλα Ἐλευσίνια ἀπήρχοντο.

ΓΡ.

988. ἐκφορα particularly refers to the carrying out of a dead Body. — and upon this the humour turns. —

991. Νηττάριον, a duckling, & Φάττιον a Dove, are good readings, perhaps the true ones.

995. ἐτυπτομην — is only "I was teazed"

997. μονος, — Keeping it all to himself.

1001. Θασιον — Sub. οινον. — Virgil mentions the Thasia vites. —

1000. ὀζειν τε την χροαν. —

1003. — ὁ σκαιος, — no bungler.

ΓΡ. Ἀναγκάσαι δίκαιόν ἐστι, νὴ Δία,
Τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ, πάλιν μ' ἀντευποιεῖν.
Ἢ μηδ' ὁτιῶν δίκαιον ἀγαθὸν ἐς' ἔχειν.
* * * * * *
Ἀλλ' ἐδέποτέ με ζῶσαν ἀπολείψειν ἔφη.
ΧΡ. Ὀρθῶς γε. νῦν δέ γ' ἐκ ἔτι ζῆν σ' οἴεται.
ΓΡ. Ὑπὸ τῦ γὰρ ἄλγους κα[ατέτηκ', ὦ φίλ[ατε.
ΧΡ. Οὐκ. ἀλλὰ κα[ασέσηπας, ὡς γέ μοι δοκεῖς.
ΓΡ. Διὰ δακ[υλίου μὲν ἓν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις.
ΧΡ. Εἰ τυχχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία.
ΓΡ. Καὶ μὴν τὸ μειράκιον τοδὶ προσέρχε[αι,
Οὗπερ πάλαι κα[ηγορῆσα τυγχάνω.
Ἔοικε δ' ἐπὶ Κῶμον βαδίζειν. ΧΡ. Φάινε[αι.
Στέφανόν γέ τοι κ᾽ δᾷδ' ἔχων πορεύε[αι.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΝΕΑΝΙΑΣ, ΓΡΑΥΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Ἀ Σπάζομαι. ΓΡ. Τί φησιν; ΝΕ. Ἀρχαία φίλη,
Πολιὰ γεγένησαι ταχύ γε, νὴ τὸν ὐρανόν.
ΓΡ. Τάλαιν' ἐγὼ, τῆς ὕβρεος ἧς ὑβρίζομαι.

ΣΧΟΛΙΑ.

1010. Ἢ μηδ' ὁτιῶν δίκαιον.] Ἢ δίκαιόν ἐστι μηδ' ὁτιῶν ἀγαθὸν ἔχειν τὸν νεανίσκον.

1016. Ὧν τηλία.] Κοσκίνου κύκλος, ἢ σανὶς πλατεῖα, ἐφ' ἧς ἄλφιτα ποιῶσιν.

1017. Καὶ μὲν τὸ μειράκιον.] Πρόεισιν ὁ παῖς στεφάνους κομίζων τῷ Πλούτῳ διὰ τὸ πεπλε[ηκέναι.

1021. Ἀσπάζομαι.] Ἐχρῆν κἀνταῦθα θεῖναι χορὸν, εἰσιόντων ἐντὸς τῶν ὑποκριτῶν, ἄχρις ἄν τις ἕτερος ἐπέλθοι ὑποκριτής.

ΧΡ.

ΧΡ. Ἔοικε διὰ πολλῆ χρόνῃ σ' ἑωρακέναι.

ΓΡ. Ποίῃ χρόνῃ, ταλαναθ', ὃς παρ' ἐμοὶ χθὲς ἦν.

ΧΡ. Τἠναυ]ίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα.
Μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.

ΓΡ. Οὐκ. ἀλλ' ἀκόλασός ἐ]ιν αἰεὶ τὴς τρόπῃς.

ΝΕ. Ὦ Πον]οπόσειδον κ) θεοὶ πρεσβυ]ικοὶ,
Ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει; ΓΡ. Ἄ, ἄ.
Τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ'. ΧΡ. Εὖ μέν τοι λέγει.
Ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἰς μόν@ σπινθὴρ λάβῃ,
Ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσε]αι.

ΝΕ. Βέλει διὰ χρόνῃ πρός με παῖσαι. ΓΡ. Ποῖ, τάλαν;

ΝΕ. Αὐτῆ λαβῆσα κάρυα. ΓΡ. Παιδιὰν τίνα;

ΝΕ. Πόσης ἔχεις ὀδόν]ας. ΧΡ. Ἀλλὰ γνώσομαι

ΣΧΟΛΙΑ.

1029. Ὦ ποντοπόσειδον.] Ὦ πόντιε Πόσειδον. θεοὶ δὲ πρεσβυ]ικοὶ, οἱ τοῖς πρεσβύταις ἐφισάμενοι θεοί. ἐπειδὴ κ) ὁ Ποσειδῶν τῶν πρεσβυτέρων θεῶν κ) ἐχ ὅμοιός ἐσι Διονύσῳ ἢ Ἀπόλλωνι. τὸ δὲ Πον]οπόσειδον ἀπὸ τῆ πόν]ε. ὦ μέγισε Πόσειδον.

1033. Ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην.] Λιμῆ ἐνσκήψαντος, ἀνεῖλεν ὁ θεὸς τὰς εἰρεσιώνας πρὸ τῶν θυρῶν κρεμάσαι. εἰρεσιώνη δὲ θαλλὸς ἐλαίας ἢ δάφνης ἐξ ἐρίων κ) θαλλῆ συμπεπλεγμένος, ἔχων ἄρτον ἐξηρτημένον κ) κοτύλην (ἔσι δὲ μέτρον ὃ νῦν καλῶμεν ἡμίξεσον) κ) σῦκα κ) πάντα τὰ ἀγαθά. ταύτην δὲ τὴν εἰρεσιώνην πρὸ τῶν οἰκημάτων ἐτίθεντο οἱ Ἀθηναῖοι. κ) κατ' ἔτος ἤλλατ]ον.

1036. Πόσης ἔχεις ὀδόν]ας.] Δέον εἰπεῖν κάρυα· εἶπεν ὀδόν]ας ὡς πρὸς γραῦν τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν εἶπε χωμῳδῶν αὐτὴν ὡς πάνυ γραῖαν. ἔθει γὰρ εἰπεῖν, πόσα ἐν χερσὶν ἔχω, ὥσπερ εἰώθασι λέγειν οἱ τὰ ἄρτια κ) περισσὰ παίζοντες. ἄλλως. πόσης ὀδόντας εἶπεν ἀντὶ τῆ πόσα ἔχεις κάρυα. παιδιὰ γάρ ἐσι τοιαύτη. θραξάμενός τις καρύων κ) ἐκ]είνας τὴν χεῖρα ἐρωτᾷ πόσα. κ) ἐὰν ἐπιτύχῃ, λαμβάνει ὅσα ἔχει ἐν τῇ χειρί. ἐὰν δὲ ἁμάρτῃ καλὰ τὴν ἀπόκρισιν, ἀπο]ίνει ὅσα ἂν ἐρωτήσας εὑρεθεὶη ἔχων.

Κἄγω'.

1024. σ' ἔαυρα - to be pronounced as 2 Syllables.

1025. ταλαντάθ' - is the right word. -

ποιȣ χρονȣ - - what is this long Time of yrs. -

1041. ἐκπλυνεῖε – The ἐκ implies doing it thoroughly.–

1041. καπηλικως, a metaphor from adulterated wines.

Mercury had knocked at the door – and then absconded.–

1049 – ἄλλως – sponte suâ patrem fores.

Κἄγωγ'. ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως ἢ τέτταρας.
ΝΕ. Ἀπότισον. ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ.
ΓΡ. Ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς,
Πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν.
ΝΕ. Ὄναιο μέν γ', ἂν εἴτις ἐκπλύνειέ σε.
ΧΡ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ μὲν νῦν καπηλικῶς ἔχει.
Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον,
Ὄψει κατάδηλα τῷ προσώπῳ γε τὰ ῥάκη.
ΓΡ. Γέρων ἀνὴρ ὢν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

* * * * * * * * * * * * * * * *

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΥ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΚΑΡΙΩΝ, ΕΡΜΗΣ.

ΤΙΣ ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν;
Οὐδεὶς ἔοικεν. ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον
Φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ. ΕΡ. Σέ τοι, σέ τοι
Λέγω, Καρίων, ἀνάμεινον. ΚΑ. Οὗτος, εἰπέ μοι,
Σὺ τῆς θύραν ἔκοπτες ὕτωσὶ σφόδρα;
ΕΡ. Μὰ Δί' ἀλλ' ἔμελλον. εἶτ' ἀνέῳξάς με φθάσας.
Ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ,
Ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία.

ΣΧΟΛΙΑ.

1040. Πλυνέν με ποιῶν.] Ἐφύδριον πλῦμα. πλυνὸς δὲ ὀξυτόνως τὸ ἀγγεῖον αὐτό. παροξυτόνως δὲ τὸ πλυνόμενον.

1046. Τουτὶ τί ἦν.] Ὁ Ἑρμῆς ἔκοψε. καὶ ἐξελθὼν ὁ Καρίων οὐδένα εὗρε.

Ἔπειτα

Ἔπειτα τὰς θεράπονλας, εἶτα τὴν κύνα,
Ἔπειτα σαυτόν, εἶτα τὴν ὗν. ΚΑ. Εἰπέ μοι,
Τί δ' ἐστίν; ΕΡ. Ὁ Ζεὺς, ὦ πόνηρε, βέλεται
Ἐς ταυτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τρύβλιον,
Ἀπαξάπανλας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.
ΚΑ. Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τῶτων τέμνεται.
Ἀτὰρ διαλί γε ταῦτ' ἐπιββλεύει ποιεῖν
Ἡμᾶς; ΕΡ. Ὅλη δεινόταλα πάνλων πραγμάτων
Εἴργαδ'. ἀφ' ἧ γὰρ ἤρξατ' ἐξαρχῆς βλέπειν
Ὁ Πλοῦτος, ὐδεὶς ὐ λιβανωλόν, ὐ δάφνην,
Οὐ ψαιςόν, ὐχ ἱερεῖον, ὐκ ἀλλ' ὐδεὲν,
Ἡμῖν ἐπιθύει τοῖς θεοῖς. ΚΑ. Μὰ Δί'. ὐδέ γε
Θύσει. κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖθ' ἡμῶν τότε.
ΕΡ. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει.
Ἐγὼ δ' ἀπόλωλα κἀπιτέτριμμαι. ΚΑ. Σωφρονεῖς.
ΕΡ. Πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσιν
Πάντ' ἀγαθ' ἔωθεν εὐθύς, οἰνῶτλαν, μέλι,
Ἰσχάδας, ὅσ' εἰκός ἐςιν Ἑρμῆν ἐθίειν.
Νυνὶ δὲ πεινῶν, ἀναβάδην ἀναπάυομαι.
ΚΑ. Οὐκοῦν δικαίως, ὅς τις ἐποίεις ζημίαν

ΣΧΟΛΙΑ.

1059. Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι.] Καλλίσρατος τῶν θυομένων φησὶ τὰς γλώσσας τοῖς κήρυξιν ἀπονέμεσθαι· διὸ καὶ τὸν ποιητὴν ποιεῖν τῷ Ἑρμῇ τεμνομένας αὐτάς. καὶ τῶτο δὲ πρὸς τὸν Ἑρμῆν λέγει ἥκοντα παρὰ Διός. κολακεύων δὲ αὐτὸν φησιν, ὅτι τῶν ἱερείων ἡ γλῶττα τῷ Ἑρμῇ δίδοται ἐν ταῖς δημοτελέσι θυσίαις.

1070. Οἰνῶτλαν.] Οὕτω τὴν οἶνῳ πεφυραμένην μάζαν. τινὲς δὲ οἰνῶτλαν, εἶδος πλακοῦντος μετ' οἴνου καὶ μέλιτος γινόμενον.

1072. Ἀναβάδην.] Ἀντὶ τοῦ κάθημαι πεινῶν, ἄνω, φησὶν, ἔχω τὰς πόδας κοιμώμενος. οἱ γὰρ διάκονοι τὰς πόδας ἄνω εἶχον πρὸς τὸ μὴ βαρεῖσθαι ὑπὸ τῆς δρόμης.

Ἐνίοτε,

1072 - ἀναβαδην - with my legs up.

1098. — Georg. 2. v. 380 — de ασκωλιαζειν
unctos saluere per utres.

Ἐνίοτε, τοιαῦτ' ἀγάθ' ἔχων. ΕΡ. Οἴ μοι τάλας,
Οἴ μοι πλακῶντος τὸν τέτραδι πεπεμμένου. 1075
ΚΑ. Ποθεῖς τὸν ὑπαρόντα καὶ μάτην καλεῖς.
ΕΡ. Οἴμοι δὲ κωλῆς, ἣν ἐγὼ κατήθιον,
ΚΑ. Ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.
ΕΡ. Σπλάγχνων τε θερμῶν, ὧν ἐγὼ κατήθιον.
ΚΑ. Ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἐπιστρέ-
φειν. 1080
ΕΡ. Οἴμοι δὲ κύλικος, ἴσον ἴσῳ κεκραμένης.
ΚΑ. Ταύτην ἐπιπιὼν, ἀποτρέχων ἂν ἂν φθάνοις.
ΕΡ. Ἆρ' ὠφελήσαις ἄν τι τὸν σαυτοῦ φίλον;

ΣΧΟΛΙΑ.

1075. Τὸν τετράδι πεπεμμένον.] Ἡ τετρὰς ἐνομίζετο Ἑρμοῦ, καθ' ἕκαστον μῆνα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπειθέντος τῷ Ἑρμῇ. ἔξω γὰρ τῶν ἑορτῶν, ἱεραί τινες τοῦ μηνὸς ἡμέραι νομίζονται Ἀθήναις, θεοῖς τισίν. οἷον, νουμηνία καὶ ἑβδόμη, Ἀπόλλωνι· τετρὰς, Ἑρμῇ· καὶ ὀγδόη Θησεῖ.

1076. Ποθεῖς τὸν ὑπαρόντα καὶ μάτην καλεῖς.] Ἡρακλῆς πλέων μετὰ τῆς Ἀργοῦς εἰς Κόλχους σὺν Ἰάσονι ἐν Κίῳ τῇ νήσῳ ἐξελθὼν καὶ πέμψας τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ Ὕλλαν ὕδωρ ἀντλῆσαι, περιέμενεν αὐτόν. τοῦ δὲ ὑπὸ νυμφῶν ἁρπασθέντος, Ἡρακλῆς πολὺν χρόνον ἐζήτει. ὕστερον δὲ ὑπό τινος αἰθρίας φωνῆς ἤκουσε, ποθεῖς τὸν ὑπάροντα καὶ μάτην καλεῖς. ἐλείφθη ἓν τοῦτο εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν μάτην προσδοκώντων.

1078. Ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα.] Ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἤλλοντο ἐπ' ἀσκοῖς αἰγείοις, εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι ἀμπέλῳ τὸ ζῶον. ἀμέλει καὶ ἐπίγραμμα φέρεται τῆς ἀμπέλου πρὸς τὴν αἶγα, ὅτω λέγον. Κῆν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν ὅμως δέ τι καρποφορήσω, ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ. ἀσκωλίαζε δὲ ἀντὶ τοῦ ἄλλου. κυρίως δὲ ἀσκωλιάζειν ἔλεγον, τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἄλλεσθαι, ἕνεκα τοῦ γέλωτα ποιεῖν. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους, καὶ ἀλληλιμμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι, ἐνωλίθαινον.

1082. Ταύτην ἐπιπιὼν, ἀποτρέχων ἂν ἂν φθάνοις.] Οὐκ ἂν πέρας σχοίης τῶν κακῶν. ἂν ἂν ἀναβάλοιο.

1083. Τὸν σαυτοῦ φίλον.] Τοῦτο λέγει, ἢ διότι καὶ αὐτὸς διάνοιαν καὶ ὑπηρέτης ἦν τῶν θεῶν ὥσπερ ἕτερος Χρεμύλος. ἢ διὰ τὰς βοηθείας, ἃς προϊὼν ἐρεῖ. εἰώθαμεν γὰρ οἱ ἄνθρωποι ὅταν εἰς ἀνάγκην ἐμπέσωμεν, εὔνοιαν πρὸς τοῦτον πλάττεσθαι, ἀφ' οὗ ἂν ὑμῖν ᾖ αἱ ὠφέλειαι.

ΚΑ. Εἴ τȣ δέει γ' ὧν δυνατὸς εἰμί σ' ὠφελειν.
ΕΡ. Εἴ μοι πορίσας ἄρτον τίν' εὖ πεπεμμένον,
Δοίης καταφαγεῖν, καὶ κρέας νεανικὸν,
Ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον. ΚΑ. Ἀλλ' ȣ̓κ ἔκφορα.
ΕΡ. Καὶ μὴν, ὁπότε τι σκευάριον τȣ̃ δεσπότȣ
Ὑφείλȣ, ἐγώ σε λανθάνειν ἐποίȣν ἀεί.
ΚΑ. Ἐφ' ᾧτε μετέχειν αὐτὸς ὦ, τοιχωρύχε.
Ἧκεν γὰρ ἄν σοι ναςὸς εὖ πεπεμμένος.
ΕΡ. Ἔπειτα τȣ̃τόν γ' αὐτὸς ἂν κατήσθιες.
ΚΑ. Οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοὶ,
Ὁπότε τι ληφθείην πανȣργήσας ἐγώ.
ΕΡ. Μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.
Ἀλλ' ȣ̃ν σύνοικον πρὸς θεῶν δέξασθέ με.
ΚΑ. Ἔπειτ' ἀπολιπὼν τȣ̀ς θεȣ̀ς ἐνθάδε μενεῖς;
ΕΡ. Τὰ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐςὶ βελτίω πολύ.
ΚΑ. Τί δέ γ' αὐτομολεῖν ἀςεῖον εἶναί σοι δοκεῖ;
ΕΡ. Πατρὶς γάρ ἐςι πᾶσ', ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ.
ΚΑ. Τὶ δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὤν;
ΕΡ. Παρὰ τὴν θύραν ςροφαῖον ἱδρύσασθέ με.

ΣΧΟΛΙΑ.

1087. Ἀλλ' ȣ̓κ ἔκφορα.] Ὡς ἐνίαις θυσίαις λεγομένȣ τȣ́τȣ. καὶ χρῶνται αὐτῷ ȣ̓ κατ' ȣ̓δέτερον πληθυντικὸν, ἀλλ' ἑνικῶς κατὰ θηλυκόν. ὡς Θεόπομπος, εἴσω δραμὼν αἴτησον, ἀλλ' ȣ̓κ ἐκφορά. καὶ εἰ μὲν ȣ̓δέτερον εἴη πληθυντικὸν, προπαροξύνȣσιν. εἰ δὲ θηλυκὸν, ὀξύνȣσιν.

1095. Εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.] Ὅτι μετὰ τὸ κατελθεῖν τȣ̀ς μετὰ Θρασυβȣ́λȣ, Φυλὴν καταλαβόντας καὶ νικήσαντας ἐν Πειραιεῖ τȣ̀ς τριάκοντα, ψηφίσασθαι ἔδοξε, μὴ μνησικακῆσαι ἀλλήλοις καθάπαξ τȣ̀ς πολίτας.

ΚΑ.

1086. νεανικος is any thing firm & substantial.

1088. - υφειλες, εγω.

1112
μαθητικὸς – Employment for the Mind.
γυμνικὸς – for the Body.
1114. βιωτικὸν – a healthy Kind of Life.

ΚΑ. Στροφαῖον; ἀλλ' ἓκ ἔργόν ἐς' ὑδὲν στροφῶν.
ΕΡ. Ἀλλ' ἐμπολαῖον. ΚΑ. Ἀλλὰ πλυτῶμεν. τί ἔν
Ἑρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν;
ΕΡ. Ἀλλὰ δόλιον τοίνυν. ΚΑ. Δόλιον; ἧκιστά γε.
Οὐ γὰρ δόλυ νῦν ἔργον, ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων.
ΕΡ. Ἀλλ' ἡγεμόνιον. ΚΑ. Ἀλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει.
Ὥστ' ἡγεμόνος ὐδὲν δεησόμεθ' ἔτι.
ΕΡ. Ἐναγώνιος τοίνυν γ' ἔσομαι, κἀ τί ἔτ' ἐρεῖς;
Πλύτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον,
Ποιεῖν ἀγῶνας μυστικοὺς καὶ γυμνικούς.
ΚΑ. Ὡς ἀγαθόν ἐς' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν;
Οὕτως γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότιον.
Οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες, θαμὰ
Σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.

ΣΧΟΛΙΑ.

1103. Στροφαῖον.] Ἐπὶ ἀπόρου τῶν ἄλλων κλεπτῶν. στροφαῖος, παρὰ τὸ στρέφεσθαι καὶ πανουργεῖν. λέγεται δὲ ὁ Ἑρμῆς, στροφαῖος, ἐμπολαῖος, κερδῶος, δόλιος, ἡγεμόνιος, ἐναγώνιος, διάκονος. ἄλλως. στροφαῖον, ἐπεὶ στροφαὶ λέγονται καὶ οἱ συμπεπλεγμένοι καὶ δολεροὶ λόγοι. στροφαῖον δὲ ἐκάλουν, ἱδρυμένον παρὰ τῇ θύρᾳ τὸν δαίμονα.

1104. Ἀλλ' ἐμπολαῖον.] Πραγματευτὴν ἢ ἀγοραῖον.

1108. Ἀλλ' ἡγεμόνιον.] Καὶ λὰ χρησμὸν οἱ Ἀθηναῖοι ἡγεμόνιον Ἑρμῆν ἱδρύσαντο, παρὰ τὸ τοὺς τυφλοὺς τοὺς βλέποντας ἡγεῖσθαι. ἐπίνευχε δὲ ἐπὶ τοῦ Πλούτου, φάσκων αὐτὸν ἤδη βλέπειν, καὶ μὴ δεῖσθαι ὁδηγοῦ.

1115. Οὐκ ἐτὸς ἅπαντες.] Ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν ὡς ματαίως ἄρα σπεύδουσι πολλοὶ ὀνόματα ἔχειν· ἵνα ἐὰν ἀποτύχωσιν ἑνὸς, εἰς ἄλλο δικαστήριον δικάσωσιν. ὁ δὲ τούτων νοῦς, ἐκ τῶν προειρημένων ἐστὶ περὶ κληρώσεως τῶν γραμμάτων καὶ τῶν δικαστηρίων.

ΕΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσίω; ΚΑ. Καὶ πλουνέ γε,
Αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ, τὰς κοιλίας,
Ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναί δοκῇς.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΥ
ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΙΕΡΕΥΣ τοῦ ΔΙΟΣ, ΚΑΡΙΩΝ.

ΤΙΣ ἂν φράσειε τοῦτ' ἐμοὶ Χρεμύλῳ σαφῶς; 1120
ΚΑ. Τί δ' ἐστὶν ὦ βέλτιστε; ΙΕ. Τί γὰρ ἄλλ' ἢ κακῶς;
Ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλοῦτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
Ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ. καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔχω.
Καὶ ταῦτα τοῦ σωτῆρος ἱερεὺς ὢν Διός.
ΚΑ. Ἡ δ' αἰτία τίς ἐστιν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν; 1125
ΙΕ. Θυεῖν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ. ΚΑ. Τίνος ἕνεκα;
ΙΕ. Ὅτι πάνυ εἰσὶ πλούσιοι. καίτοι τότε,
Ὅτ' εἶχον οὐδέν, ὁ μὲν ἂν ἦκων ἔμπορος,
Ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθεὶς. ὁ δέ τις ἂν
Δίκην ἀποφυγών. ὅδ' ἂν ἐκαλλιερεῖτό τις, 1130
Καὶ μεκάλει τὸν ἱερέα. νῦν δ' οὐδὲ εἷς
Θύει τοσαράπαν οὐδέν, οὐδ' εἰσέρχεται,
Πλὴν ἀποπαυσόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι.
ΚΑ. Οὐκοῦν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις;
ΙΕ. Τὸν ἐν Δίᾳ τὸν σωτῆρα καὶ τός μοι δοκῶ 1135

ΣΧΟΛΙΑ.

1124. Τοῦ σωτῆρος.] Ἐν ἄστει σωτῆρα Δία τιμῶσιν, ἔνθα καὶ σωτὴρ Διὸς ἐστὶν ἱερόν. τὸν αὐτὸν δὲ ἔνιοι καὶ ἐλευθέριόν φασι.
1134. Οὐκοῦν τὰ νομιζόμενα.] Ἐπειδὴ νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῶν ἱερείων τὸν ἱερέα λαμβάνειν.

Χαίρειν

Χαίρειν ἐάσας, ἐνθάδ' αὐτῷ καθαμενεῖν.
ΚΑ. Θάρρει. καλῶς ἔσαι γάρ, ἢν θεὸς θέλῃ.
Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεσιν ἐνθάδε,
Αὐτόμαθ' ἥκων. ΙΕ. Πάντ' ἀγαθὰ τοίνυν λέγεις.
ΚΑ. Ἱδρυσόμεθ' ἦν αὐτίκ'. ἀλλὰ περίμενε,
Τὸν Πλοῦτον, ὅπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένον,
Τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.
Ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας,
Ἵν' ἔχων προπαγῇ τῷ θεῷ σύ. ΙΕ. Πάνυ μὲν οὖν
Δρᾶν ταῦτα χρή. ΚΑ. Τὸν Πλοῦτον ἔξω τις κάλει.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΥ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΓΡΑΥΣ, ΚΑΡΙΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΓΡ. ΕΓΩ δὲ τί ποιῶ; ΚΑ. Τὰς χύτρας αἷς τὸν θεὸν
Ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε
Σεμνῶς. ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα.

ΣΧΟΛΙΑ.

1142. Τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων.] Ὀπίσω τοῦ νεὼ διπλοῦς τοῖχος τῆς καλουμένης πολιάδος Ἀθηνᾶς, ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον ἐπειδὴ τὰ χρήματα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἀπέκειτο. μέσον δέ ἐστι τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα ἦν ταμιεῖον, ὅπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς μέλλοντος προϊέναι τοῦ Πλούτου.

1146. Τὰς χύτρας αἷς τὸν θεόν.] Ἔθος γὰρ ἦν, ἐν ταῖς ἱδρύσεσι τῶν ἀγαλμάτων ὀσπρίων ἑψημένων χύτρας περιπομπεύεσθαι ὑπὸ γυναικῶν ποικίλως ἠμφιεσμένων, καὶ τούτων ἀπήρχοντο χαρισήρια τοῖς θεοῖς ἀπονέμοντες.

1148. Αὐτὴ ποικίλα.] Λείπει τὸ ἱμάτια. ἵν' ᾖ ποικίλα ἱμάτια ἔχουσα σεμνῶς ἦλθες. πορφυροῖς γὰρ καὶ ποικίλοις ἱματίοις ἐπόμπευον. δεῖ δὲ ὑπονοεῖν, ὅτι ἡ γραῦς ἐβιάσατο καὶ συνεισῆλθε τῷ νεανίσκῳ. καὶ ὅτι ἡ γραῦς ποικίλα ἦλθεν ἔχουσα ἱμάτια.

ΓΡ.

ΓΡ. Ὧν δ' ἕνεκ' ἦλθον; ΚΑ. Πάνλα σοι πεπραξέναι.
Ἥξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὡς σ' εἰς ἑσπέραν.
ΓΡ. Ἀλλ' εἴγε μέν τοι, νὴ Δί', ἐγγυᾷ σύ μοι
Ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἔμ', οἴσω τὰς χύτρας.
ΚΑ. Καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τἀναντία
Αὗται ποιοῦσι. ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις,
Ἡ γραῦς ἔπες' ἀνώλατο. ταύτης δὲ νῦν
Τῆς γραὸς, ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι.
ΧΟ. Οὐκ ἔτι τοίνυν γ' εἰκὸς μέλλειν ὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν
Εἰς τἔπιθεν. δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ᾄδοντας ἕπεσθαι.

ΣΧΟΛΙΑ.

1155. Ἡ γραῦς ἔπες' ἀνωτάτω.] Ἐν τῷ ὑπερζεῖν τὰ μαγειρευόμενα ὄσπρια. γραῦς γὰρ καλεῖται ὁ ἀφρὸς ὁ ἀνωτάτω.

ΠΛΟΥΤΟΥ Τέλος.

ARISTO-

1156. Here is a pun upon the word Γραυς — which signifies the Scum of a Pot, as well as old Woman.

ARISTOPHANIS

PLUTUS.

Actus Primus, Scena Prima.

CARIO, CHREMYLUS.

QUAM grave eſt, (O Jupiter atque Dii!)
Servire deſipienti Domino?
Nam ſi fortè famulus optima dixerit,
Eadem autem agere, hero non viſum fuerit,
Mala cum illo participare famulum neceſſe eſt.
Corporis enim proprii non permittit domino
Imperium habere ſors, ſed ei qui eum mercatus eſt.
Atque hæc ſe ita habent. de Apolline autem,
Qui ex aureo Tripode vaticinatur,
Juſtam hanc querelam profero, nempe quod,
Medicus cum ſit & vates (ut aiunt) peritus,
Delirantem tamen dimiſit à ſe Herum meum:
Quippe qui ſequatur à tergo hominem cæcum,
(Secus omnino faciens quam facere eum convenit.
Nam qui videmus cæcis ſolemus præire,
Ille autem ſequitur, nec non me etiam ſecum adigit)
Præſertim reſpondentem nihil omnino, ne gry quidem.
Ego igitur profectò ſilere non potero.
Niſi mihi dixeris, quamobrem hunc ſequimur,
Here: at tibi moleſtiam exhibebo.
Non enim me verberabis cùm ſertum geram.

Chr. Non per Jovem, ſed detracto ſerto, ſiquid mihi moleſtus ſis,
Quo magis doleas. *Car.* Nugæ! non enim deſinam
Priuſquam mihi dixeris quiſnam hic ſiet.

Bono enim omnino in te animo hoc rogo.
Chr. At non te celabo. è ſervis enim meis
Ut fideliſſimum te ita nebulonem quàm tectum credo.
Ego qui frequens Deorum cultor & juſtus fuerim,
Afflictam egi vitam & pauper fui. *Car.* Novi.
Chr. Alii autem diteſcebant, ſacrilegi, rabulæ,
Etiam ſycophantæ, & homines nequam. *Car.* Credo.
Chr. Sciſcitaturus itaque adivi Deum.
Meam ipſius quidem miſeri prope
Jam exhauſtam putans vitam;
De filio autem (qui mihi unicus eſt)
Percontaturus, an, mutatis moribus, oporteat
Vafrum ipſum fieri, injuſtum, nec quicquam integri,
Utpote qui putem hoc ad vitam apprime utile.
Car. Quid ergo Phœbus è laureis ſertis ſonuit?
Chr. Audies; diſertè enim mihi hoc dixit Deus.
Cuicunque primùm occurrerem, foribus egreſſus,
Hunc juſſit ut non dimitterem,
Sed perſuaderem ut me comitaretur domum.
Car. Et huic ergo ſcilicet primum occurriſti? *Chr.* Ipſi huic.
Car. An non ergo intellexti mentem Dei,
Quæ tibi (O tu perquam læve!) apertiſſimè dixit,
Ut filium indigenarum more inſtitueres?
Chr. Unde iſtud conjicis? *Car.* Hocſc. vel cœcus
Videre poteſt, quàm conducat maxime
Nihil integri colere, ut nunc ſunt hominum mores.
Chr. Fieri non poteſt ut in hoc propendeat oraculum,
Sed in aliud quiddam majus. Quod ſi nobis dixerit,
Hic, quiſnam demum ſit, & qua de cauſa,
Cujuſve rei indigens huc nobiſcum venerit,
Tum forte, oraculum illud noſtrum quid ſibi vult, comperiemus.
Car. Age ergo, tu primum eloquere, qui ſis,
Aut quæ ſequuntur, dum faciam. expecta. *Chr.* Dicto opus eſt ſine mora.

ACTUS

ACTUS PRIMI

SCENA SECUNDA.

PLUTUS, CARIO, CHREMYLUS.

EGO quidem te jubeo male perire. *Car.* Intelligis,
Quem ſe dicit eſſe? *Chr.* Tibi hoc dicit, non mihi.
Invenuſtè enim & acerbè eum interrogas.
At ſi quid hominis probi moribus delectaris,
Mihi dicito. *Plut.* Abire te hinc in malam crucem dico.
Car. Habe tibi virum atque augurium dei.
Chr. Neutiquam per Cererem gaudebis
Niſi enim mihi dixeris, miſere te malum perdam,
Plut. Abſcedite à me obſecro, amici. *Chr.* Minime gentium.
Car. Profectò, quod ego dico factu optimum eſt, here,
Peſſimè hunc hominem deperdam.
In præcipitium enim quoddam ubi eum ſuſtulero, & deinde reliquero,
Abibo ut exinde collum frangat decidendo.
Chr. Aut ocyus rape. *Plu.* Nequaquam. *Car.* Num dices igitur?
Plu. Atqui ſi reſciveritis qui ſim, ſat novi,
Me aliquo malo afficietis, neque miſſum facietis.
Chr. Nos profectò per deos —— ſi tu velis.
Plu. Omittite me jam igitur primum. *Chr.* En omittimus.
Plu. Audite ergo, neceſſe eſt enim mihi (ut videtur)
Dicere quæ celare ſtatueram.
Ego enim Plutus ſum. *Chr.* O impuriſſime
Omnium hominum, tune Plutus, & hoc taceres?
Car. Tune Plutus, cum iſto ornatu miſero?
O Phœbe Apollo! Dî ſuperi atque inferi!

Et Jupiter! quid ais num revera is es tu? *Plu.* Etiam.
Chr. Is ipſe? *Plu.* Ipſiſſimus. *Chr.* Unde ergo, obſecro,
Tam ſqualidus prodis? *Plu.* E Patroclis venio,
Qui nunquam lavit ex quo natus eſt.
Chr. Hoc vero malum unde tibi obtigit, recenſeas mihi.
Plu. Jupiter me his malis affecit mortalibus invidens,
Ego enim cùm adoleſcentulus eram minatus ſum
Me juſtos & ſapientes & honeſtos
Solos aditurum, ipſe autem occæcavit me,
Ut ne quenquam horum poſſem dignoſcere,
Ita ipſe bonis invidet.
Chr. Et tamen à bonis ſolis colitur
Et juſtis. *Plu.* Fateor equidem. *Chr.* Age, quid ſi
Viſum igitur ut antea recuperes.
Jamne malos aufugeres? *Plu.* Aio quidem.
Chr. Juſtos autem adires? *Plu.* Prorſus quidem;
Nam à longo ipſos non conſpexi tempore.
Chr. Nihil ſane mirum, neque enim ego qui video.
Plu. Dimittite me igitur, nôſtis enim quæ ex me voluiſtis,
Chr. Minime per Jovem, ſed te multo magis retinebimus.
Plu. Nonne prædixi, quod mihi negotia faceſſuri eſſetis?
Chr. Tu verò obſecro, dicto ſis audiens.
Ac ne me deſeras, non enim facile invenies,
Si quæras, virum melioribus meipſo moribus præditum;
Non profecto: non eſt enim alius præter me.
Plu. Hoc ipſum omnes dicunt, quamprimum autem me
Adepti ſunt revera, ac divites evaſerint,
Planè in nequitia omnem modum exuperant.
Chr. Ita quidem ſe res habet, non ſunt autem omnes nequam.

Plu.

Plu. Imo, per Jovem, omnes. *Car.* Pœnas ingentes dabis.
Chr. Tu vero ut ſcias quanta à nobis tibi, ſi maneas,
Obvenient bona, intende animum ut audias.
Spero enim, ſpero inquam (Deus modo dictis annuat)
Me ab hoc te liberaturum oculorum morbo,
Viſum tibi reſtituendo. *Plu.* Iſtuc nequaquam te ſolicitet.
Nolo enim viſum rurſus recuperare. *Car.* Quid ais?
Hic homo profecto egregio ingenio ad miſeriam natus eſt.
Plu. Jupiter ergo qui horum ſtultitiam novit, me, ſi hoc
Reſciverit, penitus deperdet. *Chr.* Nonne vero hoc ipſum jam agit?
Qui te ceſpitantem circumvagari ſinit?
Plu. Neſcio id. ſed certe ego illum prorſus reformido.
Chr. Siccine eſt ut dicis? O deorum omnium meticuloſiſſime!
Putaſne enim Jovis imperium
Et fulmina etiam vel teruncii facienda,
Si modo tu viſum recuperes, vel ad breve tempus.
Plu. Ah miſer! Cave iſtuc dixeris. *Chr.* Tace quæſo,
Ego enim demonſtrabo te Jove ipſo multo
Magis potentem. *Plu.* Méne Tu? *Chr.* Etiam per Cœlum.
Et ſtatim quidem. Quis eſt per quem Diis Jupiter imperat?
Car. Per argentum ſcilicet, abundè enim habet. *Chr.* Age,
Quis ergo eſt qui hoc illi ſuppeditat? *Car.* Nempe hic.
Chr. Per quem vero ipſi homines ſacrificant? nonne per hunc ipſum?
Car. Ita profectò, nam, ex adverſo, ipſum orant ut direſcant.
Chr. Nempe hic ergo in cauſa eſt, & facile
His finem ſi vellet imponere poſſet. *Plu.* Quomodo hoc fieri poteſt? *Chr.*

Chr. Quia nemo unquam hominum ſacrificaret deinceps
Bovem neque placentam neque quicquam aliud
Te nolente. *Plu.* Quomodo? *Chr.* Quomodo, dicis?
Non eſt unde quis emat, niſi tu adſis, &
Ipſe præbeas argentum, adeo ut Jovis
Poteſtatem, ſiquid moleſtus ſit, ſolus evertas.
Plu. Quid ais? per me ſacrificatur ipſi? *Chr.* Aio equidem.
Atque mehercule, ſi quid ſit ſplendidum & pulchrum,
Aut gratum hominibus, per te fit.
Omnia enim divitiis ſubjacent.
Car. Ego quidem ipſe propter paululum pecuniæ
Servus factus ſum, quia non ſat dives eram.
Chr. Artes autem omnes propter te, & inventa calida
Inter homines excogitata ſunt.
Alius enim coriariam exercet ſedens,
Ferrariam alius tractat artem, fabricatur alter,
Ille aurariam facit, cum aurum à te acceperit.
Hic veſtimenta furatur, per Jovem, ille perfodit parietes,
Fullonem alter agit, alius pelles lavat,
Coria hic concinnat, ille cepas venditat,
Plu. Ah me miſerum! hæc me antea latuerunt.
Chr. Rex autem iſte magnus nonne propter hunc ſeſe effert?
Car. Comitia verò nonne propter hunc fiunt?
Chr. Quid autem? Nonne tu triremes comples? Dic mihi.
Car. Mercenarium autem in Corintho militem nonne hic alit?
Chr. Pamphilus verò nonne propter hunc pœnas daturus eſt?
Car. Et Belonopoles etiam ſimul cum Pamphilo.
Chr. Argyrius etiam nonne propter hunc immodeſtè pedit?

Car.

Car. Philepſius autem nonne tui gratia narrat fabulas?
Chr. Auxilium verò nonne per te Ægyptiis mittitur?
Car. Lais autem nonne propter te Philonidem amat?
Chr. Timothei vero turris? *Car.* In te decidat ſcil.
Chr. Quæcunque autem fiunt nonne per te fiunt?
Solus enim omnino tu es omnium cauſa
Tam malorum quam bonorum, hoc certò ſcias.
Car. Vincunt etiam in bello plerumque ii
Quibus hic propendet ſolus.
Plu. Egone unus tot res efficere poſſum?
Chr. Imo per Jovem, etiam his multo plura,
Ita ut ne tui ſatur quidem unquam quiſquam fuerit.
Aliarum enim rerum omnium eſt ſatietas.
Amoris. *Car.* Panum. *Chr.* Muſicæ. *Car.* Bellariorum.
Chr. Honoris. *Car.* Placentarum. *Chr.* Strenuitatis. *Car.* Caricarum.
Chr. Ambitionis. *Car.* Polentæ. *Chr.* Imperii militaris. *Car.* Lenticulæ.
Chr. Tui autem nemo vel unquam ſatur fuit,
Sed ſi quis talenta tredecim acceperit
Multo magis ſedecim accipere cupit,
Et ſi hæc impetraverit quadraginta poſtulat,
Aut aliter ſibi vitam non eſſe vitalem dicit.
Plu. Rectè quidem mihi videmini dicere omnino,
Veruntamen unum eſt ſolum quod metuo. *Chr.* Dic mihi qua de re.
Plu. Ut ego poteſtatis, quam vos dicitis
Habere me, hujus unquam compos fiam.
Chr. Imo per Jovem, ſed hoc eſt quod omnes dicunt.
Omnium rerum timidiſſimam eſſe Plutum. *Plu.* Minime ſed me
Fur nocturnus quidam calumniatus eſt, quum enim olim irrepſiſſet
In ædes, nihil inde auferre potuit

(Quum

(Quum omnia reperiſſet obſerata)
Tum providentiam meam formidinem appellavit.
Chr. Nihil jam prorſus tibi curæ ſit, ſi modo fueris
Ipſe tu vir paratus ad hæc negotia,
Videre ſe faciam vel Lynceo perſpicaciùs.
Plu. Quomodo hoc facere poteris, qui mortalis ſis?
Chr. Spem magnam habeo ex iis quæ mihi dixit
Phœbus ipſe Pythicam quatiens laurum.
Plu. Num iſte ergo horum conſcius eſt? *Chr.* Aio equidem.
Plu. Cavete. *Chr.* Nihil te ſolicitet, bone vir,
Ego enim (ne ſis neſcius) & ſi me mori oporteat
Ipſemet hæc perficiam. *Car.* Et ſi tibi placet ego etiam.
Chr. Multi autem alii nobis auxilio erunt,
Quicunque nempe juſti victum non habent.
Plu. Papæ! miſeros mihi adjutores narras.
Chr. Minime quidem, ſi modo diteſcant rurſus denuò
Sed abi tu curriculo percurrens. *Car.* Quid faciam, cedo?
Chr. Accerſe mihi ſocios agricolas (invenies autem forte
Rure ipſos labori miſere intentos)
Ut æqualem unuſquiſque huc adveniens
Nobiſcum capiat hujuſce Pluti partem.
Car. Jam eo, hanc autem carunculam
Domeſticorum aliquis intro ferat.
Chr. Hoc mihi curæ erit, at cito curre.
Tu autem, O præſtantiſſime Deorum omnium Plute,
Huc mecum ingredere, domus enim
Hæc eſt quam opus eſt opibus hodie
Repleas per fas & nefas.
Plu. At, ita me dii ament, ægrè fero cum ingredior
Crebro domum prorſus alienam,
Boni enim nihil unquam illic adeptus ſum.
Si enim ad parcum forte ingreſſus fuero,
Continuo me defodit in terram deorſum,

Et

Et ſi quis probus acceſſerit amicus,
Rogans ut paululum quiddam pecuniolæ accipiat,
Statim negat ſe vel unquam me vidiſſe.
At ſi forte ad vecordem ingreſſus fuero,
In ſcorta & aleas projectus,
Nudus protrudor foras momento temporis.
Chr. Nempe quia nunquam in hominem moderatum incidiſti.
At ego moribus hujuſmodi mire præditus ſum ſemper.
Lubens enim comparco (ut nemo magis)
Et rurſus ſumptus facio quando his opus eſt.
Sed eamus intro; volo utique ut te videant
Et uxor mea & filius unicus,
Quem ego poſt te maxime deamo. *Plu.* Credo.
Chr. Cur enim tibi quis vera non dicat?

ACTUS SECUNDI.

SCENA PRIMA.

CARION, CHORUS.

Car. O Qui ſæpe eandem cum hero cepam manducâſtis,
Viri Amici, & populares, & laboris ſtudioſi,
Ite, properate, feſtinate, quoniam cunctandi tempus non eſt:
Sed in ipſo articulo eſt, quo vos præſentes oportet ſuppetias ire.
Cho. Quin ergo vides nos dudum progredientes prompto animo,
Quantum *fieri* par eſt ab imbecillis ſenibus jam viris.
Tu autem me forte currere vis priuſquam mihi dixeris,
Quapropter herus tuus nos huc accerſiverit.
Car. Atqui dudum ſane dixi, tu autem ipſe non audis:
Herus enim dicit, vos omnes ſuaviter
Victuros, hâc frigida miſeraque vita liberatos.

Cho. Quid autem hoc ſibi vult? aut unde hoc quod dicit *in mentem illi venit?*

Car. Huc venit modò ſecum ferens ſenem quendam, O ruſtici,
Squalidum, gibboſum, miſerum, rugoſum, calvum, edentulum,
Credo quoque, per Cœlum, etiam verpum illum eſſe

Cho. O aurea mihi verba nuncians! quid ais? dic mihi rurſum:
Nam præ te fers quaſi veniret pecuniarum cumulum ſecum ferens.

Car. Senilium quidem malorum cumulum habere, ego autumo.

Cho. Cenſen' te qui ſic nos ludificaris, evaſurum
Impunè præſertim cùm ego ſcipionem geſtem?

Car. Omninò igitur hominem me talem ad hæc omnia natura comparatum
Exiſtimatis, neque quicquam ſani poſſe dicere putatis?

Cho. Quantum gravitatis præ ſe fert hic verbero? crura autem tua clamant
Heu, heu, dum vincula & compedes expeteſſunt.

Car. In Tumulo jam litera tua judicandi munus ſortita eſt:
Tu vero non abis, Atqui Charon tibi Symbolum dat.

Cho. Diſrumparis: ut moleſtus es, & ad vafra maleficia natus,
Qui ſic nos ludos facis, dicere vero nobis nondum dignatus es,
Quamobrem herus tuus me huc accerſiverit.
Qui multis enecti laboribus, cum nullum erat otium, prompte
Huc advenimus, multarum ceparum radices prætergreſſi.

Car. Aut non celabo diutius; Plutum enim, ô viri, venit
Secum adducens herus, qui nos divites reddet.

Cho.

Cho. Num reverà igitur licet nos omnes fieri divites?
Car. Etiam, ita me dii ament, Midas profecto, ſi aures aſininas vobis habeatis.
Cho. Ut lætor, & delector, & ſaltare geſtio
Præ gaudio, ſiquidem hæc vera omnino prædicas!
Car. Et profecto ego percupio, threttanelò, Cyclopem
Imitatus, atque pedibus hunc in modum tripudians,
Vos ducere. *At agite filioli frequenter acclamantes,*
Balanteſque ovium
Caprorumque fœtentium modulo.
Cho. Nos autem viciſſim quæremus, Threttanelo balantes, Cyclopem
Huncce te famelicum nacti,
Peram geſtantem atque olera agreſtia roſcida, ebrium
Ovibus præeuntem,
Forſan etiam ſomno alicubi oppreſſum,
Adhibito palo ingenti præuſto excæcare.
Car. Ego vero Circen illam venena miſcentem
(Quæ Philonidæ ſocios olim in Corintho
Perſuaſit itidem ac ſi ſues eſſent,
Subactum ſtercus ut comederent quod ipſa illis ſubegerat)
Omni modo imitabor.
Vos autem grunnientes præ voluptate,
Matrem ſequimini Porci.
At agite nunc, omiſſis jam cavillis,
Vos in aliam ſpeciem convertimini.
Ego autem jam abiens, clam hero
Pane carnibuſque ſurreptis, volo,
Cùm quod reliquum eſt comedero, ita huic operi intereſſe.

ACTUS SECUNDI SCENA SECUNDA.

CHREMYLUS, CHORUS.

Chr. SAlvere ſi vobis dixero, ô viri populares.
Vetus eſt ſalutandi formula ac putida.
Amplector autem, quod promptè adeſtis
Parateque nec remiſſo gradu.
Volo autem ut cum in cæteris aſtipulatores mihi
Sitis, tum *præſertim* conſervatores *hujuſce* Dei.
Cho. Bono animo es: videre enim me planè tanquam Martem videberis.
Mirum enim ſi teruncii gratia quidem
Huc illuc protrudamur quotidie in conventibus,
Ipſum autem Plutum cuiquam capiendum cedam.
Chr. At enim video Blepſidemum etiam hunc *noſtrum*
Huc accedentem: palam autem eſt hoc de negotio
Ipſum aliquid reſciviſſe & inceſſu & propero gradu.

ACTUS SECUNDI SCENA TERTIA.

BLEPSIDEMUS, CHREMYLUS.

Bl. QUID hoc rei eſt, obſecro? unde & quo pacto
Chremylus inopinatò dives evaſit? vix credo,
Tametſi mehercule ſermo frequens erat,
In ore illorum qui in tonſtrinis deſident,
Quam repente dives ille factus ſit.
Eſt autem mihi hoc ipſum mirandum etiam, *unde fiat*, ut,
Cum fortuna proſpera utatur, amicos accerſat,
Patriæ moribus conſentaneam rem profecto haud agit.

Chr.

Chr. At nihil *hominem* celans dicam; ita me Dî ament,
O Blepſideme, melius quam heri nobiſcum agitur,
Ita ut tibi participare liceat; ex amicorum enim numero es.
Bl. Factuſne igitur es re vera, prout fama eſt, dives?
Chr. Futurus ſum ſtatim quidem, ſi Deus annuat.
Ineſt enim, ineſt huic rei periculum.
Bl. Qualenam? *Chr.* quale ſcilicet. *Bl.* Dic ſtatim.
Chr. Si rectè quidem procedamus, nobis ſemper res bene ſucceſſuras,
Siquid verò titubemus, *nos* perituros penitus.
Bl. Hoc grave videtur onus,
Nec mihi placet: nam & derepente nimis
Ita ſupra modum diteſcere, & tum deinde metu premi,
Hominis eſt, qui nihil recti perpetravit.
Chr. Quomodo, nihil recti, dicis? *Bl.* Siquid furatus, per Jovem,
Exinde prorepis, argentum *ſcilicet* vel aurum
A deo, dehinc forſan te *facti* pœnitet.
Chr. Apollo averrunce! ita me Dî ament, ego neutiquam.
Bl. Deſine nugari, bone vir; aperte enim novi.
Chr. Tu autem nihil de me tale ſuſpiceris. *Bl.* Eheu!
Ut nihil prorſus ſani eſt apud quempiam!
Sed omnes ad unum à lucro vincuntur.
Chr. Non tu mihi ſat ſanus videris, per Cererem.
Bl. Quam longe receſſit à moribus priſtinis!
Chr. Atra bile moveris, mi homo, per cœlum.
Bl. At nec ipſe oculi aſpectus ſuo manet loco,
Sed manifeſtè arguit perperam aliquid ipſum feciſſe
Chr. Tu quid crocites, novi: quaſi ego aliquid ſuffuratus eſſem,
Tu particeps eſſe cupis. *Bl.* Particeps eſſe cupio? cujus *rei*, *cedo?*
Chr. Hoc autem nihil tale eſt, ſed longe aliter ſe habet.

Bl.

Bl. Num tu ergo non furatus es ſed ſurripuiſti ?
Chr. Larvatus es.
Bl. At neque quenquam fraudâſti ergo ?
Chr. Non ego profectò. *Bl.* O Hercules ! age, quónam igitur ſe quiſpiam
Vertat ? verum enim non vis eloqui.
Chr. Accuſas enim priuſquam, ut mea res ſe habeat, didiceris.
Bl. O bone vir ! ego tibi hoc modico prorſus *ſumptu*
Effectum dabo, priuſquam reſciſcat civitas,
Os rabularum obturando pecuniolâ.
Chr. Atqui mihi ejuſmodi amicus videris, per deos,
Qui ſi tres minas impenderis, rationi illaturus ſis duodecim.
Bl. Videre videor quendam pro tribunali aſſidentem,
Supplicem ramum geſtantem cum liberis ſimul
Et uxore, nec differentem fere
Vel tantillum Heraclidis illis Pamphili.
Chr. Abſit ô miſerrime ! at bonos tantum
Ipſe & gnavos & modeſtos
Dehinc diteſcere faciam. *Bl.* Quid tu ais ?
Itáne prorſus multa ſuffuratus es ? *Chr.* Hei mihi miſero
Enecas me. *Bl.* Tu teipſum potius, ut mihi videris.
Chr. Minime profecto, quoniam Plutum, ô tu ærumnoſe,
Habeo. *Bl.* Tu Plutum ? qualem ? *Chr.* Ipſum deum.
Bl. At ubi eſt ? *Chr.* Intus. *Bl.* Ubinam ? *Chr.* Apud me. *Bl.* Apud te ? *Chr.* Prorſus.
Bl. Abi in malam rem, num Plutus apud te ? *Chr.* Ita per Deos.
Bl. Veráne dicis ? *Chr.* Dico. *Bl.* Per Veſtam ?
Chr. Imo per Neptunum. *Bl.* Num Marinum dicis ?
Chr. Et ſi alter ſit Neptunus, per alterum etiam.
Bl. Nonne ergo tranſmittes etiam ad nos amicos tuos ?

Chr.

Chr. Nondum res eò rediit. *Bl.* Quid ais? Non *eo rediit*, ut cuiquam impertias? *Chr.* Non profecto. oportet enim prius— *Bl.* Quid? *Chr.* Viſum nos ipſi reſtituere. *Bl.* Viſum cuinam, cedo?

Chr. Pluto: eodem etiam modo ut olim habuit.

Bl. Serióne igitur cæcus eſt? *Chr.* Etiam per cœlum.

Bl. Non temere eſt igitur, quod ad me nunquam venerit.

Chr. At ſi Dî voluerint jam veniet.

Bl. Quin igitur Medicum quempiam adductum jam oportuit.

Chr. Quis quæſo Medicus nunc eſt in urbe? Neque enim præmium eſt ullum, neque ars ulla.

Bl. Videamus *ſaltem*. *Chr.* At nullus eſt. *Bl.* Neque mihi *eſſe* videtur.

Chr. Non per Jovem, ſed, quod ego dudum in animum induxi,

Ad Æſculapii *fanum* ipſum collocare Optimum eſt. *Bl.* Longe quidem *optimum*, ita me Dî ament.

Ne ergo trahas moram, ſed aliquid ſaltem ſedulò facias.

Chr. At jam eo. *Bl.* Propera igitur. *Chr.* Id ipſum ago.

ACTUS SECUNDI

SCENA QUARTA.

PAUPERTAS, CHREMYLUS, BLEPSIDEMUS.

Pau. O Facinus audax impiumque & nefarium *Vos* auſi facere, homunciones maleferiati! Quò, quò? quid fugitis? non manebitis? *Chr.* Proh Hercules!

Pau.

Pau. Ego enim miſerè vos malos deperdam,
Nam facinus auſi eſtis facere intolerabile :
Imo quale nemo unquam alius
Neque deorum neque hominum : propterea periiſtis.
Chr. Tu autem quænam es ? vepallida enim mihi videris.
Bl. Forſan Erynnys eſt è Tragœdia ;
Vultu certe præ ſe fert furiale quiddam atque tragicum.
Chr. Attamen faces non geſtat. *Bl.* Quin ergo pœnas dabit.
Paup. Quam autem me putatis eſſe ? *Chr.* Cauponariam
Aut leguminum venditricem : alioqui enim non adeo
Vociferata eſſes in nos, cùm nihil injuriæ ſis paſſa.
Paup. Itane verò ? annon graviſſimam mihi intuliſtis injuriam,
Dum conemini me ex omni regione ejicere ?
Chr. Imo reliquum eſt tibi Barathrum.
At quænam ſis, dicere te oportet ſtatim.
Paup. *Ea ſum* quæ faciam ut uterque veſtrum hodie pœnas detis,
Propterea quod me hinc de medio tollere quæratis.
Bl. Hæccine ſcilicet eſt Cauponaria iſta de vicinia,
Quæ cotylis *iniquis* me perpetuo labefactat ?
Paup. Paupertas equidem ſum, quæ vobiſcum habito multos jam annos.
Bl. O Rex Apollo atque Dii : quò quis ergo profugiat ?
Chr. Heus tu ! quid agis, ô timidiſſimum animalculum ?
Non manebis ? *Bl.* Minimè omnium. *Chr.* Non reſtitabis ?
Num viri duo mulierem fugimus unam ?
Bl. Paupertas enim eſt, ô miſer, qua nuſquam
Aliud natum eſt animal pernicioſius.

Chr.

Chr. Mane, obſecro te, mane. *Bl.* Per Jovem, ego non *manebo.*
Chr. Attamen dico tibi, rem longè indigniſſimam
Rerum omnium efficiemus, ſi deo
Solo derelicto, quopiàm fugerimus
Propter metum hujuſce *Mulierculæ*, neque fortiter propugnaverimus.
Bl. Quibus armis, aut qua virtute freti?
Quam enim loricam, aut quem clypeum,
Non oppoſuit pignori hæc impuriſſima?
Chr. Bono animo ſis. ſolus enim hic (ſat ſcio) deus
De hujuſce moribus trophæum eriget.
Paup. Etiam mutire audetis, ô piacula,
In ipſo facinore indigno deprehenſi?
Chr. Tu verò peſſimè perdita quid convitiaris
Nobis, huc accedens, cum ne tantillum quidem injuriæ paſſa ſis?
Paup. Nihílne ergo, per deos immortales, cenſetis
Injuriæ mihi inferre vos, cum Pluto conemini
Viſum rurſus reſtituere? *Chr.* Quid tibi igitur ideo facicimus injuriæ;
Si omnibus mortalibus bonum præſtemus?
Paup. Quid autem vos boni excogitare poteſtis? *Chr.* Quid?
Te primùm, ejectâ è tota Græcia——
Paup. Ejectâ me? & quodnam putatis
Malum majus inferre mortalibus vos poſſe? *Chr.* Quodnam!
Hoc ſcil. ſi, quod facturi ſumus, ejus obliviſcamur.
Paup. Atqui de hac re vobis rationem proferre volo
Hic primum, & ſi ſane oſtendero ſolam
Bonorum omnium cauſam eſſe me
Vobis, voſque mei beneficio vitam agere——ſin minus,
In me ſtatuite demum quicquid vobis viſum fuerit.
Chr. Hoccine, tu impuriſſima, audes dicere?
Paup. Tu modo auſculta paucis. perfacile enim puto,

Te toto cœlo aberrare, me demonſtraturam,
Si juſtos te divites redditurum aias.
Bl. O fuſtes ac Numellæ, non mihi opem feretis?
Paup. Haud æquum eſt indignari atque vociferari priuſquam rem didiceris.
Bl. At quis poteſt non exclamare, heu, heu,
Cum hæc audiat? *Paup.* Quicunque recte ſapit.
Chr. Quam autem tibi mulctam irrogabo litis nomine,
Si condemneris? *Paup.* Quamcunque tibi lubet. *Bl.* Pulchrè dicis:
Paup. Eandem enim, ſi vincamini, & vos ſufferre opus eſt.
Bl. Satin' ſcilicet putas mortes viginti?
Chr. Huic nempe: nobis autem ſufficient duæ tantum.
Paup. Effugere non poteſtis, quin hoc ſit vobis faciundum; nam quid
Poterit quiſquam mihi juſtè dicendo opponere?

ACTUS SECUNDI

SCENA QUINTA.

CHORUS, CHREMYLUS, BLEPSIDEMUS, PAUPERTAS.

Cho. AT jam opus eſt ut aliquid argutum proferatis, quo vincatis hanc,
Rationibus illi obſiſtentes, nihilque remiſſum admittatis.
Chr. Manifeſtum equidem ſcitu hoc cenſeo eſſe ex æquo omnibus,
Nempe quod æquum ſit ut probi ſecundis rebus utantur;
Scelerati autem & impii his ſcilicet contraria *ferant*.

Huic

Huic igitur rei nos animum adjicientes, ægre tandem, quo fieret, excogitavimus
Rationem honeſtam ac generoſam & ad quodvis opus utilem.
Nam ſi Plutus jam viderit, neque cæcus oberraverit,
Ad bonos homines proficiſcetur, nec illos deſeret :
Sceleratos autem ac impios fugiet ; ſicque dehinc reddet
Omnes probos atque divites planè pietatiſque cultores :
Atqui hoc *conſilio* quis humano generi melius excogitare queat ?
Bl. Nemo prorſus, ea de re me tibi ipſe teſtem *dabo.* nequid hanc interroga.
Chr. Nam, ut nunc dierum nobis mortalibus vita inſtituitur,
Quis non inſaniam illam eſſe putet vel potius furiis excitatam dementiam ?
Multi enim mortalium diteſcunt, qui ſunt ſcelerati
Per injuriam congeſtis *opibus* : multi autem apprime probi
Miſerè vitam exigunt & fame premuntur ac tecum plerumque degunt.
Quin ergo viam *unicam* eſſe aio, quæ finem his imponet, ſi viderit tandem Plutus,
Quam ſi *viam* inſiſtat, multo majora hominibus bona ſuppeditare poterit.
Paup. At, ô facillime omnium mortalium perſuaſi nequid ſani ſapiatis,
Duo vetuli, nugarum ac delirii conſortes !
Hoc ſi contigerit, quod cupitis vos, minime vobis id profuturum affirmo.
Si enim Plutus rurſum videat ſeque ipſum ex æquo diſtribuat,
Neque artem neque Scientiam exercebit hominum
Quiſquam : utriſque autem his per vos ſublatis, quis vult libenter

Ferrariam tractare, aut naves compingere, aut ſutorem agere, aut rotas fabricare,
Aut coria incidere, aut coquendis lateribus operam dare, aut lavandi munus obire, aut pelles tingere,
Aut terræ ſolum aratris frangens fructum cereris demetere,
Si vobis liceat otioſis vivere, hæc omnia deſpectui habentibus?
Chr. Nugaris admodum; hæc enim nobis omnia, quæcunque jam enumerâſti,
Efficient ſervi. *Paup.* Unde ergo ſervi tibi erunt?
Chr. Mercabimur ſcilicet pecuniâ. *Paup.* At primum quis erit qui vendat,
Cùm ipſe pecuniam habeat? *Chr.* Lucrandi avidus aliquis
Mercator è Theſſalia profectus à plurimis *ibi* plagiariis.
Paup. At imprimis omnium nullus erit, ne Plagiarius quidem,
Secundum iſtam ſaltem rationem quam tu dicis. quis enim locuples volet,
Vitæ propriæ diſcrimen ſubiens, hoc facere?
Quare tu ipſe arare coactus ac fodere, atque alios labores perferre,
Multo miſeriorem quam nunc vitam teres. *Chr.* *Quod* in caput tibi *recidat.*
Paup. Præterea autem neque in lecto dormire poteris, (lecti enim non erunt:)
Neque in tapetibus, (quis enim texere curabit, cùm aurum habeat?)
Neque unguentis imbuere ſtillatitiis, quùm ſponſam domum duxeritis,
Neque veſtium tinctarum multiformium ſumptibus exornare.
Atqui quid juvat divites eſſe, dum his omnibus privati eſtis?

A me

A me autem hæc omnia in promptu vobis ſunt, quorum indigetis: ego enim
Opificem, velut domina, ſedeo impellens,
Propter egeſtatem ac penuriam, quærere unde victum paret.
Chr. Túne quicquam boni præſtare poſſis, præter puſtularum è balneo *natarum*
Et puerorum eſurientium atque anicularum turbam?
Pediculorumque copiam & culicum ac pulicum, quam nec dicere poſſum
Præ multitudine, qui bombilando circa caput diſcruciant,
Somno ſuſcitantes ac dicentes, fame premeris, eja ſurge:
Ad hæc autem pro veſte, centonem habere: lecti autem loco,
Stratum junceum cimicibus oppletum quod dormientes ſuſcitet:
Et ſtoream habere, pro tapete, putrem: cervicalis autem vice,
Lapidem ingentem capiti ſuppoſitum: pro pane autem, veſci
Malvæ germinibus; pro maza autem, foliis exilium raphanorum;
Pro ſede vero, urnæ caput effractæ habere; pro mactra autem,
Dolioli latue & id diffiſſum quoque? nunquid multorum
Bonorum omnibus hominibus demonſtro te cauſam eſſe?
Paup. Tu quidem non meam dixiſti vitam, ſed mendicorum vitam indicaſti.
Chr. Atqui ſane Paupertatis mendicitatem dicimus eſſe ſororem.
Paup. Vos forſan, qui etiam Thraſybuli Dionyſium eſſe ſimilem *dicitis*.
At nondum mea hoc paſſa eſt vita, non, per Jovem, neque paſſura eſt.

Mendici

Mendici enim vita, quam tu dicis, eſt vivere nihil habentem,
Pauperis autem, vivere parcum atque laboribus intentum :
Et ut ſuperſit ipſi nihil, neque tamen deſit quicquam.
Chr. Ut beatam, ita me Ceres amet, vitam ejus prædicaſti,
Si parcendo ac laborando relinquet tamen ne unde ſepeliri poſſit!
Paup. Scurris operam das atque dicteriis, ſerio agere negligens ;
Dum neſcis me præſtantiores, quam Plutum, reddere viros
Tam mente quam forma ; apud ipſum enim podagrici,
Ventrioſi ac ſuris craſſis atque immodice obeſi ſunt:
Apud me autem ſtrigoſi, graciles atque hoſtibus infeſti.
Chr. Per famem enim forte gracilitatem ipſis inducis.
Paup. De Temperantia itaque jam paucis expediam vobis, atque edocebo
Quòd Modeſtia mecum habitet : apud Plutum autem contumelia eſt,
Chr. Admodum ſcilicet modeſtum eſt furari ac parietes effodere ?
Bl. Imo per Jovem, ſiquidem latitare eum oportet, quomodo non modeſtum eſt ?
Paup. Animadverte modò urbanos cauſidicos ; quopacto ſane, quum
Sint Pauperes, in iis quæ ad populum ac civitatem ſpectant juſti ſunt ;
Dirati autem è re publica, confeſtim iniqui fiunt,
Inſidiaſque parant plebi, ac populo bellum inferunt.
Chr. At nihil horum ſane mentiris, licet admodum maligna ſis.
At nihilo tamen ſecius pœnas dabis : nequid ideo intumeſcas,

Quòd

Quòd nobis coneris perſuadere præſtantiorem eſſe
Paupertatem Pluto. *Paup.* Et tu tamen revincere me nondum potes, hac de re,
Sed nugas agis & fruſtra alas expandis. *Chr.* Quî ergo *ſit* ut omnes te fugiant?
Paup. Quia meliores ipſos reddo. id autem intelligere licet præſertim
E pueris, patres enim fugiunt *ſuos* optime conſulentes
Ipſis: adeo difficilis res eſt, quid rectum ſit, diſcernere.
Chr. Jovémne ergo dices non recte dignoſcere quid ſit optimum?
Ipſe enim divitias apud ſe ſervat, hanc autem ad nos demittit.
Paup. At ô Saturninis vere animis, mentes excæcatas habentes ambo!
Jupiter profecto pauper eſt; atque hoc manifeſtò te docebo.
Nam ſi dives eſſet, cur ipſe inſtituens Olympicum certamen,
(Quò Græcos ſimul omnes quinto quolibet anno convocat,)
Denunciat pugiles victores redimitos
Oleaginâ coronâ? certe aureâ *coronaſſe* magis conveniret ſi dives eſſet.
Chr. Quin imò hoc ipſo ille planè oſtendit, ſe divitias æſtimare:
Dum enim his parcit neque harum quicquam profundere vult,
Rebus frivolis victores exornans, divitias *intactas* ſibi ipſi ſervat.
Paup. Multo paupertate fœdiorem rem conaris ipſi affingere;
Si, cum opulentus eſt, ita ſit illiberalis at *turpis* lucri avidus.
Chr. At te Jupiter deperdat oleaginâ coronâ exornatam.

Paup.

Paup. Contradicere *mihi* autem vos audère, quasi
non omnia vobis obvenirent bona
Paupertatis ope? *Chr.* Ex Hecate licet hoc scire,
Utrum locupletem esse, an fame premi, melius sit:
dicit enim illa,
Opulentos quidem ac divites cœnam singulis mensibus
ipsi apponere;
Egenos autem homines surripere priusquam apponatur.
At pereas, neque mutire audeas
Ulterius vel tantillulum.
Non enim persuadebis, ne si persuaseris quidem.
Paup. O Cives Argivi, audite quæ memoret!
Chr. Pausonem voca convictorem.
Paup. Quid de me miserâ fiet?
Chr. Abi in malam rem ocyùs à nobis.
Paup. Quo verò terrarum ibo?
Chr. In Numellam: at non cunctari
Oportet te, sed festinare.
Paup. Certè vos me aliquando tandem huc
Revocabitis.
Chr. Tum demum redibis: nunc autem pereas.
Præstabilius enim mihi est ditescere,
Te autem deflere caput tuum sinere.
Bl. Ego igitur nunc profectò ditescens cupio
Epulari cum pueris
Et uxore: & cum lavero,
Delibutus è balneo profectus,
Opificibus
Et paupertati oppedere.

ACTUS

ACTUS SECUNDI

SCENA SEXTA.

CHREMYLUS, BLEPSIDEMUS.

Chr. HÆC quidem ſcelerata nobis abiit:
Ego autem atque tu quàm celerrimè deum
Collocandum deducamus ad Æſculapii *fanum*.
Bl. Atqui ne moram trahamus, nequis denuo rurſus
Interveniens, eorum aliquid quæ in rem præcipuè ſunt facere prohibeat
Chr. Heus puer Cario! ſtragula efferre opus eſt tibi
Ipſumque Plutum deducere, pro more,
Atque cætera omnia quæ ſunt intus parata.

ACTUS TERTII

SCENA PRIMA.

CARION, CHORUS.

O Viri ſenes, qui Theſeorum tempore
Polentam ut plurimum eſitâſtis, ob penuriam victus;
Quàm felices eſtis; quàm beatè vobiſcum agitur,
Et cum cæteris, quicunque probis moribus ſunt præditi;
Cho. Quid eſt autem, ô tuorum ſodalium optime!
Videris enim alicujus boni nuncius venire.
Car. Cum hero meo feliciſſimè actum eſt,
Vel potius cum Pluto ipſo; pro cæco enim
Occulatus fit, & pupillas illuſtratas habet,
Æſculapium medicum propitium nactus.

Cho. Mihi gaudium narras, mihi narras jubilum.
Car. Gaudendi tempus eſt, velitis, nolitis,
Cho. Cantu celebrabo pulchro patre natum,
Magnum mortalibus lumen Æſculapium.

ACTUS TERTII

SCENA SECUNDA.

MULIER, CARION.

QUIS iſte tandem clamor eſt? nunquid mihi nunciabit
Boni? hoc enim ego dudum deſiderans,
Domi deſideo, hancce *Carionem* expectans.
Car. Citò, citò vinum affer, hera, ut
Ipſa quoque bibas (id autem agere quam maxime amas.)
Ut bona ſummatim omnia tibi affero!
Mul. At ubi ſunt? *Car.* Ex his, quæ dicturus ſum, ſtatim ſcies.
Mul. Expedi igitur tandem, quæ dicis, confeſtim.
Car. Audi ſis ergo, nam ego negotium
A calce ad caput tibi totum recenſebo.
Mul. Minime ſane mihi in caput. *Car.* Nonne ut tibi in *caput* recidant bona
Quæ nunc evenerunt? *Mul.* Modò non *des* Negotium.
Car. Simulatque enim pervenimus ad deum,
Adducentes virum, (tunc quidem miſerrimum,
Nunc vero, ſiquis alius, beatum ac felicem:)
Primum quidem ipſum ad mare deduximus
Deinde abluimus. *Mul.* Scilicet admodum beatus erat,
Homo ſenex frigido lotus mari!
Car. Poſt ad delubrum dei conceſſimus.
Cùm autem altari placentæ ac ſacrificii præludia

Dicata

Dicata fuere, libum Vulcanio igni,
Decumbere fecimus Plutum, ut par erat.
Noſtrûm quoque quilibet ſtragulum adornabat.
Mul. Erantne etiam alii opem dei petentes?
Car. Unus ſane Neoclides *nomine* (qui cæcus eſt quidem,
Furando autem vel videntes ſuperavit)
Alii item multi omnigenis morbis
Laborantes. poſtquam vero, lucernis extinctis,
Nos dormire juſſerat dei
Famulus, qui imperaverat etiam, ſiquis ſtrepitum ſentiret,
Silere, omnes ſimul compoſite decubuimus.
At ego dormire non potui, ſed
Me percellebat polentæ quædam olla poſita
Non procul à capite cujuſdam aniculæ.
Ad hanc adrepere mirifice geſtiebam.
Dehinc ſublatis oculis conſpicio ſacrificum
Placentas furripientem ac caricas
A menſa ſacra. poſthac vero
Circuivit aras ſingulas ordine,
Sicubi placenta quæpiam relicta eſſet.
Deinde hæc *omnia* ſanctè recondebat in ſaccum quendam.
Atque ego ratus magnam eſſe hujus facinoris ſanctitatem,
Ad ollam iſtam polentæ erigor.
Mul. Hominum miſerrime! non tu veritus es deum?
Car. Etiam profecto ego *verebar*, ne me præveniret
Ad ollam accedens cum ſuis corollis.
Sacrificulus enim ejus me ante docuerat.
Anicula autem, ut mei ſtrepitum ſenſit,
Manum ſubduxit, deinde ego ſibilans
Mordicus arripui, ac ſi Paræus anguis eſſem.
Illa vero protinus manum rurſus retraxit,
Jacuitque quietè (cum ipſam ſtragulo involviſſet)

Præ metu pedens acriùs fele.
Atque ita ego jam polentæ plurimum abſorpſi.
Dehinc cum refertus eram ad quietem me dedi.
Mul. Nonne autem deus ad vos acceſſerat? *Car.* Nondum.
Poſthac vero jam ridiculum quiddam
Commiſi. illo enim accedente, graviter prorſus
Pepedi: nam venter mihi ſupra modum intumuerat.
Mul. Certe ob hoc te ſtatim abominabatur.
Car. Minime. ſed Jaſo quædam *nomine*, quæ ſequebatur,
Subrubuit; atque Panacæa ſe avertit,
Naribus compreſſis; thus enim non pedo.
Mul. Ille autem ipſe *quid?* *Car.* Per Jovem, nihil penſi habuit.
Mul. Ruſticanum ergo tu dicis eſſe deum?
Car. Non ego profecto, ſed merdivorum. *Mul.* Vah ſcelus!
Car. Poſt hæc ſtatim quidem ego me co-operui
Præ metu: ille autem quaquaverſum morbos
Explorans, obibat omnes admodum compoſitè.
Poſtea puer ipſi lapideum mortariolum
Appoſuit & piſtillum atque ſcriniolum.
Mul. Lapideumne? *Car.* Non profecto, ſcriniolum ſcilicet.
Mul. Tu autem quomodo vidiſti, ô peſſimè perdite,
Qui te co-opertum fuiſſe ais? *Car.* Per palliolum:
Foramina enim habuit non pauca, per Jovem.
Primum autem omnium Neoclidæ medicamentum
Illiritium aggreſſus eſt contundere, injectis
Alliorum tribus capitibus teniorum: dehinc contudit
In mortariolo, admiſcens etiam laſer
Et lentiſcum; deinde, aceto diluens ſphettio,
Illivit palpebras ejus inverſas, quo
Doleret magis. ipſe autem exclamans & vociferans
Se ſubtraxit exiliens. Deus vero ſubridens inquit,
Hîc jam deſideas inunctus,

Ut

Ut te pejeratum à concione prohibeam.
Mul. Quam amans reip. eſt hic deus atque ſapiens!
Car. Poſtea juxta Plutum aſſidebat:
Ac primum quidem caput ei contrectavit.
Arrepto deinde puro ſudario,
Palpebras abſterſit. Panacæa autem
Co-operuit illi caput puniceo panno
Atque totam faciem: dein deus ſibilavit.
Exierunt igitur ſerpentes duo ex æde,
Immenſæ magnitudinis. *Mul.* Proh Dii boni!
Car. Hi vero puniceum pannum ſubeuntes tacitè
Palpebras lambebant, ut mihi viſum eſt.
Et citius quam cotylas vini decem ebibere poſſes,
Plutus, ô hera, ſurrexit videns.
Ego vero manibus plaudebam præ gaudio,
Herumque exictabam. deus autem ſtatim
E conſpectu ſe ſuſtulit, ut & ſerpentes in ædem.
Qui autem juxta eum jacebant, quomodo cenſes,
Plutum amplexabantur? atque noctem totam
Pervigilabant uſque dum effulſit dies?
Ego vero deum laudabam vehementer admodum,
Propterea quod videre fecerat Plutum tam cito,
Neoclidem autem magis cæcum reddiderat.
Mul. Quantam habes poteſtatem, ô domine rex!
Attamen, dic mihi, ubi eſt Plutus? *Car.* Venit jam.
Sed erat circa eum ingens omnino turba.
Qui enim juſti pridem erant, atque victum
Habebant tenuem, amplectebantur illum &
Datâ dextrâ ſalutabant ſinguli præ gaudio.
Quicunque vero dites erant opeſque habebant multas,
Non jure tamen ſibi victum comparaverant,
Supercilia contraxerunt & ſimul mœrore dejecti fuerunt.
Alii autem pone ſequebantur coronati,
Ridentes & præ gaudio acclamantes. ſtrepebat autem
Solea ſenum numeroſis progreſſibus.
At agite omnes omnino ſimul,

Tripudiate

Tripudiate & exilite & choreas ducite.
Nemo enim jam nobis *domum* ingredientibus nunciabit
Penum non ineſſe culeo.
Mul. Ita quidem per Hecaten. & ego etiam te coronare geſtio,
Ob bonum nuncium, panis clibanarii faſciculo,
Qui nuncium talem attuliſti. *Car.* Nequid porro cuncteris:
Qui adſunt viri *jam* prope à foribus.
Mul. Age jam, ego domum ingreſſa miſſilia afferam
Tanquam recens emptis oculis.
Car. Ego autem illis obviam ire volo.

ACTUS TERTII

SCENA TERTIA.

PLUTUS, CHREMYLUS, MULIER,

AT imprimis ſane ſolem veneror
Et colendæ Palladis inclytum ſolum,
Totamque Cecropis regionem quæ me excepit.
Pudet me autem mearum miſeriarum, *quòd*
Cujuſmodi ſane cum hominibus verſarer ignorabam:
Dignos autem meo conſortio
Fugiebam, parum cogitans, (miſer adeo fui)
Ut neque hæc neque illa recte fecerim.
Sed ea omnia rurſus in melius convertens,
In poſterum oſtendam ego omnibus mortalibus, me
Invitum improbis meipſum commiſiſſe.
Chr. Apage in malam rem, quam moleſta res amici ſunt
Qui ſtatim apparent cum quis ſecundis rebus utitur.
Lancinant enim & contundunt crura,
Dum quiſque declarat quandam mihi benevolentiam.

Quis

Quis enim me non compellavit? quæ turba
Senilis in foro me non circumcinxit?
Mul. O virorum chariſſime! tu, & tu quoque ſalvete,
Age jam, mos enim eſt, Bellaria
Hæc accipiens in te effundam. *Plu.* Nequaquam.
Cùm enim ego domum ingredior
Primum, ac viſu utor, nihil efferre
Decet, ſed potius inferre.
Mul. Nonne ergo accipies hæc bellaria?
Plu. Imo intus ad focum, uti mos eſt.
Præterea etiam moleſtam irriſionem vitaverimus.
Non enim decet magiſtrum Comicum
Nuces ac bellaria ſpectatoribus
Projicientem, propter hæc elicere riſum.
Mul. Recte prorſus dicis. ecce autem ut peregrinus hic
Involavit in me tanquam raptures nuces!

ACTUS QUARTI

SCENA PRIMA.

CARION.

QUAM jucundum eſt, ô viri *populares*, proſperâ fortunâ uti,
Præſertim ei, qui nihil de proprio contulit?
Nobis enim bonorum cumulus in ædes
Irrupit, nihil injuſti perpetrantibus?
Ita jucunda res eſt diteſcere.
Arca quidem plena eſt albæ farinæ,
Amphoræ autem vini nigri fragrantis.
Omnia autem nobis argento atque auro
Vaſcula repleta ſunt, adeo ut mirari liceat.
Puteus etiam olei plenus, lecythi vero
Unguenti plenæ ſunt; cœnaculum autem caricarum.

Aceţabulum

Acetabulum quoque unumquodque ac patella atque fidelia
Ænea fit. ſcutellas vero putres
Piſcarias argenteas jam videre liceat.
Coquina autem nobis è veſtigio fit eburnea.
Stateribus etiam nos famuli par impar ludimus
Aureis. abſtergimur autem non lapillis jam (ut *olim*)
Sed alii caulibus, ut plurimum præ luxu.
Et nunc quidem herus intus ſacrificat
Suem, atque hircum, & arietem corona redimitus.
Me vero exire coëgit ſumus. nequivi enim
Intus manere, nam palpebras meas pungebat.

ACTUS QUARTI

SCENA SECUNDA.

JUSTUS, CARION.

SEquere me Puerule, ut ad Deum
Eamus. *Car.* Hem! quis eſt hic qui huc accedit?
Juſt. Homo pridem ſane miſer, nunc autem fortunatus.
Car. Apparet te eſſe è numero bonorum, ut mihi videris.
Juſt. Maximé. *Car.* Quid igitur tibi vis? *Juſt.* Ad deum
Venio: Magnorum enim mihi bonorum author eſt.
Namque ego ſatis amplas facultates à patre
Cùm accepiſſem, amicorum iis qui egeſtate premebantur ſuppeditabam:
Utile hoc eſſe ratus ad vitam.
Car. Certè te ſtatim defecerunt opes.
Juſt. Prorſus ſané. *Car.* Nonne poſtea miſer fuiſti?
Juſt. Prorſus quidem. atqui ego ſane putaveram, quibus hactenus
Benefeceram

Benefeceram indigentibus, eos me amicos habiturum
Planè firmos, ſiquando mihi opus eſſet
Illi autem alio deflectebant & me non amplius videre
ſe ſimulabant.
Car. Atque irridebant etiam ſat ſcio. *Juſt.* Prorſus quidem.
Exinanitio enim vaſorum me perdidit.
Car. At non jam amplius. *Juſt.* Idcirco ego ad Deum
Accedo huc, ut æquum eſt, vota ſoluturus.
Car. Lacerna vero quid ſibi vult, per deos,
Quam poſt te bajulat hic puerulus, cedo?
Juſt. Et hanc etiam venio ut deo ſuſpendam.
Car. Num ergo, obſecro, in hac ipſa initiatus es magnis ſacris?
Juſt. Minime. ſed tamen in ea frigui annos tredecim.
Car. Calcei vero quid? *Juſt.* Et hi quoque mecum hyemaverunt
Car. Et hos igitur, ut ſuſpendas, attuliſti? *Juſt.* Etiam profecto.
Car. Feſtiva quidem venis donaria deo afferens.

ACTUS QUARTI

SCENA TERTIA.

SYCOPHANTA, CARIO, JUSTUS.

HEI mihi infelici; (ut perii miſer!)
Et ter infelici, & quater & quinquies,
Et duodecies; & millies: heu, heu!
Ita multiplici obrutus ſum infortunio.
Car. Apollo Averrunce; atque Dii boni!
Quid demum mali eſt quod hic homo paſſus eſt?
Syc. Annon ego miſera paſſus ſum hodie,
Qui omnia amiſi quæ mihi domi erant,
Propter hunc Deum; qui cæcus futurus eſt

Rurſus denuò, niſi deficiant omnia jura?
Juſt. Ego propemodum rem tenere mihi videor.
Accedit enim huc quidam fortunâ iniquâ preſſus;
Videtur autem eſſe homo malæ notæ.
Car. Profecto igitur meritò cum illo agitur ſi pereat.
Syc. Ubi, ubi ille eſt qui ſolum ſe nos omnes divites
Pollicitus eſt redditurum derepentè,
Si rurſus viſum recuperaret denuo? Ille autem
Multo magis nonnullos noſtrûm deperdidit.
Car. At quemnam iſto tractavit modo? *Syc.* Ipſum me.
Car. Nempe tu ſceleſtus eras & parietum perfoſſor.
Syc. Non per Jovem: neque ſani tamen quicquam ad quenquam veſtri pertinet.
Neque eſt ut pecuniam meam non habeatis.
Car. Ut feroci vultu, (proh magna Ceres!) ingreſſus eſt
Hic Sycophanta? Manifeſtum eſt, ipſum fame premi.
Syc. Tu quidem, quo minùs ad forum ſtatim eas, non effugies.
Ad rotam enim ibi te conſtrictum oportet
Fateri, quæ per fraudem ſurripuiſti. *Car.* Tute interim plora.
Juſt. Per Jovem profectò ſervatorem, plurimi æſtimandus
Inter Græcos omnes eſt Deus hicce,
Siquidem ſycophantas malos malè deperdet.
Syc. Heu me miſerum! num & tu quoque, qui particeps es, derides?
Nam unde pallium hocce habuiſti?
Heri enim te vidi tritam geſtantem lacernam.
Juſt. Te nihili pendo; geſto enim emptum
Ab Eudamo huncce annulum drachmâ.
Car. At non valet contra Sycophantæ morſum.
Syc. Annon contumelia maxima hæc ſunt? me ludos facitis.

Quid

Quid autem hic agatis non mihi dicitis.
Propter bonum enim hiç adeſtis nullum.
Car. Non, per Jovem, propter tuum; id certò ſcias.
Syc. De meo enim, per Jovem, cœnaturi eſtis.
Juſt. Utinam, ita hoc ſit verum, tu cum teſte tuo
Diſrumparis nihilo repletus.
Syc. Negatis? at intus eſt, ô impuriſſimi,
Magna vis & piſcium & carnium aſſarum.
Hy hy, hy hy, hy hy, hy hy, hy hy, hy hy.
Car. Male feriate, nunquid odoraris? *Juſt.* Aliquid frigoris forſan,
Quoniam iſtiuſmodi amictus eſt lacernâ.
Syc. Hæccine ferenda ſunt, ô Jupiter atque Dii!
Hoſcine me contumeliâ afficere? hei mihi ut doleo
Quòd cùm probus ſim & reipublicæ amans injuriosè tractor.
Juſt. Túne reipub. amans ac probus? *Syc.* Si quis alius.
Juſt. Atqui ergo interrogatus reſponde mihi. *Syc.* Quid?
Juſt. Eſne agricola? *Syc.* Itáne me putas furore correptum?
Juſt. At mercator ergo? *Syc.* Imo profecto me eſſe fingo pro re natâ.
Juſt. Quid autem? artémne aliquam didiciſti? *Syc.* Non per Jovem.
Juſt. Quomodo igitur, aut unde vitam toleraſti, cum nihil egeris?
Syc. Rerum urbis publicarum curator ſum,
Atque privatarum omnium. *Juſt.* Tune? quam edoctus artem? *Syc.* Ita mihi lubet.
Juſt. Quomodo igitur probus eſſe poteris, ô parietum perfoſſor,
Si ad te nihil attinet, & ſi etiam odioſus ſis?
Syc. Annon ad me attinet de civitate meâ

Me benè mereri, ô ſtolide, quantum poſſum?
Juſt. Num benè mereri eſt alienis te negotiis immiſcere?
Syc. Atqui opem ferre latis legibus,
Neque unquam ſinere impune, ſiquis peccaverit.
Juſt. Quin ergo fruſtra civitas judices,
Qui magiſtratum gerant, conſtituit. *Syc.* Quis autem reos deferet:
Juſt. Qui voluerit. *Syc.* Quin ille ipſe ego ſum.
Itaque ad me deveniunt reipub. negotia.
Juſt. Per Jovem, ſceleſtum admodum nacta eſt præſidem.
Annon autem iſtud malis, otio fruens
Tranquillè vivere? *Syc.* At oviculæ mihi vitam narras,
Niſi aliquod extiterit in vita negotium,
Juſt. Non ergo mutabis ſententiam? *Syc.* Non, etiamſi mihi dederis
Plutum ipſum, atque Batti ſilphium.
Juſt. Depone citò pallium. *Car.* Heus tu, tibi hoc dicit.
Juſt. Deinde calceos ſolve. *Car.* Hæc omnia tibi dicit.
Syc. Atqui accedat huc ad me veſtrûm aliquis,
Cui lubet. *Car.* Quin ergo is ego ſum.
Syc. Hei mihi miſero! ſpolior interdiu.
Car. Nempe tu velis aliena negotia curando victum quærere.
Syc. Viden' quæ facis? horum ego teſtem dabo.
Car. At ille fugam arripuit, quem adduxiſti teſtem.
Syc. Hei mihi, ſolus ſum relictus. *Car.* Clamitas tandem?
Syc. Hei mihi, iterum ſanè. *Car.* Cedo mihi lacernam,
Ut illâ Sycophantam huncce induam.
Juſt. Minimè ſanè; dudum enim Pluto ſacra eſt.
Car. Ubi igitur commodiùs ſuſpendetur,

Quàm

Quàm ſuper hominem nequam & parietum perfoſſorem?
Plutum autem exornare veſtibus honeſtis decet.
Juſt. At calceamenta cuinam uſui dare quis poterit, cedó?
Car. Hæc etiam in frontem, quam celerrimè
Tanquam perticæ oleaſtrinæ huic ipſi homini affigam.
Syc. Abeo. Sentio enim me viribus inferiorem multò eſſe
Vobis: at ſi ſocium mihi ſumpſero quempiam
Et ficulnum, potentem hunc Deum
Ego hodie efficiam pœnas dare:
Quoniam manifeſtò diſſolvit ipſe, unus tantùm cum ſit,
Totam rempub. nec impetratâ veniâ à ſenatu
Civium, nec concione plebis.
Juſt. Quandoquidem igitur armaturam meam
Geris, in balneum procurre,
Atque ibi, primo loco à te occupato, calefias,
Namque ego tenui hanc olim ſtationem.
Car. At Balneator foras ipſum extrahet:
Intelliget
Ipſum eſſe malæ illius notæ.
Nos autem eamus intrò, ut vota Deo peragas.

ACTUS QUARTI

SCENA QUARTA.

ANUS, CHORUS, CHREMYLUS.

NUmnam, ô chari ſenes, ad domum
Devenimus planè hujus novi Dei,
An à viâ prorſus aberravimus?
Cho. Scias igitur ad ipſas fores te perveniſſe,
O adoleſcentula: in tempore enim rogas.
An. Age jam, numquem domeſticorum evocabo?

Chr.

Chr. Nequaquam, ego enim ipſe egreſſus ſum.
At quamobrem præcipuè veneris eloqui oportebat.
An. Gravia atque iniqua mihi acciderunt, ô chariſſime.
Ex quo enim Deus hic videre cœpit,
Minimè vitalem eſſe mihi reddidit vitam.
Chr. Quid hoc rei eſt? num & tu Sycophantria
Inter mulieres fuiſti? *An.* Non ego per Jovem.
Chr. Sed annon ſorte ductâ per literas potâſti?
An. Ludis me, ego vero amore vellicabar miſera.
Chr. Quin dicas ergo ſtatim quo amore.
An. Audi ſis. Erat mihi quidam adoleſcentulus amicus,
Pauper quidem, alioqui formoſo vultu, & honeſtus
Ac probus; ſiquâ enim re ego opus haberem,
Omnia mihi eleganter effecta dedit ac perbellè.
Ego autem ipſi omnia hæc ſuppeditabam.
Chr. Quid autem erat quod à te potiſſimum petebat continuò?
An. Haud multa (nam ſupra modum me reverebatur)
At argenti drachmas forſan petebat viginti,
Ad parandum pallium; octo autem forſan ad calceamenta:
Atque ſororibus ut emerem veſtem,
Voluit forſan alias, atque matri palliolum:
Triticique forſan opus habuit medimnis quatuor.
Chr. Haud multa quidem per Apollinem hæc ſunt quæ
Enumerâſti. at palam eſt, ipſum te reveritum fuiſſe.
An. Atqui hæc ſanè ſe non propter libidinem
A me petere aiebat, ſed amoris causâ,
Quo pallium geſtans meum, meminiſſet mei.
Chr. Hominem narras te depereuntem ſupra omnem modum.
An. At non jam execrandus iſte animum retinet
Eundem: ſed longè prorſus aliò tranſtulit.
Cùm ego enim illi placentam hanc,

Atque

Atque cætera bellaria ſuper patinam
Poſita mitterem, ſimulque ſubindicarem
Me veſperi venturam.—*Chr.* Quid tibi fecit, dic mihi.
An. Placentam ſimul hanc ad me remiſit,
Ideò, ne illuc unquam rurſus irem.
Atque præterea dixit, cum remiſit, quòd
Olim ſtrenui fuere Mileſii.
Chr. Palam eſt ipſum fuiſſe hominem moribus haud inconcinnis.
Deinceps diteſcens non delectatur amplius lente.
Pridem tamen quævis ob patipertatem devoravit.
An. Et ſane antehac quotidie, per Deos,
Ad januam adventitabat perpetuò meam.
Chr. Ad aliquid efferendum. *An.* Non profecto, ſed vocem tantum
Audire geſtiens. *Chr.* Accipiendi igitur gratiâ.
An. Et profecto ſi quando me triſtem ſentiret,
Nitarium me ſuam atque Batium blandè appellabat.
Chr. Dein forſan à te petivit calceos.
An. Sacris autem magnis cum advecta eram
Curru, quoniam intuebatur me fortè quidam,
Vapulavi propterea totam diem.
Ita ſupra modum zelotypus erat juvenis.
Chr. Solus enim cupiebat (ut videtur) bonis tuis veſci.
An. Et manus quoque perpulchras habere me dixit.
Chr. Nempe cum porrigerent drachmas viginti.
An. Redolere quoque cutim mihi ſuaviter aiebat.
Chr. Si Thaſium merum infuderas, meritò per Jovem.
An. Oculos me habere placidos ac venuſtos.
Chr. Næ homo non inſcitus erat: ſed probè callebat
Antûs libidinoſæ viaticum devorare.
An. Hæc igitur Deus ille veſter, mi vir, haud rectè agit,
Dum profitetur ſe laturum opem, injuriâ affectis perpetuò.
Chr. Quidnam ergo faciet, dic mihi, atque fiet.

An.

An. Æquum eſt profecto ut cogat
Tot à me beneficiis affectum rurſus de me bene mereri:
Aut aliter, nequicquam boni ut habeat, æquum eſt.
At me, dum viverem, nunquam deſerturum ſe aiebat.
Chr. Rectè quidem; nunc autem te amplius vivere non cenſet.
An. Præ dolore enim tabefacta ſum, amice.
Chr. Imo potius putrefacta es, ut mihi videris.
An. Per annulum ſane me pertrahere poſſis.
Chr. Si forte annulus iſte fuerit cribri ambitus.
An. Atqui ſane adoleſcentulus iſte huc accedit,
De quo jam conqueſta ſum.
Videtur autem ad Comum iturus. *Chr.* Apparet.
Corollam enim atque faces geſtat.

ACTUS QUARTI
SCENA QUINTA.

JUVENIS, ANUS, CHREMYLUS.

SAlvere jubeo. *An.* Quid ait? *Juv.* Amica mea vetus,
Incanuiſti ſubitò, per cœlum.
An. Miſeram me! quibus contumeliis laceſſor?
Chr. Videtur te poſt longum tempus vidiſſe.
An. Quantum temporis, ô miſerrime, qui apud me heri fuerit?
Chr. Contrarium longè ipſi accidit ac aliis ſolet;
Ebrius enim, quantum mihi videtur, acutiùs perſpicit.
An. Minimè: ſed ſemper his moribus eſt perditis.
Juv. O maris rex Neptune, atque Dii ſenum præſides!
In fronte quot rugas habet?
An. Ah! ah!
Ne mihi facem admoveas. *Chr.* Rectè quidem dicit,

Si

Si enim ipſam una tantum ſcintilla attigerit,
Tanquam vetuſtum oleæ ramum aduret.
Juv. Víſne aliquantiſper mecum luſitare? *An.* Ubi miſer?
Juv. Hic, nucibus acceptis. *An.* Quem ludum?
Juv. Quot tibi ſint dentes. *Chr.* At divinabor
Et ego quoque; tres enim forſan habet aut quatuor.
Jul. Solve nuces, nam unicum tantùm molarem habet
An. Hominum miſerrime; non ſat ſanus eſſe mihi videris,
Qui me labrum facis in quo ſordes tuas eluas inter tot homines.
Juv. E re tua quidem foret ſiquis te probè elueret.
Chr. Minimè profecto, quoniam nunc fucata eſt.
Quod ſi eluatur hæc ceruſſa,
Manifeſtas conſpicies in facie lacinias.
An. Senex cum ſis, non ſat ſapere mihi videris.

ACTUS QUINTI

SCENA PRIMA.

CARIO, MERCURIUS.

QUIS eſt qui pulſat fores? quid hoc rei erat?
Nemo apparet. attamen oſtiolum ſanè
Crepans interim ultrò ſonat. *Mer.* Heus tu, heus tu,
Inquam, Cario, manedum. *Car.* Ehodum, dic mihi,
Túne fores pepuliſti tam vehementer?
Mer. Minime profecto, ſed pulſurus eram, at eas reſerando me prævertiſti.
Sed evoca herum tuum, curriculo percurrens,
Deinde uxorem atque liberos,
Dehinc famulos, poſtea canem,
Deinde temetipſum, poſtea ſuem. *Car.* Cedò mihi,

Quid hoc ſibi vult. *Mer.* Jupiter (ô miſer) decrevit:
In eodem vos permixtos culeo,
Omnes ſimul in Barathrum præcipites dare.
Car. Lingua rerum harum nuncio præcidi debet.
At quamobrem hæc meditatur facere
Nobis? *Mer.* Quia rerum omnium rem longè peſſimam
Admiſiſtis. ex quo enim rurſus videre cœpit
Plutus, neque jam quiſquam thus, nec laurum,
Nec libum, nec victimam, nec quicquam aliud
Nobis ſacrificat Diis. *Car.* Non profecto: neque
Sacrificabit *amplius*. perperam enim noſtri tunc temporis curam egiſtis.
Mer. Atqui reliquos quod attinet deos mihi minus curæ eſt:
Ego autem *ipſe* perii ac *fame* confectus ſum. *Car.* Recte ſapis.
Mer. Antehac enim habui à cauponariis Mulierculis
Bona omnia, prima ſtatim à luce; placentam nempe vino tinctam, mel,
Caricas & quæcunque convenit Mercurium edere.
Nunc autem eſuriens porrectis pedibus requieſco.
Car. Quin merito *id tibi contigit*, qui damno afficiebas
Nonnunquam, etſi tanta bona acceperas. *Mer.* Hei mihi miſero!
Hei mihi ob placentam, quæ quarto menſis die mihi pinſebatur!
Car. Deſideras abſentem, atque fruſtra vocas.
Mer. Hei mihi pedem victimæ anteriorem, quem ego comedere ſolebam!
Car. Pede uno per utres ſalta hîc ſub dio.
Mer. Viſcera etiam calida quæ ego comedebam!
Car. Viſcerum dolor te videtur torquere.
Mer. Heu mihi, calicem vino parique aquæ menſurâ temperatum!
Car. Hoc inſuper epoto, haud curſim abſcedere poteris.

Mer.

Mer. Num quâ re juvare tibi libet amicum?
Car. Siquâ earum rerum tibi opus ſit, in quibus ego te juvare poſſum.
Mer. Utinam mihi panem aliquem ſuppeditatum bene coctum
Comedendum dederis, atque portionem carnis magnam,
Ex iis quæ vos intus ſacrificatis. *Car.* At efferre ea non licet.
Mer. Atqui, *olim*, cùm vaſculum aliquod hero *tuo* Surriperes, ego te latere ſemper feci.
Car. Ideo ſcil. ut ipſe particeps fieres, ô parietum perfoſſor:
Eò enim tibi cedebat panis mellitus bene confectus.
Mer. At poſtea hunc ipſe tu devorabas.
Car. *Rectè*, non enim eorundem mecum verberum particeps eras,
Siquando deprehenſus eſſem in aliquo facinore.
Mer. Ne memineris injuriarum ſi Phylen ceperis.
At, amabo, per deos, in veſtrum gregem me recipite.
Car. Num ergo relictis Diis hic nobiſcum manebis?
Mer. Imo: nam apud vos multo melius agitur.
Car. Quid autem? num tibi honeſtum videtur transfugere?
Mer. *Quidni?* patria enim eſt quævis *regio*, ubicunque homini bene eſt.
Car. Cuinam autem uſui nobis eſſe poteris, ſi hic maneas?
Mer. Juxta fores me ſtrophæum ſtatuite.
Car. Strophæum? at nihil omnino opus eſt ſtrophis.
Mer. At negotiatorem *ergo*. *Car.* Sed divites ſumus; quid itaque
Mercurium propolam nobis opus eſt alere?
Mer. At doloſum igitur. *Car.* Doloſum? minime ſane.
Dolo enim jam non opus eſt, ſed moribus candidis.

Mer. At ductorem. *Car.* At Deus jam viſu fruitur:
Quare nihil nunc ductore opus habemus amplius.
Mer. Certaminum igitur procurator ero. ecquid ultra dices?
Pluto enim hoc maxime convenit,
Certamina *ſcil.* inſtituere muſica atque gymnica.
Car. Quam bonum eſt cognomina multa habere?
Hic enim *ita* ſibi ipſi victum excogitavit.
Non temere eſt quod omnes, qui judicandi munus obeunt, ſæpe
Operam dant ut multis deſcribantur tabellis.
Mer. Quin ergo propterea domum ingredior? *Car.* Atqui fac laves
Ipſe, ad puteum accedens, victimarum ventriculos.
Ut ſtatim quàm officioſus mihi eſſe videaris.

ACTUS QUINTI

SCENA SECUNDA.

SACERDOS JOVIS, CARIO.

QUIS mihi certò indicet, ubi Chremylus habitet?
Car. Quid autem eſt, bone vir? *Sac.* Quid enim aliud niſi male?
Ex quo enim Plutus hic videre cœpit,
Perii fame; quod comedam enim non habeo:
Quanquam Servatoris ſim ſacerdos Jovis.
Car. At cauſa quænam eſt, ô per deos, cedò mihi?
Sac. Sacrificare jam nemo amplius vult. *Car.* Quamobrem?
Sac. Quoniam omnes ſunt divites. attamen olim,
Cum nihil habebant, alius quidem forſan peregrè rediens Mercator
Incolumis victimam ſacrificavit; alius vero forte

Litis

Litis periculo liberatus; alius autem forſan aliquis exta læta ſacrificans habebat,
Atque ſacerdotem ad participandum accerſebat. nunc autem ne unus quidem
Sacrificat prorſus quicquam, neque templum ingreditur,
Niſi ventris levandi gratiâ, pluſquam decies mille.
Car. Quin ergo legitimam partem ex his tibi capis.
Sac. Jovi itaque Servatori, ipſe mecum ſtatuo,
Valedicturus, hic apud vos ætatem agere.
Car. Bono ſis animo, rectè enim ſe res habebit, ſi modo deus annuat.
Jupiter enim ipſe ſervator hîc adeſt,
Ultro huc profectus. *Sac.* Omnia hercle mihi bona narras
Car. Collocabimus ergo ſtatim (maneas modo *pauliſper*)
Plutum, ubi antehac collocatus erat *Jupiter*,
Penetrale ut ſemper cuſtodiat deæ *Minervæ*.
Atqui huc efferat aliquis faces accenſas,
Ut tu eas geſtans deo præeas. *Sac.* Omnino quidem
Hæc ſunt faciunda. *Car.* Plutum aliquis foràs evoca.

ACTUS QUINTI

SCENA TERTIA.

ANUS, CARIO, CHORUS.

An. EGO autem quid faciam? *Car.* Ollas iſtas, quibus deum
Collocaturi ſumus, acceptas, capiti impoſitas defer
Decenti gradu, nam ipſa verſicolores veſtes geſtans huc veniſti.
An. Quid de his autem, quorum gratia veneram?
Car. Omnia tibi mox effecta dabuntur.

Veniet

Veniet enim Juvenis ad te veſperi.
An. Siquidem ſane, per Jovem, mihi fidem des,
Ipſum ad me venturum, ollas deferam.
Car. Enimvero longe ab aliis ollis diverſum
Hæ faciunt: aliis enim ollis
Spuma candida eſt in ſummo, hujus autem
Aniculæ *caneſcentis* in ſuperficie impoſitæ ſunt ollæ.
Cho. Non jam amplius convenit cunctari ne nos quidem, ſed ſecedere
Retrò: opus enim eſt ut his à tergo cantantes proſequamur.

PLUTI Finis.

BL

Libri Græci excuſi apud J. Pote.

Poetæ Græci ſive Selecta ex Poetis Græcis, *viz.* Homeri Odyſſ. Heſiodo, Theocrito, Callimacho, Apollon. Rhodio, Tyrtæo, Sapphone, Erinna, Mimnermo, Solone, Simonide, Theognide, Xenophane, Ione, Pindaro, Euripide, Bacchylide, Critia, Calliſtrato, Bione, Moſcho, Muſeo; cum vulgata Verſione emendata, ac variis partim Scholiaſtarum Græcorum, partim Doctorum recentiorum notis, in uſum Regiæ Scholæ Etonenſis; Editio altera. *Eton.* 1766, 6s.

Scriptores Græci; ſive, Selecta ex Scriptoribus Græcis, *viz.* Herodoto, Thucydide, Xenophonte, Platone, & Luciano, cum Verſione Latina, in uſum Regiæ Scholæ Etonenſis. *Eton.* 1767, 6s.

Euripidis Medea, Gr. Lat. cum Scholiis et Notis, 4to. 2s. 6d.

Euripidis Tragoediæ, *i. e.* Hecuba, Oreſtes, Phæniſſæ & Alceſtis, Gr. Lat. 2 vol. 8vo. 12s.

Thesaurus Græcæ Poeseos, ſive, Lexicon Græco-Prosodiacum; Verſus, et Synonyma, (tam ad Explicationem Vocabulorum, quam ad Compoſitionem Poeticam pertinentia) Epitheta, Phraſes, Deſcriptiones, &c. (ad modum Latini *Gradus ad Parnaſſum*) complectens. Opus, in ſtudioſæ Juventutis Gratiam et Utilitatem, ex optimis quibuſque Poetarum Græcorum Monumentis, quæ adhuc prodierunt, nunc primum conſtructum. Cui præfigitur De Poesi, ſeu Prosodia Græcorum Tractatus, Autore T. Morell, 2 vol. 4to. *Eton.* 1762. 1l. 5s.

N. B. *This* Thesaurus, *at firſt undertaken with a View to promote the Study of Polite Literature in the Univerſities and great Seminaries of Learning, is an Original Work, and beſides its peculiar Uſe in* Greek *Compoſition, contains an Explanation of more than a Thouſand Words not to be found in* Hederic, Schrevelius, *or other* Greek Lexicon.

Sophoclis Tragœdiæ ſeptem, Gr. Lat. cum Scholiis & Notis T. Johnſon, 2 vol. 8vo. 12s.

Demosthenis Orationes Selectæ, Gr. Lat. Textum, Scholiaſten ac Verſionem caſtigavit, et Notis illuſtravit A. Mounteney, 8vo. 5s.

Luciani Dialogi, Gr. Lat. a N. Kent, 8vo. 5s.

An

AN ESSAY on the different Nature of ACCENT and QUANTITY, with their USE and APPLICATION in the ENGLISH, LATIN, and GREEK Languages: Containing REMARKS on the Metre of the ENGLISH, on the Origin and Æoliſm of the ROMAN; on the general Hiſtory of the GREEK, with an Account of its ANCIENT TONES, and a Defence of their preſent *Accentual Marks*, againſt the Objections of *Iſaac Voſſius*, *Henninius*, *Sarpedonius*, Dr. *G.* and Others. By JOHN FOSTER, M. A. Maſter of ETON School, late Fellow of *King's College Cambridge*. To which is ſubjoin'd the GREEK ELEGIA of M. MUSURUS, addreſſed to LEO X. with a *Latin* verſion and notes. The SECOND EDITION, corrected and much enlarged, from the Papers of Dr. TAYLOR, and Mr. MARKLAND. With a REPLY to Dr. G's. Second DISSERTATION, in Anſwer to the Firſt EDITION of this ESSAY. *Eton.* 1763. 6s.

HISTORIA Græcarum et Latinarum Literarum. J. Reinoldii, S. T. B. e B. Mariæ Etonenſis Regalis Collegii Sociis, Diſſertatio. Accedit ΗΡΟΔΟΤΟΣ ὁ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΥΣ περὶ ΟΜΗΡΟΥ Γενεσιος, Ηλικιης καὶ Βιοτης. 5s.

LEXICON N. TESTAMENTI Alphabeticum, omnes Voces in Sacro Textu occurentes, cum earum Reſolutione Grammatica complectens; In uſum Scholarum, a J. DAWSON. Editio tertia, 1766, 5s.

NOVUS Græcorum Epigrammatum, et ΠΟΕΜΑΤΩΝ Delectus, cum Verſione et Notis, opera T. Johnſon, in uſum Scholæ Etonenſis. Editio nova, 1767, 2s.

ÆSOPI FABULÆ, Gr. Lat. cum novis Notis, necnon Verſione emendatâ; Editio ad uſum Juventutis Scholæ Etonenſis accommodatae. *Eton.* 2s.

BL

Bonville 1771.